THRILLER PSIHOLOGIC

S.K. Barnett

ÎN SIGURANȚĂ

FETIȚA TA A FOST RĂPITĂ. ACUM A AJUNS ACASĂ.
DAR ESTE EA... ÎN SIGURANȚĂ?

virtual-project.eu

black spot

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

S. K. BARNETT

ÎN SIGURANŢĂ

Original: *Safe* (2020)

Traducere din limba engleză:
LAURA CARASEVICI

virtual-project.eu

— 2021 —

Pentru Laura – cu care, cândva, m-am dat în roată până la stele şi nu am mai coborât niciodată înapoi pe pământ.

PROLOG

Primul afiş a fost pus la o zi după dispariţie. Până la urmă aveau să fie mai mult de 1500, acoperind fiecare centimetru de spaţiu disponibil din oraş. Toate fuseseră produse în masă de proprietarul unei tipografii locale, care abia dacă îi cunoştea pe părinţii speriaţi de moarte, dar care se gândise că măcar atât putea face pentru ei.

Afişul fusese fixat cu un pistol de bătut cuie pe un stâlp de telegraf din faţa restaurantului Pizzeria Renumită a lui Fredo, un exemplu de reclamă de două ori falsă, din moment ce pizza localului nu era renumită şi nici măcar foarte cunoscută, iar pizzeria nu aparţinea nimănui cu numele Fredo. Proprietarul era un sârb, Milche, care se gândise că un nume italian ar avea mai multă logică fiscală. Fiind înnebunit după Naşul, *alesese numele Fredo în loc de Michael, care i se părea prea anglicizat. Asemenea multor altor pizzerii de pe insula Long Island, şi restaurantul lui Milche se transformase într-un refugiu obişnuit al celor prea-tineri-ca-să-bea, iar când, la ora închiderii, acesta îi dădea pe adolescenţi afară din pizzerie, şmecheraşii de 14 ani, plini de fumuri, se întorceau şi rosteau, deşi citând greşit, celebra replică: „Mi-ai frânt inima, Fredo, mi-ai frânt inima".*

Ceea ce îţi frângea cu adevărat inima era subiectul afişului pus în data de 10 iulie 2007 pe stâlpul de telegraf din faţa restaurantului lui Fredo. Pe afiş era scris DISPĂRUTĂ, *cu litere negre şi îngroşate, cu font Helvetica, iar dedesubt se afla fotografia lui Jennifer Kristal în vârstă de şase ani. Era prima ei fotografie din clasa a I-a, o fetiţă îmbrăcată ca o prinţesă şi zâmbind către cameră.*

Era o contradicţie cu adevărat greu de înţeles pentru orice părinte care trecea pe acolo – ce căuta inocenţa ţintuită pe un stâlp de telegraf? Stâlpii de telegraf sunt pentru lipit anunţuri cu vânzări second-hand, afişe cu campaniile electorale ale

politicienilor locali şi reclame a tot felul de meşteri cu numerele lor de telefon scrise pe bucăţele de hârtie ce atârnă asemenea franjurilor de la fustiţa unei stripteuze. Pe un stâlp de telegraf nu are ce căuta fotografia unei fetiţe de şase ani, cu un zâmbet fermecător, care într-o zi s-a dus până la prietena ei cea mai bună din cartier – da, avea doar şase ani dar prietena locuia aproape şi era vară şi nu era ca şi cum trăiau într-o mahala. Era o zonă rezidenţială, pentru numele lui Dumnezeu, iar mama ei, Laurie, o însoţise până la uşa din plasă şi o privise puţin cum cobora, ţopăind, treptele din faţa casei – după care Jenny a dispărut. Nu a mai ajuns la prietena ei cea mai bună, Toni, şi nici nu s-a mai întors acasă.

Oamenilor le-a fost greu să înţeleagă. Un copil care dispare în felul acesta – aşa cum asistenta unui magician, îmbrăcată în paiete, dispare într-un act de magie. Ceea ce se întâmplase făcea ca existenţa să li se pară efemeră, îi făcea să-şi pună întrebări legate de felul în care priveau viaţa de zi cu zi. Dacă fetiţele puteau să dispară dintr-odată, atunci ce altceva se mai putea întâmpla?

Oamenii nu prea ştiau ce să le spună lui Laurie şi lui Jake – Jake fusese cel care lipise primul afiş. De obicei, dacă aveau suficient timp să-i vadă venind, îi evitau. Vecinii se ascundeau repede într-un magazin sau se prefăceau că au uitat ceva în maşină ca să aibă o scuză pentru a face cale întoarsă. Ca şi cum suferinţa celor doi era o boală contagioasă. Însă, într-adevăr, ce le poţi spune unor părinţi al căror copil a fost furat de lângă ei, a căror unică fată fusese dusă cine ştie unde – deja la o distanţă de patru state sau în vreun subsol umed, sau în genul de loc la care nici nu vrei să te gândeşti.

La început au existat câteva eforturi impresionante şi entuziaste de a se pune toţi serios pe treabă. Nu doar proprietarul tipografiei locale, dar şi apropiaţii lui Laurie şi ai lui Jack – familia Kelly, a căror fiică, Toni, era prietena pe care

Jennifer se dusese să o vadă în acea după-amiază, precum şi familiile Shapiro, Klein şi Mooney, nelipsite de la picnicurile organizate de Laurie şi Jack cu ocazia zilei de 4 Iulie. Ospeţele erau încununate mereu de un foc de artificii trăsnet, opera lui Brent, fratele vitreg al lui Jack, care venea din Carolina de Nord cu un camion plin cu petarde şi pocnitori, iar gurile rele spuneau că le vindea pe sub mână adolescenţilor din cartier.

De fapt, operaţiunii de căutare i s-au alăturat oameni care nici măcar nu îi întâlniseră vreodată pe cei din familia Kristal, oameni din cartier a căror fiică sau al căror fiu erau în aceeaşi clasa cu Jennifer sau în aceeaşi echipă de fotbal. Oameni care nu o cunoşteau deloc pe Jennifer, dar aveau copii de aceeaşi vârstă cu ea şi îşi spuseseră „bine că nu ni s-a întâmplat nouă". Şi mai erau cei care îşi ofereau ajutorul, pur şi simplu, pentru că îi atrăgeau astfel de poveşti.

Existau operaţiuni de căutare a lui Jennifer în parcuri, operaţiuni în cadrul cărora voluntarii se adunau buimaci, la şase dimineaţa, în Hunter Park. Se aşezau în linie dreaptă, de-a curmezişul, asemenea primului val de jucători ai echipei ce are lovitura de începere la fotbal[1], căutând cu atenţie prin tufişurile dese până ajungeau la lac. Exista o hotline Jennifer, disponibilă non-stop în acele prime săptămâni, aprovizionată cu cantităţi uriaşe de cafea, furnizate gratis de restaurantul local Dunkin' Donuts. Un grup de sprijin, care funcţiona prin rotaţie, îşi făcuse sediul în tasa familiei Kristal, de pe strada Maple, aducând paste la cuptor, musacale, covrigi şi diverse alte preparate, astfel încât Laurie, Jake şi Ben, fiul lor, să aibă ce mânca. Nu că Laurie şi Jake s-ar fi alimentat cine ştie ce în acea primă săptămână, însă Ben, care avea opt ani, umbla în permanenţă cu o dâră de glazură de gogoaşă pe la gură.

S-a organizat chiar şi o întrunire cu membrii comunităţii, în sala de festivităţi a şcolii locale,

unde părinţii, cu lacrimi în ochi, s-au adresat mulţimii care umplea amfiteatrul până la refuz, implorându-i pe cei care văzuseră ceva, chiar şi cel mai mărunt detaliu – o maşină dubioasă, o persoană cu înfăţişare ciudată – sau care auziseră din întâmplare vreun comentariu mai suspect, să raporteze aceste lucruri la hotline Jennifer. Detectivul însărcinat cu investigarea cazului, Looper, având în spate o experienţă de vreo douăzeci de ani, a intervenit în mod hotărâtor, emiţând avertizarea, oarecum sumbră, conform căreia primele zile erau cruciale pentru rezolvarea fericită a cazului – şi spunea acest lucru când primele zile erau, de fapt, pe sfârşite.

După ce Looper a eşuat în căutările sale, cazul a fost încredinţat altora: un detectiv particular angajat de soţii Kristal, pe nume Lundowski, care cerea cinci dolari pe zi pentru a „scormoni peste tot”; Madam Laurette, un mediu care pretindea că ajutase poliţia să rezolve o serie de cazuri obscure de persoane dispărute; iar mai târziu – mult mai târziu – un detectiv specializat în cazuri nerezolvate, pe nume Joe Pennebaker, care a analizat din nou, cu meticulozitate, fiecare dovadă existentă. Ceea ce pare mai impresionant decât în realitate, din moment ce nu exista cu adevărat nicio dovadă – cel puţin nu dovezi fizice.

Mai erau, desigur, obişnuitele alarme false – un agresor sexual aflat în evidenţa poliţiei şi care locuia foarte aproape de familia Kristal, apoi mărturia depusă de bunăvoie de un bărbat în vârstă, pe nume Tom Doak, care ascundea, în locuinţa lui de la subsol, o colecţie de poze pornografice înfăţişând fete de diverse vârste. S-a dovedit însă că agresorul sexual avea un alibi infailibil, iar Doak avea în spate un şir întreg de declaraţii false date poliţiei – inclusiv că i-ar fi asasinat pe Medgar Evers, John Lenon şi chiar pe preşedintele Kennedy, deşi, la vremea respectivă, Doak probabil că trecea în clasa a II-a.

După ceva timp, acel prim afiş, precum şi interesul comunităţii pentru dispariţia lui Jennifer, au început, încetul cu încetul, să pălească. Oricât de greu le-a fost părinţilor îndureraţi să accepte acest lucru, este ceea ce se întâmplă în mod normal. Viaţa merge înainte. Apar chestiuni de familie, bune, rele sau banale, cărora trebuie să le faci faţă – examene de absolvire şi divorţuri, aniversări şi înmormântări. Un fel de deficit de atenţie comunală pare să se intensifice în această ţară – probabil rezultatul internetului, care face ca imaginea unui bebeluş cu o ţigară în gură sau a unei celebrităţi a cărei viaţă a luat-o la vale să fie doar la un click distanţă. Oamenii îşi pierd interesul într-o fracţiune de secundă.

Şi mai erau şi alte tragedii cu care se puteau desfăta cei cărora le plăceau astfel de poveşti. Pentru republicanii convinşi, răspândiţi prin cartier – iar Long Island era unul dintre ultimele lor bastioane – o astfel de tragedie era cea a eroului de război John McCain. Acesta pierduse alegerile prezidenţiale în faţa unui candidat liberal din Chicago, care fusese senator SUA vreo zece secunde. Un afiş McCain/Palin fusese lipit exact sub cel al lui Jenny care, în pofida vremii neîndurătoare, îşi păstrase, timp de aproape un an şi jumătate, acelaşi zâmbet luminos, deşi ochii i se preschimbaseră destul de mult în două monede lipsite de strălucire. Cineva tăiase MCCAIN/PALIN *cu un spray cu vopsea albastră şi scrisese în loc* SPERANŢĂ ŞI SCHIMBARE, BABY.

Speranţa rămăsese vie în casa de pe Strada Maple, unde Jake şi Laurie continuau să locuiască. Refuzaseră să abandoneze locul faptei pentru că, la urma urmei, era locul în care totul avea legătură cu Jennifer – primele ei aniversări, primele ei cuvinte, primii ei paşi. Şi, de asemenea, pentru că e ceea ce fac părinţii copiilor dispăruţi – rămân pe loc, căci cum altfel îşi va găsi copilul lor drumul înapoi spre casă?

Până în 2012 rămăsese doar jumătate din afiş, îngropat sub altele, cu Mitt Romney[2] şi Chuck Schumer[3]. Doar jumătatea de sus, aşa încât încă se mai puteau desluşi ochii lui Jennifer Kristal, care, asemenea ochilor Mona Lisei, păreau că se uită la tine indiferent din ce parte a străzii veneai. Erau oameni care treceau pe acolo şi nu ştiau cu cine era afişul – oameni proaspăt veniţi în cartier şi chiar unii dintre localnicii mai vechi, care, pur şi simplu, uitaseră că dispăruse, cândva, o fetiţă.

Părinţii ei nu şi-au permis să uite. La cinci ani după dispariţia lui Jenny, Jake a lansat o nouă rugăminte pe un post TV din Long Island – asemenea mesajelor pe care NASA le plasează pe sateliţii interstelari proiectaţi în spaţiu, îndoindu-se că le va citi cineva, dar dispuşi să încerce: „Jennifer, dacă ne auzi, vreau să ştii că nu vom înceta niciodată să te căutăm. Iar dacă răpitorul ei se uită acum, vreau să ştie că tot ce vrem e să ne-o dea înapoi. Vă rog! E tot ce vrem. Nu vom merge la poliţie. Ne vrem fiica înapoi".

Reporterul local a continuat cu o serie de statistici sumbre privind şansele lui Jennifer – sau ale oricărui copil dispărut – de a fi încă în viaţă după o perioadă atât de lungă de timp. Aproape la egalitate cu şansele de a câştiga la Loteria din New York (1 din 3.838.380, conform Biroului de Statistică din New York). Cu toate acestea, în încercarea de a menţine vie o licărire de speranţă, au fost menţionate câteva cazuri – Elisabeth Smart, fata găsită în Utah, de exemplu, şi alte câteva cazuri de copii dispăruţi cărora li s-a dat de urmă în mod miraculos sau care, pur şi simplu, într-o bună zi, au intrat într-un sediu de poliţie şi şi-au declarat identitatea. Aceeaşi fotografie, care fusese fixată pe stâlpul de telegraf cu pistolul de bătut cuie, era afişată în relief pe ecran, alături de un portret-robot care reda posibila înfăţişare a lui Jennifer din prezent. O adolescentă care nu mai semăna aproape deloc cu Jennifer, lipsită de

zâmbetul ei luminos şi de ochii veseli, ca şi cum desenatorul ar fi vrut să-i impregneze imaginea cu nenumăratele chinuri la care e posibil să fi fost supusă în toată acea perioadă.

„Şapte ani mai târziu, când afişul iniţial abia dacă se mai vedea, fiind aproape complet decolorat – cea mai limpede imagine fantomatică ce zăcea acolo –, când ploaia şi zăpada, şi noroiul, şi timpul aproape că mă estompaseră, atunci m-am întors, în sfârşit, acasă.”

UNU

Bulevardul Forest, centrul cartierului, câte trei alei de fiecare parte, cu Restaurantul Forest Avenue – „ofertă specială pentru cină, începând cu ora 17:00, desertul şi cafeaua incluse” – stând de veghe în capătul de nord-vest sau era capătul de nord-est? Notă pentru mine: „Vezi care-i drumul bun”. Nu contează, mi l-am amintit.

Mâncasem în acel restaurant, o tradiţie de duminică a familiei Kristal, pe vremea când eram suficient de mică pentru a încăpea în unul dintre acele scaune, din plastic roşu, pentru bebeluşi.

M-am întrebat dacă încă mai mâncau acolo – mama, tata şi Ben – păstrând tradiţia în ciuda a tot şi a toate sau dacă renunţaseră de mult, dacă aleseseră alt loc în care să ia micul dejun duminica sau dacă, pur şi simplu, nu mai ieşeau deloc în oraş.

Exact când treceam pe lângă restaurant, uşa s-a deschis brusc. Am simţit, plutind prin aer, un miros amestecat de clătite, sirop şi ochiuri. Da, îmi era foame. Îmi era însă foame mereu – nici nu-mi puteam aminti o zi în care să nu-mi fi fost foame.

Aveam, cred, doi dolari mototoliţi într-un buzunar de la blugi. Nu-mi ajungeau nici măcar pentru o brioşă sau un ou. Poate pentru o cafea… dar la ce mi-ar fi folosit?

Am mers plutind – să plutesc era ceea ce îmi doream ca şi cum aş fi planat deasupra acelui cartier mic, aşa cum faci într-un vis, când te afli atât în el, cât şi deasupra lui, totul fiind pe jumătate amintit, pe jumătate uitat, lucrurile părând exact la fel şi, în mod surprinzător, diferite. Exact ca mine.

Era sfârşit de toamnă, suficient de cald pentru a renunţa la geacă. Frunzele ruginii care împânzeau trotuarul erau atât de fragile, încât se sfărâmau când păşeam pe ele.

Luam totul ca pe un joc, de fapt nu era vorba atât despre a traversa cartierul, cât despre a-mi anunţa prezenţa cu fiecare pas sub care foşneau frunzele.

„Bună, m-am întors”. Înaintam în zigzag – prin faţa magazinelor. Unii dintre proprietari măturaseră frunzele, adunându-le în mormane, forţându-mă să fandez pe alocuri pentru a-mi continua drumul, întrebându-mă dacă nu păream beată, ca cineva care se întoarce acasă, împleticindu-se, după ce a petrecut toată noaptea.

Atunci l-am văzut – când am dat cu ochii de sinele meu anterior în vârstă de şase ani. Nişte ochi aproape invizibili – trebuia să te uiţi cu mare atenţie pentru a-i vedea. Era lipit pe un stâlp de telegraf din faţa unei pizzerii. Un câine amuşina baza stâlpului, hotărându-se dacă urma sau nu să-l onoreze cu urina lui, în timp ce stăpâna lui – o femeie de vârstă mijlocie – îşi butona plictisită telefonul, comportându-se de parcă nu ţinea un câine în lesă.

Voiam să merg până la stâlp şi să mă uit cu atenţie, însă îmi era teamă de câini. Aşa că am aşteptat până când femeia a încetat, în cele din urmă, să se mai uite în telefon şi a plecat de acolo, smucind câinele care încă mai urina.

Când m-am apropiat de stâlp m-am gândit că era ca şi cum m-aş fi uitat într-o oglindă, doar că era mai mult un fel de oglindă magică în care poţi privi înapoi în timp – lumea aceea paralelă, nebună, zăcând în întuneric de cealaltă parte a ei. Eu mă *întorceam* din acea lume nebună. Şi eram pe punctul de a trece din nou pragul camerei mele de pe vremea când aveam şase ani, în care toate jucăriile mele erau aranjate exact aşa cum le lăsasem. *Aminteşte-ţi:* Păpuşile Bratz[4]. Elmo[5]. Cele două păpuşi Barbie. O turmă de cai din plastic – unul dintre ei fiind un Palomino[6] căruia îi dădusem numele Goldy.

Aminteşte-ţi…

☆

— Hei!

A fost nevoie de un al doilea *hei* pentru a-mi da seama că cineva vorbea, de fapt, cu mine.

Un bărbat. Nimic nou în privinţa asta. Lasă-mă undeva pe un trotuar şi sunt toate şansele să apară un individ care să vrea să intre în vorbă cu mine. Trebuie să fi fost mai în vârstă decât mine, dar era cumva îmbrăcat mai tinereşte. Un batic roşu îi ieşea dintr-un buzunar de la spate, de la blugii cu turul lăsat – care îi alunecau de pe şolduri, lăsând să se vadă câţiva centimetri din nişte boxeri maro, urâţi.

— Ai o ţigară? m-a întrebat.

— Nu.

A mai rămas prin preajmă. Poate că se dădea în spectacol pentru prietenii lui, din moment ce părea să existe un public format din băieţi – păreau să fie tot băieţi, mai tineri decât el – bântuind pe lângă intrarea în pizzerie.

— Nu eşti de pe-aici, a zis el, pe jumătate sub forma unei întrebări.

— Cine *spune* asta?

— Nu te-am mai văzut, de asta.

Încerca să-şi lase cioc – *încerca* e cuvântul care trebuie accentuat, pentru că semăna cu smocurile ciuntite ale pacienţilor bolnavi de cancer.

— OK, m-ai prins, am spus eu.

— Deci nu eşti…?

— Nu sunt ce?

— De pe-aici.

— Ba da. Doar că nu *în ultima vreme.*

— Aha…

Asta părea să-l fi pus în încurcătură. S-a uitat lung la stâlpul de telegraf, moment în care am văzut că ochii lui se uitau în ochii mei. Ochii mei de dinainte. De dinainte de a vedea o mulţime de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vadă.

S-a mutat de pe un picior pe altul, părând să nu mai aibă nimic de spus.

M-am întors cu spatele şi am continuat să mă uit la stâlpul de telegraf, un „du-te dracului” nonverbal. După ce au mai trecut câteva secunde, a înţeles aluzia – OK, a fost mai mult o indicaţie – şi şi-a luat tălpăşiţa, îndeplinindu-şi totuşi, cred, misiunea, din

moment ce am auzit strigăte înăbuşite şi aplauze dinspre galerie.

Când m-am uitat din nou la el, după ce s-a încheiat întâlnirea cu propriul meu chip – ceea ce rămăsese din el – am văzut că încă mă fixa cu privirea, dar de data asta fără acel rânjet de faţadă. Era ceva diferit. Pentru o clipă am crezut că ştiam ce era. Expresia celui care recunoaşte ceva, însă nu e sigur ce anume recunoaşte.

Nu. Nu e posibil.

Mi-am continuat drumul, mai repede decât intenţionasem, chiar dacă era destul de lipsit de o ţintă precisă, deşi o ţintă vagă tot aveam în minte. Nu mai simţeam că plutesc. Mă simţeam bine şi eram hotărâtă. Dintr-odată, am simţit o panică în stomac, pe măsură ce oamenii treceau pe lângă mine, de o parte şi de alta – era *duminică,* nu? Mergeau toţi în treaba lor, bucurându-se de vremea surprinzător de caldă.

Eram înghiţită cu totul de ei – acest potop de oameni grăbindu-se să ajungă undeva şi să mă ia cu ei, iar de asta avusesem deja parte, mulţumesc foarte mult, nu-mi mai trebuie. Nu mai eram stăpână pe situaţie. Pierdeam controlul asupra mea.

Stop.

Respiră adânc. Inspiră, expiră. Respiră adâncă…

Mi-am dat seama că mă sprijineam de o maşină gri în mijlocul trotuarului. Să-ţi dai seama că faci ceva ce nu ştiai că faci e un sentiment straniu, ca şi cum aş fi mers în somn până atunci şi cineva tocmai aprinsese lumina.

Am văzut că cineva se uita lung la mine – o femeie cu un cărucior şi un bebeluş în el, cu o suzetă albastră în gură. Albastrul este pentru băieţi. Se foia pe acolo, încercând, cred, să-şi dea seama ce era cu mine.

— Eşti… ăăă, bine?

A apărut dintr-odată lângă mine – îşi lăsase căruciorul puţin mai încolo ca să se ocupe de fata aceea în geacă gălbuie şi blugi murdari. Am vrut să-i spun: „Nu, nu lăsaţi căruciorul acolo. Nu ştiţi ce se

poate întâmpla. Credeţi că sunteţi foarte aproape de el, sigur, însă sunteţi atât de aproape de ceva inimaginabil. Ceva de neiertat. Întoarceţi-vă!”

Asta-i ce am vrut să-i spun.

Ce i-am spus însă a fost:

— Vreau să vorbesc cu un poliţist. Va rog! Sunt Jenny Kristal şi vreau să vorbesc cu un poliţist.

DOI

Detectivul care mă interoga era o femeie, ceea ce probabil că reprezintă procedura standard. Mă pasaseră de la poliţistul care a stat cu ochii pe mine în oglinda retrovizoare tot drumul până la staţia de poliţie, la dispecer, care avea vreo 20 de kilograme peste greutatea normală – într-o zi bună –, şi apoi la femeia aceasta detectiv, care mi-a spus că o cheamă Mary.

Era destul de politicoasă. M-a întrebat dacă mi-e foame – *Da, lihnită;* dacă vreau să merg la baie – *Da, mă ţin pe mine de ore întregi;* dacă am nevoie de un doctor – *Nu, sunt bine.*

Apoi m-a întrebat din nou cum mă cheamă – ca să fie consemnat.

— Jenny Kristal.

Era a treia persoană căreia îi spusesem în ultima jumătate de oră cum mă cheamă – a *patra,* dacă o includ şi pe femeia care îşi plimba bebeluşul în cărucior şi care sunase la poliţie pentru mine, dar numai după ce mi-a spus că numele meu îi sună cunoscut.

Acelaşi lucru i l-a spus şi poliţistului după ce acesta, ajuns cinci minute mai târziu, m-a aşezat pe locul din spate al maşinii, ca să fiu în siguranţă.

„Era o fetiţă care a dispărut pe vremea când eu eram în liceu”, a spus femeia în şoaptă. „A fost mare vâlvă pe aici. Cred că o chema Jenny Kristal… Nu poate fi vorba de ea, nu…?”

Poliţistul a spus că nu ştie. Când însă a intrat în maşină, m-a întrebat.

Mă întrebase deja dacă luasem vreun fel de narcotice – femeia a crezut că aş fi putut fi drogată, din moment ce mă găsise îmbrăţişând o maşină parcată. „Aproape că s-a prăbuşit la pământ”, i-a spus ea poliţistului, al cărui nume era Farley.

I-am spus că nu iau droguri, că îmi poate face un test dacă nu mă crede şi că nu voiam decât să vorbesc cu cineva la sediul poliţiei.

— Ei bine, ce-ai păţit? A spus c-ai leşinat – te droghezi sau ce?

— N-am mâncat de ceva vreme. Vă rog, mă puteţi duce la sediul poliţiei?

— O să chem salvarea, domnişoară…

— N-am nevoie de salvare. Am nevoie de un Big Mac.

— Deci refuzi ambulanţa…?

— Mă puteţi duce la sediul poliţiei…?

— Am nevoie să spui că refuzi ambulanţa. Ăsta-i protocolul. Ai dreptul s-o refuzi dacă vrei, dar trebuie să spui aşa. Ai peste 18 ani?

— Da.

— Şi refuzi ambulanţa.

— Da.

Atunci m-a aşezat pe locul din spate.

Înainte însă de a porni maşina, s-a întors şi s-a uitat lung la mine printre gratiile peretelui despărţitor – cam la nivelul sânilor – şi m-a întrebat dacă fusesem vreodată victima unei răpiri.

„Bunul tău samaritean a zis că o fată cu numele tău – crede că e vorba de acelaşi nume – a fost răpită de aici acum vreo 12 ani. Tu eşti aia…?”

Bunul meu samaritean a crezut că raportează cazul unei drogate, care trebuia mătrăşită de pe străzi. Voiam să vorbesc cu cineva de la sediu, nu cu poliţistul Farley, pentru că atunci când m-a întrebat dacă am peste 18 ani, întrebase ca şi cum voia să se asigure că nu va fi acuzat de violarea unei minore.

Nu am mai scos o vorbă.

În schimb, am început să număr intersecţiile, încercând să ignor diverşi oameni – o femeie în vârstă care folosea un cadru de mers, un electrician care căra în braţe şase cutii, doi puşti pe biciclete, care se zgâiau la locul din spate al maşinii ca să vadă cine era azi cărat la poliţie. *Unu, doi, trei, patru, cinci…* Număratul mi-a dat ceva de făcut, altceva decât să vorbesc cu Farley sau să mă gândesc la cum arătau ei acum şi ce urmau să-mi spună şi cum aveam să mă simt când îi voi îmbrăţişa din nou. Toate intersecţiile arătau aproape

la fel, pustii şi acoperite de frunze, deşi am zărit liniile desenate cu creta ale unui şotron, la intersecţia cu strada Elm, şi am încercat să-mi amintesc cum era când *jucam* şotron – aruncai o pietricică într-un pătrat, apoi săreai până acolo într-un picior şi trebuia să o ridici fără să cazi, asta era partea cea mai complicată.

Unsprezece era o intersecţie împânzită de crăpături, care se întindeau de la un capăt la celălalt şi, din senin, m-a captivat cu totul, fără să-mi mai dea drumul.

„Ce s-a întâmplat?" a întrebat Farley de pe scaunul din faţă.

Strigasem ceva? Bătusem în geam şi îl rugasem să mă lase să ies?

„Strada Maple… Aici ai locuit…?"

Detectiva Mary avea părul strâns la spate într-un coc auster – de fapt, întreaga ei faţă era destul de austeră. Probabil că aşa arăţi atunci când meseria ta implică să ai de-a face zilnic cu infractori.

— OK, Jenny, a zis detectiva Mary. Poliţistul Farley mi-a spus că ai locuit pe Strada Maple. Acolo locuia o fată pe nume Jenny Kristal, înainte de-a fi răpită. Vrei să spui că eşti *ea?*

Notă pentru mine: Detectiva Mary nu spusese *când* anume a dispărut Jennifer Kristal – ziua exactă în care s-a întâmplat. Urma să mă facă s-o spun eu.

Crăpătura din intersecţia cu Strada Maple îmi captă dintr-odată întreaga atenţie. Era oare suficient de adâncă pentru a mă înghiţi cu totul?

— Da, am spus. Eu sunt… Jenny Kristal. Mă duceam la prietena mea Tony Kelly şi atunci am fost luată.

Detectiva Mary trimisese pe cineva să-mi cumpere acel Big Mac după care tânjeam şi, dintr-odată, mi-am amintit ceva.

— Cu o seară înainte… înainte de a fi răpită, am mers cu toţii la McDonald's. A fost ultima seară în care l-am văzut pe tata, pentru că a doua zi dimineaţă plecase la serviciu…

Detectiva Mary şi-a mai pierdut atunci puţin din austeritate. Înregistra tot ce vorbeam, mă întrebase dacă mă deranja – „Nu” – probabil pentru că voia să păstreze contactul vizual cu mine în loc să noteze fiecare cuvânt şi am putut vedea în ochii ei un fel de duioşie.

— Când anume a fost asta, Jenny? Când ai fost luată?

OK, încă mă verifica.

— Era vară. 10 iulie 2007.

— Hmmm… a făcut detectiva Mary, de parcă aş fi spus ceva cu adevărat interesant. De curiozitate, câţi ani aveai atunci…?

— Şase, am spus eu din nou.

— Aha. Aveai şase ani şi îţi aminteşti *data exactă?* Sunt curioasă, pentru că la vârsta asta majoritatea copiilor nu au noţiunea timpului aşa cum o au adulţii.

— Îmi amintesc data pentru că e ziua mea.

Şi-a ridicat privirea spre mine de parcă mă prinsese cu o mare minciună şi o undă de asprime i-a apărut pe buze.

— Ai fost răpită de ziua ta?

— A *devenit* ziua mea.

— Nu înţeleg.

— *Noua* mea zi de naştere. El a spus că e începutul noii mele vieţi, aşa că va fi noua mea zi de naştere.

Am simţit ceva umed la colţurile ochilor.

— El. Cine e *el,* Jenny?

— Tata.

— Tata? Cel care te-a luat? Care era numele lui adevărat?

— Ăsta era numele lui. Tata. Aşa trebuia să-i spun.

— Înainte de a vorbi despre asta, ceea ce ştiu că trebuie să fie foarte greu pentru tine, Jenny, vrei să vorbim despre ziua aceea din nou – despre perioada de dinainte de a se întâmpla totul?

— De ce?

Ştiam de ce – normal că ştiam –, dar de data asta voiam să o fac eu s-o spună.

— Aşa obişnuim să facem, din păcate. Asta-i procedura, începe cronologic. De la A la B. E în regulă?

— Sigur, nu-i nicio problemă.

— Perfect. Deci ne putem întoarce puţin în timp? Cum era vara aceea? Ce-ţi aminteşti despre mama ta şi tatăl tău, de exemplu? Şi restul familiei… mai ai fraţi?

— Ben, am spus, fratele meu, chiar dacă ştia foarte bine dacă mai am fraţi şi ştia că îl cheamă Ben.

Probabil ştia şi că are o cicatrice pe interiorul genunchiului stâng de când îl împinsesem într-un suport de metal pentru agăţat roşiile, pe vremea când avea şase ani. Şi că mâncarea lui preferată erau jeleurile – cel puţin erau atunci –, şi că de Halloween obişnuiam să-i dau jeleurile mele în schimbul batoanelor Almond Joy. Şi că al doilea nume al lui Ben e Horace, pentru că pe bunicul nostru îl chema Horace. Şi că lui Ben îi plăcea să construiască castele de nisip, iar personajul lui preferat din desenele animate de la TV era Locomotiva Thomas – şi obişnuia să-şi folosească trenul de jucărie, pe care îl numise tot Thomas – ca să care nisipul de la o movilă la alta.

Probabil că ştia toate astea, dar urma să mă întrebe oricum.

— Aşa, *Ben,* a spus ea. Mai mic decât tine?

— Mai mare cu doi ani. Avea opt ani când… când s-a întâmplat.

— Aşa. Şi părinţii tăi?

— Ce-i cu ei?

— Nu ştiu. Povesteşte-mi despre ei. Dacă nu te deranjează.

Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi spus: „Da, de fapt mă deranjează. Am fost răpită, aşa că e în regulă dacă nu vreau să trec prin tortura asta? Nu vă deranjează? Nu vă deranjează dacă mă deranjează…?”

Am continuat să vorbesc.

— Mama mea, ştiţi, uneori îmi era greu să mi-o amintesc. O aveam pe mama asta nouă – dar trebuia să n-o uit pe cea reală.

— Acest Tata – avea o *soţie?*

— Îhî. *Mama.* Mama, şi Tata, şi Jobeth. Noul meu nume. M-au lăsat să-l aleg şi mi-au dat voie chiar să păstrez prima literă din adevăratul meu nume. Foarte amabil din partea lor, nu credeţi? Nişte oameni aşa de drăguţi. Atâta lipsă de egoism.

„Opreşte-te din plâns", mi-am spus. „Opreşte-te."

— Ştiu că e greu pentru tine, Jenny. Vom ajunge la toate astea… promit. Putem vorbi mai întâi doar despre familia ta?

— Dumneavoastră m-aţi întrebat. Despre mama.

— Da, ştiu. M-am cam pripit.

A afişat un zâmbet, cel puţin ceea ce poate trece drept un zâmbet pentru cineva care arăta ca acea doamnă din *American Gothic*[7]. OK, eram răutăcioasă – nu era chiar *aşa* de rea. Doar că mă enerva, detectiva Mary mă enerva.

— Ce-ar fi să rămânem deocamdată la mama ta? a spus.

— OK, am răspuns. Am încercat foarte mult să mi-o amintesc. Am încercat în fiecare noapte, ştiţi, s-o ţin lângă mine. Ei voiau să uit. Mi-au spus că mama mea şi tatăl meu nu mă vor. Că *ei* erau, de acum încolo, părinţii mei. Că mama şi tatăl meu le-au *cerut* să mă ia. Ştiam că mințeau. Ştiam. Dar ai doar şase ani, ştiţi? Şi o parte din tine nu ştie. Însă cealaltă parte ştie – şi acea parte este cea căreia am încercat să nu-i dau drumul. Partea pe care am ascultat-o în fiecare noapte, după…

Dacă te mişti, o să doară şi mai tare…

— …când mă întorceam în pat. Când eram singură. M-am forţat să-mi amintesc lucruri – tot ce puteam, despre mama, şi tata, şi Ben, şi bunicul, şi bunica, despre toţi. Atunci când am fost la Disney World, când aveam cinci ani, cum am aşteptat la coadă aproape două ore ca să ne dăm în caruselul

Dumbo şi a durat totul doar şase secunde, dar l-am întrebat pe tata dacă ne putem da din nou şi am aşteptat la coadă încă două ore. Şi cum Ben s-a rătăcit pe Insula lui Tom Sawyer – s-a pierdut în peştera de acolo –, şi a trebuit să-l căutăm cu toţii, iar când l-am găsit, plângea şi i-am cumpărat un cornet gigantic de îngheţată – a primit unul mai mare decât cel pe care l-am primit eu doar pentru că el fusese cel care se rătăcise – şi m-am gândit că era atât de *nedrept* iar după ce am fost răpită, când stăteam în pat şi îmi aminteam asta, mă gândeam că dacă m-ar găsi, dacă mama şi tata m-ar găsi pe *mine* acum – atunci aş primi un *magazin* întreg de îngheţată, un Baskin-Robbins[8] numai al meu.

Ţi-am zis să nu te mai mişti, nu?

— Eşti bine, Jenny? Putem face o pauză dacă vrei.

— Sunt bine.

— Şi tatăl tău?

— V-am spus. Era un… *tătic.* Îl iubeam. M-a dus la Disney World. Mă lăsa să merg în cârca lui prin cameră, ca şi cum era un cal. Pentru că, atunci când eram mică, îmi plăceau caii. Mă striga Jenny Penny pentru că obişnuia să facă trucul ăla cu un penny pe care îl ascundea între două degete şi apoi îl făcea să apară ca şi cum l-ar fi scos din urechea mea –, şi niciodată nu am reuşit să înţeleg cum anume şi mereu îl rugam să facă din nou, „fă trucul cu penny", aşa că a început să mă strige Jenny Penny.

Detectiva Mary m-a întrebat dacă vreau un şerveţel.

Am dat din cap.

— După o vreme, am spus, ei au devenit *cartea mea de poveşti,* mama şi tata. Ca acelea pe care le inventezi, pentru că începusem să uit cum arătau. Şi ce sunet aveau vocile lor, ştiţi? Iar Tata şi Mama erau reali pentru că erau *acolo.* Şi ai şase ani, apoi şapte, opt, nouă, iar asta e familia ta acum. Şi, OK, era o familie reală şi bizară. Ştiţi, acele benzi desenate cu Superman pe planeta Bizarro. Tata avea

teancuri întregi de astfel de benzi desenate vechi. Oricum, e vorba despre planeta asta Bizarro, pe care trăiesc alt Superman şi altă Lois Lane şi alt Jimmy Olsen, dar sunt toţi, cum să zic… *bizari.* Sunt opusul celor de pe Pământ. Şi lucrul ăsta mă îngrozea… benzile alea desenate cu Superman de pe planeta Bizarro – pentru că era ceea ce *trăiam* eu, înţelegeţi? Aşa era familia asta… pentru că pe Pământ tatăl tău nu… ştiţi… nu…

Am luat şerveţelul de la detectiva Mary. Asta e ceea ce s-a întâmplat – am vorbit despre cum eram la vârsta de şase ani, apoi şapte, apoi opt, apoi nouă, şi am redevenit cea de la şase, şapte, opt şi nouă ani. M-am întors în timp.

— Unde te-au dus? a întrebat detectiva Mary. După ce te-au răpit… unde te-ai dus?

— În necunoscut, am spus.

TREI

Asta e ceea ce am aflat mai târziu. Detectiva Mary sunase la casa de pe Strada Maple. Nu a răspuns nimeni pentru că părinţii mei erau la serviciu, iar Ben era la şcoală – la liceu, deşi ar fi trebuit să fie deja la facultate, ceea ce înseamnă că, probabil, o dăduse în bară foarte tare. Un oarece detectiv de pe acolo făcuse ceva muncă detectivească şi aflase că mama lucra la agenţia de imobiliare Mooney Realty şi sunase acolo. Când a răspuns la telefon, detectiva Mary i-a spus: „Nu vreau să vă faceţi speranţe prea mari, însă e cineva aici care pretinde că e fiica dumneavoastră."

Mama a leşinat – asta e ceea ce mi-a spus mai târziu. „Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost tavanul."

După ce Tom Mooney a ridicat-o de jos – soţii Mooney obişnuiau să fie prezenţi la petrecerile noastre de 4 Iulie şi cumva el devenise şeful mamei, aşa cum ea devenise un fel de agent imobiliar – mama l-a sunat pe tata, care lucra în continuare pentru aceeaşi casă de producţie din oraş, doar că acum era producător executiv, orice ar însemna asta. „Îi scoate pe oameni la prânz în oraş", mi-a explicat mama.

Mama i-a spus lui tata ceea ce îi spusese detectiva – cuvânt cu cuvânt, pentru că voia să fie sigură că a înţeles corect. „Nu vreau să vă faceţi speranţe prea mari, însă e cineva aici care pretinde că e fiica dumneavoastră." Speranţele mamei pluteau deja undeva dincolo de Jupiter, însă tata i-a amintit că la un an după ce dispărusem, li s-a spus că două fete diferite ar putea fi fiica lor.

„Una dintre ele era o negresă", a spus el.

Oricum, avea să vină la sediul poliţiei.

Înainte ca defectiva Mary să iasă din cameră pentru a-i suna pe părinţii mei, m-a întrebat dacă poate să-mi facă o poză – era în continuare amabilă.

Am întrebat-o ce rost are, deşi ştiam cumva ce rost avea.

— E cumva poza mea de cazier?

— Nu, Jenny. Nu te arestează nimeni, a spus ea cu un zâmbet fals. E doar procedura standard.

„Zâmbeşte la cameră”, am spus eu sau am crezut că am spus. Sau ambele.

Mary a făcut două poze – în una am zâmbit, dar în cealaltă, nu. Apoi a spus că se întoarce în câteva minute.

— Între timp, îl voi trimite pe poliţistul Farley să-ţi ţină de urât, OK?

— Sunt bine doar eu cu mine.

— Mă tem că asta-i, din nou, procedura.

Îmi venea să o întreb dacă procedura pentru poliţişti era să saliveze după fete, dar începeam să simt că nu mai am aer.

— *Părinţii* mei? am întrebat-o. Aţi vorbit cu ei?

Mary însă ieşise deja şi intrase poliţistul Farley.

— Hei, nu ne-am mai văzut de mult, a spus el, la fel de lasciv de prietenos.

— Chiar nu am nevoie de dădăceală. Sunt majoră.

— Am înţeles, a spus el. Vrei ceva de băut?

— Un Jack Daniel’s. Sec.

— Ce-ai zice de nişte cafea?

— Nu, mersi.

S-a aşezat în scaunul detectivei Mary, s-a uitat puţin prin cameră de parcă nu mai fusese acolo niciodată – poate că nu mai fusese, din moment ce acela era locul în care detectivii îşi ţineau interogatoriile, iar el nu era detectiv. A bătut cu degetele în birou – avea unghiile roase – şi a oftat. Apoi şi-a dres vocea. Apoi a oftat.

Voiam să fiu singură. Voiam să mă concentrez. Peste puţin timp urmau să intre în cameră.

„Ce-ar fi dacă m-aş transforma într-un peşte şi aş înota departe de tine?” a întrebat iepuraşul-bebeluş. „Atunci m-aş transforma într-un pescar şi te-aş pescui”, a răspuns iepuroaica-mamă. „Ce-ar fi dacă m-aş transforma într-o pasăre şi aş zbura departe de

tine?” a întrebat iepuraşul-bebeluş. „Atunci m-aş transforma într-un copac ca să te poţi întoarce acasă”, a răspuns iepuroaica-mamă.

Mama obişnuia să-mi citească *Iepuraşul fugar*[9] în fiecare seară. Aşa adormeam. Indiferent de ce făcea iepuraşul-bebeluş, indiferent de cât de departe fugea sau înota, sau zbura, sau sărea, iepuroaica-mamă mergea după el. Iepuraşul-bebeluş nu se pierdea niciodată de ea.

— Te simţi bine? m-a întrebat poliţistul Farley.

— Mi-e frig.

— Serios? Eu mă simt ca-ntr-un cuptor.

— Mă bucur că vă simţiţi bine la căldurică.

— Pot verifica termostatul, dar…

A ezitat.

— Dar ce?

Părea confuz, aşa cum păruse în maşină când ar fi trebuit să-mi fie de folos, dar părea mai curând să vrea să se *folosească* de mine.

— Nu mă puteţi lăsa singură aici, aşa e? Sunt cumva păzită ca să nu mă sinucid?

— Să te *sinucizi?* Bineînţeles că nu!

— Vă şi cred! Am îngheţat de frig.

— Eşti sigură că nu vrei cafeaua aia?

— Sunt sigură.

Ceea ce voiam eu urma să intre pe uşă. „Vrei să fac să treacă?”, m-a întrebat mama atunci când am intrat cu rolele în crăpătura aceea din intersecţia cu Strada Maple şi m-am ales cu o rană plină de sânge la genunchiul stâng. „Da. Te rog!”

— Tremuri, a spus el.

— Nu zău? Ei sunt aici?

— Părinţii… tăi?

— Da.

— Nu ştiu. Poate.

— Mi-e frică.

Pur şi simplu mi-au ieşit cuvintele pe gură. Nu intenţionasem asta, dar mi se întâmpla uneori, ca atunci când defectiva Mary mi-a făcut poză, iar eu

am spus: „Zâmbeşte la cameră”, chiar dacă doar gândisem lucrul ăsta.

„Iar vorbeşti singură”, obişnuia să-mi spună Tata. „Taci din gură!”

— Mda, a spus Farley, cred că e… cred că e foarte ciudat pentru tine. Înţeleg de ce ţi-e frică, adică are sens.

Nu i-am răspuns. În parte pentru că eram doar nouăzeci şi nouă la sută sigură că spusesem, într-adevăr, acel lucru cu voce tare, însă faptul că el mi-a răspuns, m-a făcut să fiu sută la sută sigură. Şi, de asemenea, pentru că îmi *era* frică, eram speriată de moarte, iar frica mă amuţea.

N-o să mai spun nimic niciodată… promit… te rog… nu…

— Ştii… a spus Farley, când mi se făcea frică în timpul patrulei – am fost în două misiuni în Irak, şi crede-mă, dacă erai întreg la minte, nu avea cum să nu-ţi fie frică. Am văzut nişte lucruri oribile întâmplându-se acolo. Obişnuiam să mă concentrez pe sfârşitul jocului, înţelegi? Îmi imaginam că mă întorc la bază – vedeam totul în minte, ce mâncam, cu cine stăteam la taclale – pentru că asta făcea ca totul să fie, ei bine, real. Se numeşte *vizualizare.*

Farley îşi dădea silinţa, dar cuvintele lui se suprapuneau peste cele spuse de altcineva.

Normal că n-o să spui nimic…

— Deci ce vreau să spun e… gândeşte-te că eşti acasă cu ei. Ştiu că până şi asta probabil te sperie, dar după o vreme, n-o să te mai sperie, nu? O să vă cunoaşteţi din nou unul pe altul şi-o să fie ca şi cum… ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată, poate nu exact la fel, normal că nu, dar aproape la fel. Aşa că *vizualizează* totul. Vei fi uimită – chiar funcţionează.

— OK, domnule poliţist. Am înţeles. Încerc.

— Vezi? Deja arăţi mai bine, a spus el.

Mă vedeam stând în livingul nostru, cu televizorul mare la care obişnuiam să urmăresc desenele animate *Arthur şi Dora,* iar deasupra televizorului erau *Monopoly* şi *Jocul Vieţii* pe care

le jucam în familie, iar eu alegeam mereu maşina roz, pentru că eram fată, fireşte, şi acum stăteam acolo împreună, mama, tata şi Ben, adult, şi mâncam pizza, iar mama îmi spunea: „Mănâncă deasupra farfuriei, Jenny”, iar tata spunea una dintre glumele lui răsuflate şi eram cu toţii o familie mare şi fericită.

Doar că alte imagini începeau să mi se aglomereze în minte, ca atunci când gardianul de la Sioux City a deschis uşile mall-ului a doua zi după Ziua Recunoştinţei, ca să mă lase să ajung la serviciu, la raionul Bed Bath & Beyond, iar toţi clienţii care aşteptau afară s-au îmbulzit înăuntru după mine. Cu greu îi puteai ţine afară, chiar dacă era cu un sfert de oră înainte de deschidere. Gardianul striga întruna: „Vă rog, încă nu e ora deschiderii, vă rog…”, dar era ca şi cum ar fi vorbit la pereţi.

Gardianul din mintea mea era ca cel de la Sioux City Mall – Hammard era numele lui, deşi noi îi spuneam domnul Hammered[10], pentru că uneori mirosea a alcool atunci când ne deschidea uşa dimineaţa. Nu că ar fi fost ameninţător sau altceva, ceea ce poate că era şi problema, pentru că nu era bun de nimic ca gardian. Nici gardianul din mintea mea nu era – pentru că indiferent de cât de des spunea „nu vă apropiaţi” şi încerca să ţină la distanţă de gândurile mele anumite persoane nepoftite, acestea se furişau oricum în mintea mea.

Făceau lucrul ăsta acum, se furişau în livingul în care noi, membrii familiei Kristal, ne îndopam cu pizza şi recuperam timpul pierdut. Mama şi Tata se aflau dintr-odată acolo şi îmi spuneau că e timpul să mă duc în camera mea şi începea să mi se facă aşa de rău, simţeam că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Hei… a spus Farley, hei…

Poliţistul Farley se afla acum în living cu noi, doar că livingul se transformase în camera din secţia de poliţie şi eram doar noi doi.

— O vreau pe mama, am spus. Acum.

PATRU

Mi-i imaginasem aşa cum arătau ei atunci. Mama încă mai semăna cu Albă ca Zăpada – cea de la Magic Kingdom[11], care făcuse poze cu fratele meu, Ben, şi cu mine. Avea să mă îmbrăţişeze, aşa cum iepuroaica-mamă îl îmbrăţişase pe iepuraşul-bebeluş când acesta i-a promis să nu mai fugă niciodată de acasă.

Tata poate că avea să-mi pară foarte mare pentru că eu fusesem foarte mică. Probabil nu avea să mă mai lase să merg în cârca lui prin cameră, dar poate că urma să mă ia în braţe şi să mă care până acasă, pe Strada Maple.

Când au intrat în cameră, mama semăna cu mătuşa Albei ca Zăpada din partea vărului ei. Părul ei şaten şi lung era acum scurt, tuns în scări şi vopsit în şuviţe blonde şi irizate. Pielea ei albă fusese arsă de unul dintre sutele de centre solare pe lângă care trecusem pe Bulevardul Forest.

Făcuse puţin cam multe vizite la restaurantul Dunkin' Donuts.

Nu şi tata. El se împuţinase.

Stăteau exact în pragul uşii, iar eu mă aflam în capătul celălalt al camerei şi încercam să calculez distanţa fizică reală dintre noi.

Doisprezece ani.

Cred că făceau şi ei acelaşi lucru – modificau, în gând, fotografia pe care o purtaseră până atunci în mintea lor, aceeaşi care încă era lipită pe acel stâlp de telegraf.

Poate că Mary le pusese să asculte înregistrarea – despre Ben care s-a rătăcit la Disney World, şi despre caruselul Dumbo, şi despre Jenny Penny şi poate că le pusese să asculte şi lucrurile urâte.

„Unde te-a dus Tata?"

„În pat."

„Adică unde ai locuit, Jenny?"

Peste tot. Ohio. Iowa. Michigan. Arizona. Ne mutam mereu. Stăteam în tot felul de locuri. Ştiţi,

case în care nu mai locuieşte nimeni. Ultimul loc a fost o rulotă părăsită lângă Sioux City. Avea o gaură în acoperiş.

Poate că detectiva le-a arătat pozele pe care mi le făcuse şi le-a spus: „E fiica dumneavoastră? Înainte de a stabili întâlnirea de familie, ce-ar fi să înlăturăm orice urmă de îndoială?" Sau poate că le-a arătat pozele doar ca să-i pregătească pentru ceea ce timpul poate face cu un copil de şase ani. Iar ei se uitaseră şi se tot uitaseră la pozele acelea, aşa cum făceau şi acum.

— Mamă?

Nu plânge, mă gândeam, *nu plânge,* doar că până la urmă am spus-o cu voce tare. Ca şi cum le-o spuneam lor, în loc să mi-o spun mie: „Nu plângeţi, mamă şi tată, nu plângeţi…", ceea ce era bine, pentru că dintr-odată asta făceau, cel puţin mama. Plângea.

La fel şi eu.

Plângeam amândouă, iar lacrimile noastre se întâlneau cumva, pentru că – iar aceasta e partea ciudată – mă aflasem într-un capăt al camerei şi acum eram în capătul opus. Într-un fel, călătorisem doisprezece ani, ca prin farmec. Mama mă ţinea strâns în braţe, ca şi cum eram din nou pe rolele acelea, iar ea făcea să treacă, aşa cum îmi promisese în urmă cu mult, mult timp.

CINCI

După ce m-au condus în casă şi m-au întrebat dacă mi-o amintesc, iar eu am spus că da şi nu, după ce mi-au arătat vechea mea cameră în care jucăriile mele *nu* erau aranjate aşa cum le lăsasem, dar în care se aflau un televizor, o consolă Xbox şi o canapea extensibilă – „Mâine o să-ţi luăm un pat frumos, Jenny" – după ce ne-am strâns în jurul mesei din bucătărie, pentru că asta simţeam, să ne adunăm în jurul unui foc ca să ne încălzim, dar focul eram *eu,* după ce am vorbit puţin despre una, despre alta, fără să vorbim cu adevărat despre *acel lucru,* după ce m-au întrebat ce vreau să mănânc la cină – tata a propus să comandăm din oraş, dar mama a spus că voi primi ceva făcut în casă, „pui cu piure, asta era mâncarea ta preferată" – Ben a ajuns acasă.

Tata a trebuit să se ducă să-l ia. Mai întâi l-a căutat, dând telefoane – „Ben e acolo?" întrebase el cel puţin trei oameni – pentru că Ben nu răspundea pe mobil. Când, în cele din urmă, a obţinut un da, iar apoi Ben a venit la telefon, tata a spus: „Rămâi acolo, vin să te iau".

Ben probabil că a întrebat de ce vine să-l ia, din moment ce avea şi el maşină şi era perfect capabil să ajungă acasă singur.

„Las-o parcată acolo", a spus tata. „O să-ţi explic."

Ce spui într-o astfel de situaţie? „Hei, Ben, s-a întors sora ta?" Îl aştepţi să ajungă acasă şi apoi strigi: „Surpriză"?

Unele veşti nu pot fi date decât personal.

Tata mi-a dat o îmbrăţişare scurtă şi stingheră înainte de a ieşi pe uşă. Apoi am rămas doar eu cu mama, ceea ce era, de asemenea, stingheritor, dintr-odată nu mă mai simţeam ca la secţia de poliţie unde nu ne mai puteam opri din îmbrăţişări, ci simţeam că sunt într-o casă cu o rudă îndepărtată pe

care am cunoscut-o cândva, pe vremea când eram copil. Mama a adus un album foto.

— Nu m-am mai uitat în el de când… de când… te-am pierdut. Vrei să te uiţi?

— Sigur, am spus.

Jennifer Kristal, scria pe copertă. Un album foto cu mine.

Sus, pe prima pagina, scria *Prima zi a lui Jennifer Kristal.* Eu la spital – stând, cu ochii închişi, la pieptul mamei, mama arătând din nou ca Albă ca Zăpada sau, sincer, mai curând ca Frumoasa din pădurea adormită, trezindu-se din anestezie. Apoi eu în braţele tatei. Apoi eu în braţele unei persoane mai în vârstă.

— Ţi-l aminteşti? a întrebat mama.

Stăteam pe canapeaua din living, cuibărite una lângă cealaltă, instalate din nou comod.

— Bunicul? am spus.

Mama a încuviinţat.

— Te-a iubit foarte mult, ştii. Când ai… dispărut, a fost dărâmat. Bunica deja murise, aşa că tu erai totul pentru el. Jenny a lui.

— Îmi amintesc că îmi aducea caramele, dar mai întâi trebuia să ghicesc în ce mână le avea.

— Îţi aminteşti asta? a zâmbit mama. Şi cu mine făcea la fel când eram mică.

— Cred că avea câte una în amândouă mâinile, pentru că mereu am ghicit. Mereu. Mereu primeam o caramea.

— Dar pe el ţi-l aminteşti? a spus mama, arătându-mi pe altcineva care mă ţinea în braţe în ziua aceea la spital, cu multă delicateţe, de parcă se gândea că s-ar putea să mă scape.

— Nu sunt sigură. Mi se pare cunoscut, dar…

Am ridicat din umeri.

— E unchiul tău, Brent. Fratele vitreg al tatei. Nu ţi-l aminteşti deloc?

— Ah, sigur, am spus. Unchiul Brent. Îmi aduc aminte. Odată te-ai înfuriat pe el pentru că l-a lăsat pe Ben să dea foc unei petarde de 4 Iulie, iar Ben s-a ars la mână şi tu te-ai supărat foarte tare pe el.

Mama s-a întors spre mine şi m-a privit extrem de mirată, ca şi cum meritam poate două caramele pentru că mi-am amintit ceva petrecut cu atât de mult timp în urmă. Bravo mie!

— Aşa e, a spus ea, lungind cuvintele. Chiar m-am supărat pe el. Ben încă mai are cicatricea.

S-a reîntors la album. La prima mea aniversare. Eu suflând în singura lumânare de pe tort – deşi părea că tata era, de fapt, cel care sufla, din moment ce eu doar stăteam acolo, având o expresie nătângă. Eu mânjită pe toată faţa cu tort de ciocolată. Eu stând pe genunchii mamei, înconjurată de o mulţime de cadouri desfăcute. *Jenny împlineşte un an* era intitulată pagina aceea.

Apoi, eu călărind un ponei, genul de călărie care presupune ca cineva să te ţină tot timpul cât mergi în jurul ţarcului. Aveam pe cap o pălărie roz de cowboy şi păream speriată de moarte.

— Iubeai caii, a spus mama. Îţi aminteşti?

A continuat totul aşa, mama făcând comentarii pe măsură ce avansam prin teribila vârstă de doi ani, minunata vârstă de trei ani, fabuloasa vârstă de patru ani, în drumul nostru spre vârsta de şase ani, vârsta abuzurilor sexuale.

— Ai plâns când ai atins zăpada pentru prima dată, a spus ea.

Înţelegeam de ce, pentru că era o poză cu mine stând pe un deal înzăpezit, înghiţită aproape cu totul de o geacă de puf prea mare pentru mine. Semănăm cu un balon de Ziua Recunoştinţei. *Micul nostru iepuraş de zăpadă,* scria lângă poză.

— Chiar? am spus. Nu-mi amintesc, mamă.

Îmi plăcea cum suna cuvântul ieşind din gura mea. *Mamă. Mamă. Mamă. Mamă. Mamă. Mamă.* Era noul meu cuvânt preferat. Eu şi mama răsfoiam vremurile trecute, iar tata avea să vină acasă cu fratele meu mai mare. Poate că vom scoate *Jocul Vieţii* de la naftalină şi eu voi învârti roata şi voi goni pe stradă în decapotabila mea roz şi cine ştie unde mă va duce? În cele din urmă mă adusese aici, nu? Şi care erau şansele ca asta să se întâmple? Va fi

ca atunci când am vizualizat totul, după ce poliţistul acela mi-a sugerat să fac aşa, după ce am recunoscut că îmi era frică. Încă îmi era frică. Tremurasem stând mai devreme în jurul mesei, însă stând acum atât de aproape de mama, mă simţeam fericită şi mulţumită.

Când am ajuns la fotografia mea din clasa a I-a – cea pe care o văzusem lipită pe stâlpul acela de telegraf, mama a întors repede pagina, ca şi cum nu suporta să se uite la ea. Apoi albumul a luat sfârşit. Era asemenea ecranului care se cufundă în întuneric într-un cinematograf atunci când se strică proiectorul. Exact când te afli în miezul unei poveşti impresionante, te trezeşti dintr-odată cu un gol în faţa ochilor. Îmi voiam banii înapoi – povestea fusese întreruptă şi era vorba despre povestea mea.

Ultima poză din album fusese făcută pe o plajă – trebuie să fi fost exact înainte să se întâmple. Construisem împreună cu mama un castel de nisip împrejmuit de un şanţ cu apă, iar cineva scrisese pe el *Castelul familiei Kristal,* fiecare literă fiind săpată în nisip, iar noi stăteam în faţa lui ca nişte santinele semeţe. Ca şi cum nimeni nu putea intra în castel, nimeni – era, care-i cuvântul… *de necucerit.* Doar că nu era de necucerit – cineva spărsese zidurile castelului şi o furase pe prinţesă exact de sub nasul lor.

Mama şi-a lăsat degetul să alunece încet de-a lungul paginii goale din dreapta. Îmi amintea de o persoană oarbă pe care o văzusem cândva, citind în Braille, într-un autobuz. *Jenny a dispărut,* scria pe pagina aceea.

— Asta-i tot, a spus ea. Asta-i tot. Nu am mai apucat să facem alte poze…

I-am luat mâna şi i-am strâns-o cu putere.

— Putem face mai multe poze acum, mamă, şi le putem pune în album. De ce nu?

Apoi s-a deschis uşa şi a intrat Ben.

Ne-am recunoscut unul pe celălalt. Nu în sensul „Uau, eşti sora mea!” şi „Eşti fratele meu mai mare”.

Nu.

În sensul „La naiba, tu eşti tipul care se dădea la mine în faţa pizzeriei ăleia” şi „La dracu’, tu eşti fata de la care am vrut să fac rost de o ţigară”. Ne-am uitat lung unul la celălalt, întrebându-ne, probabil, dacă ar fi trebuit să o spunem cu voce tare. Cel puţin eu mă întrebam asta.

Nu a spus nimic şi a rămas împietrit exact în pragul uşii de la intrare, chiar şi când tata l-a încurajat să intre, înghiontindu-l de la spate.

— Ştiu că e foarte ciudat pentru tine, Ben, e ciudat pentru noi toţi, dar ce-ar fi s-o saluţi pe sora ta?

Nu m-a salutat. A dat din cap aproape imperceptibil şi a rămas exact în locul în care se afla, de parcă nu era sigur că intrase în casa care trebuia – era complet diferită de casa din care plecase dimineaţă… şi chiar *era.* Era cu siguranţă.

— Hei, Ben, am spus. Nu ne-am mai văzut de mult.

Încercam să fiu amuzantă sau să fiu cumva, dar nimeni nu a râs. Tata a reuşit să schiţeze un zâmbet firav, a intrat în living şi s-a aşezat lângă noi pe canapea.

— Ăăă, a făcut mama. Ce-ar fi să ne aşezăm cu toţii şi să vorbim puţin?

Părea că Ben nu are chef să vorbească.

— Ben? a spus mama din nou.

A mai fost nevoie de încă nişte rugăminţi din partea ei, făcute pe un ton din ce în ce mai plin de frustrare, înainte ca Ben să ni se alăture, dacă putea fi vorba de aşa ceva, din moment ce s-a aşezat cât mai departe de noi toţi – în capătul celălalt al camerei, pe o canapea tip *love seat*[12]. Nu că ar fi venit multă iubire dinspre ea.

Observasem în fostul meu dormitor ceva ce probabil că era un proiect mai vechi de-al lui Ben la Ştiinţe – o dioramă realizată din *papier mâché,* reprezentând Sistemul Solar –, iar dacă eu, mama şi tata eram Soarele, Mercur şi Venus, Ben era o

planetă periferică. Poate Pluto, cea care fusese redusă la un fir de praf cosmic.

Taberele erau formate.

— Deci, vrei să-i spui ceva surorii tale, Ben? a întrebat mama.

Nu voia.

— Bine. Cred că ai o groază de întrebări, Ben. Cu toţii avem, a spus mama. Jenny a avut de îndurat multe şi cred că ar trebui să ne cunoaştem din nou. Putem face asta? Nu aşteaptă nimeni de la tine să te simţi ca un frate pentru ea – nu încă –, înţeleg asta. E nevoie de timp. Mult timp. Dar dacă vorbim, dacă spargem gheaţa…

Ben nu avea chef de spart gheaţa. În schimb, continua să fie rece ca gheaţa, dându-şi ochii peste cap, suficient cât să-l facă pe tata să scoată un oftat obosit. Genul de oftat care spunea: „Am mai trecut prin asta, nu-i aşa? Şi m-am săturat”. Bun, deci în ultima vreme lucrurile nu fuseseră prea roz în familia Kristal.

— Jenny, cred că-i un adevărat şoc pentru Ben. Sunt sigură că încearcă să proceseze. Să înţeleagă. Am crezut cu toţii că ai… ştii tu…

— Murit, am spus eu.

Asta a părut să le taie tuturor cheful de a vorbi. Faptul că am folosit un astfel de cuvânt. Oricum, i-a făcut pe toţi să tacă.

— Sunt foarte obosită, am spus. Pot merge la culcare?

— Sigur că da, a spus tata. Probabil că eşti… Doamne, ar fi trebuit să ne dăm seama…

Mama a spus că o să întindă canapeaua pentru mine.

— E în ordine?

— Sună bine, am spus eu.

Apoi ne-am ridicat cu toţii, ca şi cum am fi plecat de la un restaurant. Toţi, în afară de Ben, care a rămas pe loc, privindu-mă cu suspiciune, aşa cum gardienii îi privesc pe hoţii de magazine – gardienii competenţi, nu cei ca domnul Hammered.

Am aşteptat în vechea mea cameră ca mama să aducă aşternuturi şi perne, timp în care tata icnea scoţând plapuma din lada canapelei, amândoi încercând din răsputeri să-mi arate cât de fericiţi erau că m-am întors acasă.

— Să-ţi dau o cămaşă de noapte? a întrebat mama. Cred că purtăm aceeaşi mărime.

— Mai bine un tricou, am spus. Asta port de obicei.

— Chiar? Eşti sigură? Bine, am o mulţime de tricouri.

Mi-a adus un tricou albastru pe care scria COSTA RICA, iar tata m-a întrebat dacă vreau să pornească termostatul.

— Nu, nu e nevoie, tată.

Era prima dată când îi spuneam aşa, „tată”, şi l-am văzut tresărind, şi apoi roşind.

— Bine, atunci… noapte bună, a spus el stând stingherit lângă uşă, arătând ca la o primă întâlnire, când nu ştii dacă să săruţi fata sau să pleci.

— Ne vedem mâine dimineaţă, a spus el.

Mama mi-a dat o îmbrăţişare – o îmbrăţişare adevărată – însă, după ce a plecat şi a închis uşa în urma ei, s-a întors în cameră mergând pe vârfuri şi ţinând ceva în mână. Stinsesem deja lumina şi mă băgasem în pat, aşa că la început nu am putut vedea ce era. Apoi am văzut.

— Nu ştiu de ce l-am păstrat, a spus. Tata m-a pus să arunc totul. După cel de-al treilea an. Pentru că era prea dureros, cred. Avea dreptate. Era dureros. Dar am păstrat un singur lucru, doar *unul*… pentru orice eventualitate. Noapte bună, Jenny!

Goldy.

L-am cuibărit lângă mine, iar coama lui pufoasă îmi gâdila gâtul. M-am gândit că mirosea a copilărie. O copilărie fericită.

Exact înainte de a adormi, am auzit pe cineva urcând scările şi oprindu-se apoi în faţa camerei mele.

— Ha, a făcut Ben.

ŞASE
— Laurie —

S-a trezit cel puţin de cinci ori în timpul nopţii – le-a numărat, aşa cum alţii numără oi ca să adoarmă. O visase pe Jenny, Jenny cea de şase ani, care obişnuia să-i bântuie visele în mod regulat, ţipând mereu după un ajutor care nu venea niciodată.

În acea perioadă lui Laurie îi fuseseră prescrise somnifere foarte puternice, graţie psihiatrului ei, Dr. Leslie, dar nu le luase niciodată, chiar dacă uneori se prefăcea că le ia pentru ca Jake să nu o mai bată atâta la cap. Înţelegea despre ce era vorba – *el* era cel pe care îl trezeau, aproape în fiecare noapte, suspinele ei înăbuşite.

— Puteţi descrie starea emoţională în care vă aflaţi? o întrebase Dr. Leslie.

— Nu. Dumneavoastră puteţi?

Realitatea e că nu voise să se oprească din a o vedea pe Jenny. Nu o putea vedea când era trează, aşa că trebuia să se mulţumească să o vadă în coşmaruri. Ce mai conta dacă era înspăimântată în stare de veghe sau în somn?

Trecea deja printr-o intensă fază de apropiere de Dumnezeu – se refugiase în biserică, aşa cum te refugiezi în braţele mamei atunci când ai nevoie disperată de căldura casei părinteşti. Dacă psihiatria nu o putuse ajuta, poate că biserica avea să o ajute – acolo unde ţi se îngăduie să numeşti siluetele care apar în vise, suflete, iar coşmarurile chinuitoare, viziuni.

De-a lungul anilor frecvenţa acelor viziuni a început să scadă, iar Jenny a devenit un oaspete ocazional. Treceau luni, chiar ani, fără ca Laurie să o vadă, pentru ca, dintr-odată, să-şi facă apariţia ca cineva din familie care, cu mult timp în urmă, s-a mutat departe, dar nu putea să treacă fără să se oprească şi să salute.

În seara aceea era diferit. De parcă cineva suflase praful de pe albumul acela de familie şi îl readuse la viaţă ca prin minune. Jenny nu mai ţipa. Chicotea cu veselia vârstei de şase ani, în timp ce galopa prin casă pe calul ei Palomino preferat – în mărime naturală, fornăind şi scoţând pe nări aburi fierbinţi – apoi, dintr-odată, făcea piruete de-a lungul podelei din subsol, încălţată cu pantofii cu tocuri ai lui Laurie. Probabil acelea au fost cele mai frumoase vise pe care Laurie le-a avut vreodată.

După ce s-a trezit pentru a cincea oară, s-a dat jos din pat. Trebuia să vadă dacă o fată de optsprezece ani chiar dormea în camera de pe hol.

Era oare posibil aşa ceva?

Când a ajuns la uşă, a ezitat pentru o clipă, întrebându-se dacă nu cumva tot ceea ce avea să vadă erau o canapea strânsă, un Xbox nefolosit şi o dioramă prăfuită – dormitorul unei fiice remodelat într-o realitate virtuală de nerecunoscut, în încercarea de a şterge amintirile. Ea şi Jake fuseseră asemenea staliniştilor. Eliminaseră din imagine figura unui personaj cândva important, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Cel mai dureros a fost să renunţe la lucrurile lui Jenny, pentru că acestea îi legau cel mai mult de ea. Cu fiecare jucărie sau păpuşă sau rochiţă pe care o aruncau în hăul cutiei de carton, simţeau că aruncă bulgări de pământ pe sicriul lui Jenny – ultima ei înmormântare. Laurie a trebuit să facă o pauză pentru a putea respira. Şi mai erau toate acele lucruşoare neaşteptate peste care dădeau – o felicitare desenată de Jenny pentru fratele ei – *La mulţ an Bne* –, trei dolari de argint şi o monedă de cinci cenţi, din nichel, pe care i le dăduse bunicul ei, un grajd pe care îl construise din beţişoare pentru îngheţată lipite cu aracet. Fiecare obiect mai deschidea o uşă spre amintirile pe care încercau obedienţi să le suprime, iar fiecare uşă se deschidea spre interior, apăsând dureros pe ceea ce mai rămăsese din inima lor.

Când camera a rămas goală, a fost mai uşor. Puteau acum să pretindă că era doar o cameră: patru pereţi, o podea şi un tavan. Au cumpărat un birou la care Ben avea să-şi facă temele, iar Laurie avea să se ocupe de facturi. Au montat pe perete acel televizor mare cu plasmă şi l-au conectat la Xbox-ul lui Ben. O cameră de lucru, o cameră de jocuri, putea fi numită oricum, atâta timp cât nu era numită dormitorul lui Jenny.

Bineînţeles, Laurie a salvat o jucărie de la exilul pe insula actelor de caritate, căluţul iubit al unui copil iubit, şi l-a ascuns sub un turn instabil de cutii de pantofi din şifonierul ei – cel în care Jake nu se aventura niciodată fără un mandat de percheziţie.

Uitase aproape complet de jucăria aceea – până când a văzut-o azi într-una dintre pozele din album. Jenny la vârsta de patru ani, dansând cu Goldy prin dormitorul ei, fără să fie conştientă de camera de filmat ţinută în mână de o mamă la fel de puţin conştientă de ceea ce urma să se întâmple. Acea clipă inimaginabilă, când viaţa urmează să fie împărţită în înainte şi după.

Laurie a împins uşa.

Pentru o clipă, beznă. A trebuit să aştepte câteva secunde ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul înainte de a vedea că, într-adevăr, canapeaua era desfăcută şi, da, cineva stătea întins acolo.

Laurie o auzea respirând, sacadat şi agitat, ca un aparat stricat de aer condiţionat. Se întreba oare ce visează. Probabil ceva îngrozitor, îşi spuse, amintindu-şi de ceea ce le povestise detectiva.

De ce a aşteptat atât de mult ca să fugă de acolo? o întrebase Laurie.

Erau părinţii ei de când avea şase ani. Erau nişte monştri, sigur, dar erau monştrii ei.

Laurie se gândise că relativizarea ideii de *monstru* avea în ea ceva îngrozitor. Chiar dacă era adevărat. „Sunt tot felul de monştri în libertate pe lumea asta”, spunea detectiva, „iar unii dintre ei ne aparţin”.

Ea e Jenny, şi-a spus.

Prietenii lor, soţii Shapiro, înfiaseră două surori gemene din Columbia şi, în timp ce se îndreptau spre camera în care două fiinţe, complet străine, urmau să le fie puse în braţe, Amy Shapiro îşi spunea în şoaptă un fel de mantra: „Ele sunt fetele mele, Meghan şi Molly Shapiro, ele sunt fetele mele”.

Asta e ceea ce făcea Laurie acum.

„Ea e fiica mea, Jenny.”

Nu semăna cu Jenny – Jenny era o fetiţă de şase ani şi avea gropiţe în genunchi. Nu se comporta ca Jenny – lui Jenny îi plăcea să umble haihui prin casă, cântând cântece din *Mulan*[13]. Nici nu vorbea ca Jenny care, din cauză că-i lipseau dinţii din faţă, pronunţa t-urile şuierând.

Nu conta.

„Ea e fiica mea, Jenny.”

Care, dintr-odată, s-a întors pe partea cealaltă şi a gemut, ridicându-şi un braţ, ca şi cum ar fi vrut să se apere de un vis urât, şi strângând strâns pumnul. Părul îi era răvăşit, aşa cum era şi pătura, de parcă s-ar fi luptat cu ea înainte de a o ţintui într-un fel de capitulare.

Laurie s-a lăsat să se afunde în salteaua vălurită, aşa cum te afunzi uşor într-o cadă cu apă caldă, după care a înlăturat, şovăind, câteva fire aurii care erau lipite de fruntea lui Jenny. A mângâiat-o pe cap şi i-a şoptit „Şşşşşş”.

— Şşşşş.

Jenny a deschis ochii.

Jake pusese cândva o capcană pentru un oposum care le tot distrugea gardeniile din curtea din spatele casei, dar Laurie fusese cea care îl găsise prima, zvârcolindu-se şi scoţând sunete ascuţite în închisoarea lui improvizată. Ochii oposumului încă o bântuiau – două scânteieri gemene de panică.

Aşa arătau ochii lui Jenny acum.

— A fost odată un iepuraş care voia să fugă de acasă, i-a spus în şoaptă Laurie, continuând să o mângâie pe cap.

— Aşa că i-a spus mamei lui: „Fug de-acasă”.

Jenny a clipit.

— Dacă fugi de-acasă, i-a spus mama, voi veni după tine…

Jenny a clipit din nou, iar Laurie a văzut o lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz. Panica o părăsea şi se întorcea în acel loc subteran în care făcuse ca mâini somnoroase să se transforme în pumni furioşi.

— Pentru că tu, i-a spus mama…

Jenny s-a ghemuit în poala lui Laurie şi a închis ochii.

— …eşti iepuraşul meu drag.

ŞAPTE

Unde mă aflu?

Nu era prima dată când mă întrebam asta. Era deja ceva la ordinea zilei.

Unde naiba mă aflu…?

Mă trezisem în prea multe locuri fără să ştiu unde mă aflu, iar unele dintre locurile acelea se dovediseră a fi îngrozitoare.

Nu recunoşteam nimic.

O fereastră în valuri argintii.

Un cactus într-un ghiveci, cu o floare moartă care abia se mai ţinea de el.

Un birou pe care se găsea un computer închis.

Un univers în miniatură.

„Concentrează-te.”

Fereastra era în valuri pentru că o aerotermă făcea ca draperiile argintii să se unduiască.

Universul nu era un univers, ci o dioramă prăfuită, care lua încet forma unui obiect real şi recognoscibil.

Îi aparţinea lui Ben. Era diorama lui Ben. Aseară Ben se oprise în faţa camerei mele şi făcuse *Ha…*

Dar noaptea trecută cineva fusese *în* camera asta.

Puteam jura că aşa era.

Pendulasem între coşmaruri pe jumătate amintite – şi asta era la ordinea zilei –, iar când am reuşit să scap dintr-unul, care era cu adevărat înspăimântător eram legată în lanţuri de un copac pe fundul unui lac în flăcări – şi mă aflam între veghe şi somn, cineva mă mângâia pe cap. Şi îmi vorbea în şoaptă.

Cineva ca mama.

Am rămas exact unde mă aflam. În pat, care era, de fapt, o canapea, o canapea extensibilă, şi am lăsat soarele să se strecoare prin draperiile licărinde şi să-mi acopere picioarele, ca şi cum cineva m-ar fi învelit încet cu o pătură călduroasă din lână. Auzeam sunetele unei noi zile. Erau sunete care mă linişteau: papuci de casă târşâiţi pe podea, voci

şoptite menite să nu trezească pe nimeni, zăngănituri în surdină venite de jos, din bucătărie.

Ce zi era?

Duminică.

Avusesem mereu un fel de relaţie ambivalentă cu ziua de duminică, pentru că era prima zi înainte de săptămâna care urma dar, de obicei, săptămâna care urma avea să fie o porcărie. Era, de asemenea, ziua în care lucrau cei proaspăt angajaţi la Sioux City Mall, aşa încât trebuia să te uiţi cum se distrează toţi în ziua lor liberă, în timp ce tu te speteai ca să le aduci cataloagele BB&B[14] şi suporturile pentru umeraşele din plastic.

Înainte însă de a intra în lumea vânzărilor, au existat câteva duminici în care chiar am făcut lucruri care se fac duminica. De exemplu, să stau întinsă pe iarbă şi să decupez forme trăsnite în nori sau să schiţez ultima mea carte de benzi desenate – începusem prin a le desena după contur, printr-o foaie transparentă, pe cele cu Superman din colecţia secretă a lui Tata. Eroina din benzile mele desenate era o fată în vârstă de treisprezece ani cu superputeri care reuşea să se facă invizibilă. Fata Superinvizibilă.

Ha! Încearcă numai să mă găseşti!

Acum nu era nevoie de puteri care să mă facă invizibilă.

Sunt acasă, m-am gândit.

Sau am spus.

Sau am gândit şi am spus.

— Sunt acasă.

De data asta am spus-o intenţionat cu voce tare ca să aud cum sună. Acasă, în sfârşit. Acasă pentru totdeauna.

M-am ridicat şi mi-am căutat blugii pe care pot jura că-i aruncasem pe scaun noaptea trecută, dar acum păreau să fi dispărut. I-am căutat pe jos, sub pat, în baie, dar nu erau nicăieri. Am zis să-i caut şi-n pat, dar când am ridicat pătura, l-am văzut pe

Goldy uitându-se lung la mine cu ochii lui neînsufleţiţi.

Şi acum ce urmează?

M-am îndreptat spre uşă şi am deschis-o. Eram într-un tricou albastru şi în chiloţi verzui, marca H&M. Pe şoldul stâng se iţea singurul tatuaj pe care mi-l făcusem, pentru că, de fapt, doare cumplit să ţi se găurească pielea cu un ac.

Sedată cu Xanax, la vremea respectivă am crezut că e o idee minunată, ceea ce spune ceva despre ideile minunate, pentru că apoi mi-am dorit să nu fi luat parte la aşa ceva, deşi acum tatuajul era parte din mine. *VIDI.* Ăsta-i latinescul pentru *Am văzut.* În ceea ce mă priveşte, întreaga idee despre tatuaje e să alegi ceva într-o limbă pe care nu o vorbeşte nimeni, pentru ca apoi să te întrebe lumea ce înseamnă.

— Am văzut, le răspundeam. Asta înseamnă.

— Ai văzut ce?

— Lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri pe care nu vrei să le ştii.

Ceea ce, de obicei, punea capăt conversaţiei, pentru că majoritatea oamenilor *nu* vor să ştie, chiar şi când spun că vor.

Cineva urca scările.

— Hei, a spus mama, uitându-se la mine prin crăpătura uşii. Bună dimineaţa! Eşti bine?

— Nu-mi găsesc blugii.

— Ah, îmi pare rău. Sper să nu te superi. Erau puţin cam…

— Cam ce?

— Murdari. Puneam oricum o maşină de rufe la spălat, e în regulă?

— Erau singurele mele haine şi nu ştiam unde sunt.

— N-am vrut să te trezesc.

— OK. Nu ştiam unde sunt, asta-i tot.

— Îmi pare rău!

— Ce să port prin casă…?

— Am nişte pantaloni de trening. E în regulă deocamdată?

— Cred că da.

— Aşteaptă puţin.

A trecut prin faţa uşii, în drum spre camera ei, unde am auzit-o cotrobăind într-un sertar. S-a întors şi mi-a întins prin uşa întredeschisă o pereche de pantaloni de trening roşii, asemenea cuiva care strecoară o tavă cu mâncare în celula unui prizonier care ar putea fi periculos.

— Aseară… am întrebat, încă ţinând în mână pantalonii şi vorbind în continuare cu ea prin crăpătura uşii, ai…?

— Ce…?

— Nu ştiu… ai venit la mine în cameră? Parcă îmi amintesc că erai aici…

— Aveai un coşmar, cred.

— De ce… spuneam ceva?

— Nu spuneai nimic. Erai doar, nu ştiu… agitată.

— Ah!

Era ca atunci când m-am trezit sprijinindu-mă de o maşină cu femeia aceea aplecată deasupra mea. Ca atunci când cineva mă vede făcând ceva fără ca eu să ştiu că fac acel lucru.

— Te-am ţinut în braţe până te-ai liniştit. N-am vrut să-ţi invadez intimitatea, a spus mama.

— Pur şi simplu nu sunt obişnuită cu asta, am spus.

— Să te liniştească cineva?

— Să am intimitate.

— Înţeleg. Uite, Jenny. Ştiu c-o să fac greşeli. Probabil o droaie de greşeli. O să dureze ceva timp până când o să ne reobişnuim unii cu alţii, nu? Trebuie să recuperăm mult timp pierdut…

Timp pierdut, ca şi cum cineva l-a pus unde nu trebuie, l-a atârnat într-o seară pe spătarul unui scaun, iar când s-a trezit a doua zi dimineaţa, a descoperit că nu mai era acolo.

— Ah… au sunat cei de la FBI.

Mama spusese asta aşa cum ar fi spus: „A sunat unchiul Brent” sau „Ah, a sunat un tip care vinde

asigurări de viaţă", ca şi cum era ceva normal pentru ei să primească telefoane de la FBI.

— De ce? am întrebat.

— De ce? Cred că… Nu sunt sigură, dar cred că poliţia trebuie să alerteze FBI-ul când are loc o răpire dincolo de graniţele statului… ceva de genul ăsta. Oricum, vor să vorbească cu tine. Cei de la FBI. Despre oamenii care te-au răpit. Aceşti… Tata şi Mama. Au nevoie să-i ajuţi ca să-i găsească.

— Nu ştiu unde sunt. Nu-i pot ajuta.

— Speră să fie lucruri pe care le ştii. Lucruri care s-ar putea dovedi a fi importante. Nu vor decât să vorbească cu tine, Jenny…

— N-am nici cea mai mică idee unde sunt. Nicio idee. Ar putea fi oriunde.

Detectiva Mary îi sunase pe poliţiştii din Sioux City şi îi direcţionase spre rulotă. Rulota părăsită, aşa cum s-a dovedit a fi. Ceea ce nu era surprinzător, îi explicase detectiva Mary mamei, ieri, la telefon, din moment ce plecasem de acolo cu mai bine de doi ani în urmă şi nu se poate spune că poliţiştii chiar speraseră să-i găsească pe răpitorii mei stând acolo, aşteptând să-i poftească înăuntru. Mama mi-a spus că urmau să inspecteze rulota în căutare de indicii. Ceea ce voiau să facă acum şi cu mine.

Crăpătura aceea din uşă – voiam să o închid. Voiam să mă târăsc înapoi în pat şi să stau acolo multă vreme.

— Uite, Jenny, a spus mama cu blândeţe. Ştiu că toate astea îţi trezesc amintiri oribile. Sunt sigură că e ultimul lucru din lume pe care vrei să-l faci acum – să vorbeşti despre *asta.* Înţeleg. Te-ar ajuta dacă aş amâna totul pentru o vreme?

— Da.

— Atunci asta-i ce-o să fac.

— Mulţumesc!

— Trebuie să înţeleagă. La urma urmei, abia te-am găsit. Ai nevoie de puţin timp ca să-ţi… revii. Ca să fii Jenny din nou.

— *Sunt* Jenny.

— Ştiu că eşti. Am vrut să spun că ai nevoie de puţin timp ca să te reobişnuieşti cu toate.

— Sigur.

— Vrei să mănânci ceva la micul dejun? a întrebat mama, schimbând subiectul.

— Sunt moartă de foame, am spus, şi chiar eram.

Aş fi putut mânca mai mult decât doar micul dejun.

Când am intrat în bucătărie, tata se uita pe geam la grădina din spatele casei, dar s-a întors repede spre mine şi a spus „bună dimineaţa". Părea fericit să mă vadă, însă şi puţin confuz în privinţa mea, ca directorul de filială de la Bed Bath & Beyond, care se bucura mereu să mă vadă când veneam la serviciu, dar mă confunda întruna cu o altă fată, pe nume Josie.

— Vrei nişte ouă? m-a întrebat tata.

— Aveţi cumva Nutella?

— Nutella? Ce-i asta?

Mama venise din living cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Da, a spus ea. Ce-i Nutella?

M-am înroşit.

— E jumate cremă de ciocolată şi jumate cremă de alune. Nu ştiu. O ungi pe pâine.

— Îmi pare rău, a spus tata. Nu avem.

— Pot merge să cumpăr, a spus mama. Nu durează mult.

— Nu e nevoie, am spus. Sunt bune şi ouăle. Hmmm… unde-i Ben?

— Ben? a întrebat tata, de parcă tocmai aş fi spus din nou *Nutella.* Ben nu ne onorează cu prezenţa lui până la cină. Ben doarme.

— Da, e duminică.

— Mda, el doarme şi sâmbăta.

— Ben e în faza aia, a spus mama. Chiar aşa, ne pare rău pentru seara trecută… felul în care a reacţionat.

— Eu nu mi-aş face probleme în privinţa asta, a spus tata. Eşti în companie bună. Se poartă aşa cu toată lumea.

— A fost cumva pus în faţa faptului împlinit. E de-nţeles.

— Mă bucur că gândeşti aşa. Cum vrei ochiurile, scumpo? a întrebat tata.

— Nici prea coapte, nici prea moi. Între.

La urma urmei, se potriveau cumva cu dispoziţia mea.

— Îmi era foarte foame, am spus, după ce am înfulecat gălbenuşurile în două secunde – mereu le păstram la sfârşit.

— Mai vrei? Durează doar un minut, a spus mama.

— Nu, m-am săturat.

— Detectiva, a zis mama, ne-a spus că ai fost de una singură. Mai bine de doi *ani?*

Am dat din cap.

— Cum te-ai descurcat? m-a întrebat cu blândeţe. Vreau să zic… ce-ai *mâncat?*

— Nutella, am răspuns.

Când ne întorceam de la secţia de poliţie, mama mi-a promis că nu mă vor întreba nimic despre toate cele prin care trecusem, decât dacă voiam eu să vorbesc despre asta. Simţea probabil că zilele pe care le petrecusem pe străzi – perioada aceea de timp scurs între cel mai rău lucru care mi se întâmplase vreodată şi cel mai bun – erau o zonă gri.

— Unde-ai dormit? a întrebat mama şovăind, de parcă nu voia să audă răspunsul.

— Pe unde apucam. Nu era ca şi cum mă obişnuisem să stau în hoteluri de patru stele. Mă descurcam.

Mă hotărâsem să nu spun cum anume m-am descurcat. Cu siguranţă nu-şi dorea să afle asta.

Am reînceput să facem conversaţie.

Tata m-a întrebat dacă am dormit bine – „Da, foarte bine”, deşi nu ştiam dacă mama îi spusese de coşmarurile mele. Mama mi-a zis că în dulapul din baie e o periuţă de dinţi nouă, iar eu i-am spus

„mulţumesc”, tata a spus că speră ca vremea caldă să continue, iar eu am fost de acord că ar fi plăcut. Apoi conversaţia a început să lâncezească serios, după care a luat sfârşit. Stăteam în jurul mesei din bucătărie ca şi cum nu se schimbase nimic, deşi se schimbase totul.

— Ce-ar fi să-ţi luăm azi un pat adevărat? a spus mama, rupând tăcerea care părea că va dura o veşnicie.

— E bună şi canapeaua.

Era bună, mai mult decât bună în comparaţie cu unele lucruri pe care dormisem de-a lungul anilor. În primul rând, nu era nicio gânganie înspăimântătoare pe ea. „Noapte bună, somn uşor, şapte purici pe-un picior.” În al doilea rând, nu încerca nimeni s-o împartă cu mine în mijlocul nopţii.

— Nu te prosti, a spus mama, acum ai nevoie de un pat adevărat. Şi nişte haine. Ce-ar fi să mergem până la Roosevelt Field Mall?

Mama mi-a dat o cămaşă de-a ei şi blugii mei proaspăt spălaţi, care miroseau a înălbitor. În drum spre mall, m-a lăsat să dau radioul din maşină cât de tare am vrut.

Mai întâi am mers la T.J. Maxx[15]. De fiecare dată când probam ceva, ieşeam din cabina de probă ca mama să vadă cum îmi stă.

„Minunat”, spunea, sau „Cred că ai nevoie de o mărime mai mică” sau „Eşti sigură că-ţi place culoarea asta?”

Când mi-a spus ce bine îmi stă într-o bluză galbenă cu decolteu rotund, i-am spus: „Mulţumesc, mamă, c-ai mers cu mine la cumpărături”.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, Jenny.

Bilanţul final: trei perechi de blugi mulaţi, cinci topuri, două pulovere, trei perechi de pantofi, o haină de iarnă, zece perechi de chiloţi Hanky Panky şi o curea de piele maro.

În magazinul Bed Bath & Beyond m-am aşezat pe trei paturi diferite, pentru că mama mi-a spus:

„Trebuie să le probezi”. Pe salteaua Sealy Posturepedic Plus, dotată cu un sistem de ajustare a fermităţii, m-am prefăcut că adorm, am închis ochii şi am început să sforăi.

— Trezeşte-te, Frumoaso din pădurea adormită, a spus mama.

Am deschis ochii şi am râs, până când am văzut că mama se uita la mine cu una dintre privirile acelea care spuneau: „Tocmai am văzut o fantomă”.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nimic, a spus ea.

— Sigur? Am greşit cu ceva? Îmi pare rău…

— N-ai greşit cu nimic, Jenny. Cu *nimic.* Doar că… ieri detectiva ne-a întrebat dacă ai vreun semn după care poţi fi recunoscută. O aluniţă, lucruri de genul ăsta. Ştii, când am ajuns la secţia de poliţie, înainte de a te vedea…

— Da…?

— I-am spus cum pielea din jurul ochilor… ţi se încreţeşte atunci când râzi.

— Hă…?

— Tocmai ţi s-a încreţit. Când ai râs.

O vânzătoare se uita lung înspre pat, de parcă ar fi vrut să mă ridic de pe el. Prin difuzoare se auzea o voce spunând: „Mama lui Leshaun Washington este rugată să se prezinte la biroul de informaţii”. Nu mă mai simţeam ca *Frumoasa din pădurea adormită.*

— Arată frumos, Jenny. Ca nişte gropiţe.

— Dacă spui tu.

Spune… te rog… spune…

Până la urmă am ales patul fără sistemul de ajustare a fermităţii, care cred că e pentru oameni în vârstă ce au probleme cu spatele; apoi am ales trei seturi de lenjerii cu modele florale şi o plapumă roz.

Când am mers să plătim, m-am uitat la fata de la casă, care părea de vârsta mea, şi m-am întrebat dacă era oare la fel de plictisită ca mine când lucram acolo. Probabil.

Patul a fost livrat în aceeaşi zi, iar doi angajaţi ai magazinului, în maiouri pătate, l-au urcat pe scări

după ce au scos canapeaua şi au dus-o la subsol.

— Acum Ben are două locuri în care poate să doarmă toată ziua, a spus tata.

Că veni vorba, nu era acolo. Ben.

— Doarme la Zack, a spus tata.

— Chiar? a întrebat mama. La o zi după ce Jenny a venit acasă?

Tata a dat din umeri, un gest care spunea „Ce să-i faci?" şi care probabil devenise a doua lui natură când venea vorba de Ben.

— Doamne, Jake… a spus mama.

Mai târziu i-am auzit şuşotind nervoşi despre asta, crezând că nu-i aude nimeni, şi nu i-ar fi auzit nimeni dacă eu nu aş fi tras cu urechea de după uşa de la dormitorul lor.

Am auzit doar frânturi din schimbul lor de replici, dar a fost suficient.

— …greu pentru el…

— …dintr-odată apare ea…

— …e furios…

— …la naiba…

După cină, mama a făcut spaghete cu chifteluţe, al doilea fel de mâncare preferat al meu, apoi a spus că va suna restul familiei ca să le dea vestea cea bună, că poate îi va chema chiar a doua zi ca să mă vadă, măcar pe cei care locuiau aproape, ca fratele vitreg al tatei, Brent. Totuşi, numai dacă eu eram de acord.

— Sigur, am spus.

Când m-am trezit după încă o noapte de rahat – eram lipită de noul meu pat de parcă aş fi transpirat prin el – m-am gândit că erau deja acolo şi că probabil familia era mai mare decât mi-o aminteam, din moment ce păreau că au venit toţi deodată să spună „bună dimineaţa". Se auzea o zarvă în toată regula exact sub fereastra mea.

Am tras jaluzele ca să le spun să înceteze.

OPT

— Îţi aminteşti cum unchiul Brent ne gâdila până spuneam „unchiule”? a întrebat Ben. Îţi aminteşti?

Ben vorbeşte.

— Sigur, am spus.

— Apoi spunea „Ce?” şi continua să ne gâdile, iar noi spuneam din nou „unchiule” şi el spunea „Ce?”. Era măreaţa lui glumă de doi bani, nu?

— Da. Îmi amintesc.

În timpul acestei mici conversaţii, unchiul Brent era exact în faţa noastră, arătând mai în vârstă decât în poza în care mă ţinea pe mine în braţe, la spital, şi oricum toţi din albumul foto îmbătrâniseră odată cu el.

A fost primul membru din familie care şi-a făcut apariţia, examinându-mă cu atenţie, asemenea unui cumpărător care se uită într-o vitrină, încercând să se hotărască dacă va cheltui o sumă mare de bani pentru a-şi face un moft.

— Deci, a spus după câteva clipe care au părut infinit mai lungi decât în realitate, nu-i dai o îmbrăţişare unchiului Brent?

„Sigur”. Una dintre acele îmbrăţişări de formă, în care cei doi se menţin la distanţă. Mirosea a ţigări.

— Am văzut c-ai avut parte de un spectacol pe cinste azi, a spus. Cum te simţi?

— Minunat. Îmi place să-mi încep ziua în zarvă.

Nu a râs nimeni.

Când am tras draperiile de la fereastra dormitorului, m-am gândit că poate încă visam – era posibil, nu? Aveam unul dintre coşmarurile mele bizare şi nu peste mult timp mama urma să intre în cameră şi să mă trezească.

Când o să clipesc, vor dispărea cu toţii ca prin minune.

Ocupau întregul trotuar şi jumătate din stradă. S-ar fi întins pe toată strada dacă restul ei nu ar fi fost ocupat de camionete cu antene satelit deasupra lor şi numere scrise pe lateral: 2, 4, 7, 9.

Mi-a luat ceva timp până am înţeles că toate erau acolo pentru *mine.* „Jenny!”, i-am auzit strigând pe unii dintre ei, Jenny”, ca şi cum mă cunoşteau sau aşa ceva, şi era cât pe-aci să strig şi eu la ei: „Ce naiba vreţi?”. Am tras la loc draperiile şi m-am dus înapoi în pat, dar am simţit că mă dusesem cumva mai departe, poate în spatele dulapului.

Stăteam acolo, strângându-l cu putere pe Goldy, când mama a dat buzna în cameră.

— Îmi pare foarte rău pentru toate astea, Jenny, a spus. Habar n-am cum de-au aflat.

Eu aveam habar.

Telefonul sunase în miezul nopţii şi, pentru că eram deja trează, am răspuns eu.

— Alo, a spus o voce. Sunteţi doamna Kristal?

— Nu.

Pauză.

— Eşti… *Jenny* Kristal?

— Cine e la telefon?

— Max Westfield. De la ziarul *Newsday.*

— Cine?

— Max Westfield. Sunt reporter.

Aflase de la o sursă de la secţia de poliţie, a spus. Aflase că fusesem găsită. Asta în cazul în care chiar eram eu cea cu care vorbea. Şi dacă eram eu, s-ar bucura să fie el primul care să-mi ureze „bun venit”. Şi primul care să-mi asculte povestea, dacă nu aveam nimic împotrivă. Din moment ce era vorba de un adevărat miracol.

Nu am spus nimic.

— Uite, Jenny… Vorbesc cu Jenny, nu? Nu-ţi poţi imagina câţi oameni s-au rugat pentru tine în toţi anii ăştia – ca să te întorci cu bine. Şi ce impact ar avea asupra lor o astfel de poveste. Nu doar asupra lor… asupra tuturor. Părinţi ai căror copii au fost şi ei răpiţi – dă-le o rază de speranţă că poate copiii lor se vor întoarce acasă…

— Sunt foarte obosită… am spus.

— Sigur, Jenny. E normal să fii. După toate cele prin care ai trecut. Pot să-ţi spun Jenny, nu?

— E ora unu noaptea. De aia-s obosită.

— Ştiu, îmi cer scuze. Am nevoie doar de un minut din timpul tău. Ţi-aş putea pune câteva întrebări? Am înţeles că ai fost răpită de un cuplu, mă rog… nişte indivizi dereglaţi sexual, care cumva…

Clanc.

Nu i-am spus mamei. Chiar şi când îşi cerea scuze pentru că întreaga lume aflase şi îmi spunea că o să-i facă pe reporteri să plece.

Cum naiba o să facă asta? m-am întrebat, dar mama mi-a spus că tata sunase la poliţie.

— Eşti udă leoarcă, Jenny, a zis, punându-şi mâna pe fruntea mea. Ai febră?

Nu i-am mai spus că aşa mă trezeam în fiecare dimineaţă, ca şi cum aş fi fost băgată în maşina de spălat rufe.

— De ce nu te îmbraci, mi-a spus, întinzându-mi o pereche de blugi noi şi bluza aceea cu decolteu rotund, pe care mi-o cumpărase de la Roosevelt Field Mall. Rămâi în cameră, o să ne ocupăm de asta, mi-a zis înainte de a închide uşa şi a coborî în grabă scările.

După ce mi-am tras hainele pe mine, m-am uitat din nou prin draperii. Da, o maşină a poliţiei se afla exact în mijlocul mulţimii, iar unul dintre poliţişti încerca să-i alunge pe reporteri. Doar că pe reporteri îi cam durea-n cot, pentru că, de fapt, nimeni nu se mişca de pe loc.

Apoi tata a ieşit pe verandă.

L-am auzit rugându-i să ne respecte intimitatea, însă ei îl asaltau cu întrebări, întrebări despre mine, şi era atât de ciudat să aud vorbindu-se despre mine când, de fapt, nu făceam parte din conversaţie – nu că ar fi fost chiar o conversaţie; era mai degrabă o harababură, din moment ce tata abia dacă reuşea să spună şi el un cuvânt.

Iar cuvântul acela era *plecaţinaibiideaici.*

Tata le spunea că nu va fi niciun interviu, că nu va fi nimic, dar ei nu înţelegeau şi nici nu plecau, aşa că a plecat tata, trântind uşa de la intrare atât de tare, încât s-a zguduit toată casa.

Mama îmi spusese să nu mă mişc din camera mea, dar mă simţeam ca-ntr-o cuşcă acolo, aşa că am coborât la parter, furişându-mă la fiecare pas, de parcă reporterii m-ar fi putut vedea cumva. Am sfârşit prin a-i speria pe mama şi tata, care au tresărit, crezând că unul dintre oamenii de la televiziune reuşise cumva să se strecoare în casă.

— Ţi-am spus să rămâi sus, a zis mama.

— Goldy n-a vrut.

Îl ţineam încă în mână. Mama a venit ca să stea lângă mine pe canapea.

— Nu ştiu dacă poliţia îi poate face să plece… adică legal, mi-a explicat tata. Dar poate c-au înţeles mesajul că nu-s doriţi aici şi că n-o să vorbim cu ei.

Era acelaşi mesaj pe care mama şi tata l-au transmis celor care începuseră să sune acasă, pentru ca mai apoi să nu se mai oprească din sunat. După cât se pare, unii încă mai foloseau telefoane fixe – cel puţin când nu aveau numărul tău de mobil. De fiecare dată când mama şi tata închideau telefonul, acesta suna din nou, *ţrrrr, ţrrrr, ţrrrr, ţrrrr,* un post de televiziune, un ziar, un talk-show. Toţi întrebau de mine. Până la urmă, tata a scos receptorul din furcă.

— Ce bine că Ben nu-i acasă! a spus mama.

— La naiba! a zis tata. Trebuie să-i spun să stea la Zack. Asta ne mai lipseşte – Ben ţopăind pe trotuar.

Prea târziu. Ben văzuse agitaţia la ştiri şi deja îşi croia drum prin mulţime. Practic, îl vedeam la televizorul din living room – era un fel de senzaţie din altă lume să-ţi vezi casa la ştiri în timp ce te afli în ea. Şi pe fratele tău bălăbănindu-se printr-o învălmăşeală de microfoane, asemenea unui înotător care este pe punctul de-a se îneca.

După ce a trântit uşa în urma lui, a clipit la mine. Ceva de genul: „Ce nu se potriveşte în această imagine? O pisică, un câine, o pasăre, o soră – încercuiţi elementul care nu aparţine imaginii”. Şi-a ocupat locul obişnuit pe canapeaua tip *love seat* şi a rugat-o pe mama să schimbe canalul – *văzuse* deja

spectacolul care se difuza. După un episod din *Ink Master*[16] şi jumătate de episod din *Bar Rescue*[17], tata a spus: „Cred c-au plecat”.

— Eşti sigur? a întrebat mama.

Tata a tras cu ochiul prin draperii. „Mda. Au plecat. Slavă Domnului!”

În cele din urmă, doi poliţişti şi-au făcut apariţia în faţa uşii de la intrare şi ne-au explicat că reporterii s-ar putea întoarce – nu aveau, de fapt, dreptul să-i alunge, se puteau doar asigura că stau departe de proprietatea noastră, însă dacă voiau să rămână acolo pe trotuar toată ziua, ei nu puteau face prea multe în privinţa asta.

— Mulţumim oricum! a spus tata. Apreciem ajutorul oferit.

Pentru că zona era acum liberă, unchiul Brent şi-a făcut apariţia o oră mai târziu, iar apoi ceilalţi membri ai familiei au început să curgă, unul câte unul. Mătuşa mamei, Gerta, care părea să aibă în jur de şaizeci şi cinci de ani şi suferea de emfizem, şi fiica ei, Trude, care venise cu cei doi copii – toţi erau verişorii mei, cred. Mai erau câteva dintre rudele tatei – verii lui, Arnie şi Cecilie, şi unchiul lui, Samuel. Mama tatălui meu – bunica mea – locuia în Florida. Tatăl lui murise cu mulţi ani în urmă, dar părinţii mei au sunat-o şi m-au pus să vorbesc cu ea.

— Draga mea Jenny, mi-a spus. Ah, draga mea… Sunt bunica ta. Îţi aduci aminte de mine?

— Puţin, am spus.

Asta e ce le-am spus tuturor – „Îmi amintesc de tine puţin” – pentru că absolut fiecare dintre ei mă întrebase lucrul ăsta. Unchiul Brent, şi mătuşa Gerta, şi Trude, şi Arnie, şi Cecilie, şi Samuel.

„Ultima dată când te-am văzut, aveai doi ani”… sau „trei”… sau „un an”… sau „şase ani”… sau „erai un bebeluş”, îmi spuneau. „Râdeai”… sau „plângeai”… sau „dormeai”… sau „vorbeai întruna”… sau „te jucai cu caii tăi”.

Iar eu spuneam: „Chiar?”

Mătuşa Gerta nu se putea opri din plâns. Ţinea într-o mânecă un şerveţel mototolit şi îl tot scotea de acolo, tamponându-şi ochii înroşiţi, ceea ce îmi amintea de magicienii care scot din buric eşarfele acelea lungi. Samuel – care probabil avea pe puţin optzeci de ani – îşi clătina încontinuu capul dintr-o parte în alta, ca şi cum nu-i venea să creadă că mă aflam acolo în faţa lor, iar Trude doar îmi zâmbea larg.

Samuel s-a aşezat lângă mine pe canapea şi m-a întrebat cum a fost să trăiesc lângă răpitorii mei în toţi acei ani şi dintr-odată s-a aşternut tăcerea.

— Unchiule Sammy, a spus tata cu blândeţe. Jenny nu trebuie să vorbească despre asta chiar acum.

— Hă?

— Când o să fie pregătită să vorbească despre toate astea, sunt sigur c-o va face. Dar nu încă.

Se uitau acum toţi la mine, molfăind chipsurile, covrigii şi humusul pe care mama le cumpărase de la Trader Joe's[18]. Ca şi cum eram atracţia principală, iar ei erau publicul care aştepta să fac ceva interesant.

— Da. Prefer să nu mă gândesc la asta acum, dacă nu vă deranjează, am spus.

Întrebarea lui Samuel despre răpitorii mei şi faptul că nu am răspuns au stricat puţin atmosfera. Le-a amintit tuturor că aceea nu era o reuniune obişnuită de familie, ci una la care puteai ajunge doar escortat de poliţie pentru a putea intra în casă.

— Deci, a zis Trude, cu zâmbetul ei luminos încă blocat pe faza lungă, ce-ai de gând să faci acum?

— Da, a spus Ben. Ce-ai de gând, *surioară?*

— Cred că, pur şi simplu, o s-o iau uşor.

— Sigur, a spus Trude. E normal.

— Dar după ce-o iei uşor? a întrebat Ben.

Mama i-a aruncat o privire speriată. Ben a ignorat-o.

— Nu ştiu. Nu prea m-am gândit la asta.

Continuau să mă privească lung – nişte total necunoscuţi. Îmi puneau întrebări de parcă tocmai mă întorsesem de la facultate sau ceva de genul ăsta, pentru că simţeau nevoia să evite informaţiile despre adevăratul loc din care mă întorsesem.

— Nu-i nicio grabă, a spus mama. Jenny se poate gândi la toate astea mai târziu.

— Sigur că da, a spus Trude.

— Vrei să jucăm *Gobble Gobble?* m-a întrebat Melissa, fetiţa de nouă ani, arătându-mi telefonul ei.

— Da, am spus.

Mi-a arătat detaliile mai complicate ale jocului, folosindu-şi degetul mijlociu pentru a îndesa bucăţi de ciocolată în gura unei broaşte dolofane. Erau treizeci şi nouă de niveluri diferite şi părea hotărâtă să mi le arate pe toate.

— Iată o broască cu burta plină, am spus.

— Nu-i o broască, a chicotit Melissa. E un monstru.

— Da, a spus Sebastian, băieţelul de cinci ani. E un monstru.

— Atunci, iată un monstru cu burta plină.

— Eşti amuzantă… a zis Sebastian.

— Da, sunt nemaipomenit de amuzantă.

Mă simţisem întotdeauna iritată în preajma copiilor – probabil pentru că nu mi se dăduse niciodată voie să fiu copil. O puneam pe seama geloziei.

— N-o deranjaţi pe verişoara voastră, i-a certat Trude.

Bună idee, m-am gândit eu.

— Ar trebui să facă cineva o poză, a spus mătuşa Gerta, iar Arnie s-a supus în cele din urmă şi a făcut cu telefonul o poză de familie.

Aceasta s-ar intitula: *Melissa şi Sebastian o deranjează pe verişoara lor, Jenny.*

Ben mă fixa cu privirea din celălalt colţ al camerei.

— Vrei să încerci şi tu o tură? m-a întrebat Melissa.

— Mai bine aş mânca eu ciocolata, am spus. La naiba cu broasca.

— Mami… Jenny a spus o *înjurătură.*

Trude părea că e pe punctul de a-mi spune ceva, însă apoi vocea conştiinţei probabil că i-a spus: „Trebuie să fim înţelegători cu biata Jenny", şi a certat-o, în schimb, pe Melissa.

— Ţi-am zis să n-o deranjezi pe verişoara ta.

— Dar a înjurat.

— Da, a spus Sebastian, chicotind. A spus „la naiba!"

— Sebastian! Aşa se vorbeşte? Aşa?

Sebastian a încercat să-i explice că el doar a spus ce cuvânt folosise verişoara lui, Jenny, dar din moment ce verişoara Jenny era, după cât se pare, scutită de corecţii parentale, Trude a ignorat subiectul, absentă.

— Să nu mai vorbeşti *niciodată* aşa, Sebastian.

Buf. Sebastian a trântit la pământ iPhone-ul sorei lui.

— Ce faci, tinere? l-a ameninţat Trude cu degetul.

Aş fi fost bucuroasă să-i explic eu: „Îţi spune să te duci naibii în limba vorbită de un copil de cinci ani".

Melissa a început să plângă pentru că iPhone-ul ei avea acum o crăpătură mare pe ecran – „Uite ce-a făcut, Mami… uite" – după care Sebastian s-a alăturat şi el, creând un fel de urlet stereo.

— Îmi cer scuze pentru cum se poartă copiii mei, a spus ea, adresându-se mai mult lor.

— Nu-i nimic, am zis eu.

S-a dereglat totul. Trude nu mai zâmbea. Mătuşa Gerta nu-şi mai tampona ochii. Arnie nu mai făcea poze. Unchiul tatei, Samuel, continua să pară confuz, ca şi cum se întreba unde dispăruse toată acea veselie artificială.

Ben continua să mă privească fix.

Trude a spus că e timpul să-şi ducă acasă copiii *incorigibili,* iar lucrul ăsta a iniţiat o plecare în

masă, toţi fiind probabil sătui să-şi păstreze zâmbetul pe faţă pentru atât de mult timp.

Am primit o serie de îmbrăţişări şi sărutări rapide.

Înainte ca Ben să se năpustească pe scări, a trecut pe lângă mine şi mi-a şoptit ceva la ureche.

— Ştii jocul ăla în care unchiul Brent ne gâdila până când spuneam „unchiule”? Ştii ceva? L-am *inventat.* N-a existat niciodată. E ciudat că ţi-l aminteşti, nu?

NOUĂ

Pe cei doi agenţi FBI, care stăteau cu noi în living, îi chema Hesse şi Kline. Eu mi-i imaginam însă ca pe unul dintre acele duete aspirante de comedie de pe YouTube, pentru că astfel îmi era mai uşor atunci când îmi tot puneau întrebări la care nu voiam să răspund – chiar şi când mama le spunea să înceteze pentru că îmi făceau rău.

— Îmi pare rău, a spus Hesse – partea feminină a echipei de comedie – ne dăm seama că este greu pentru amândouă, dar cu cât aflăm mai multe despre ce ţi s-a întâmplat, cu atât avem mai multe şanse să-i găsim. Nu vrei să-i vezi la închisoare, Jenny?

Ceea ce voiam era ca ei să nu mă mai întrebe: „Când au început abuzurile sexuale?" Şi „Poţi descrie exact ce ţi-a făcut el?" Şi „A folosit protecţie acest Tata atunci când te-a violat?"

Jenny voia să meargă sus şi să tragă un pui de somn sau să meargă din nou la Roosevelt Field Mall cu mama, ca să-şi cumpere nişte topuri noi.

— Nu vreau să mă mai gândesc la ei, am spus.

— Sigur, a zis Hesse, e perfect de înţeles. Dar ei au comis o crimă foarte gravă. *Câteva* crime grave. Şi trebuie închişi înainte să facă asta şi altora. Poţi înţelege lucrul ăsta, nu, Jenny?

Mama încercase să amâne interviul, dar FBI-ul a insistat şi mai mult. I-au spus că fiecare zi de aşteptare făcea să fie mai greu pentru ei să-i găsească pe răpitori.

— Ce vreţi să ştiţi despre… acel lucru?

Hesse s-a uitat la Kline de parcă i-ar fi pus şi lui aceeaşi întrebare. Nu făcea însă decât să-i predea ştafeta, ceea ce reprezenta procedura lor standard. De fiecare dată când eu sau mama ne arătam nemulţumirea în privinţa unor întrebări – majoritatea despre chestiuni sexuale – Hesse îl lăsa pe Kline să continue interviul. Acesta schimba subiectul – de exemplu, mă întreba unde anume am locuit în Iowa.

I-am povestit agentului FBI Kline despre rulota abandonată la marginea unui depozit de gunoi. Despre cele două paturi rupte, despre dulapurile infestate cu gândaci şi despre chiuveta stricată. Despre gaura din tavan prin care cădea ploaia rece ca gheaţa.

— I-a spus detectivului Schilling totul despre Iowa, a zis mama. La secţia de poliţie. Nu vă transmit cei de acolo toate informaţiile astea?

— Rulota a fost inspectată, a spus Kline. Era goală.

— Doar nu v-aţi gândit că ei… o să rămână acolo? am spus eu.

— Nu şi dacă s-au gândit că o să te duci la poliţie, a spus Kline. S-au gândit oare la asta?

Am dat din umeri.

— De unde să ştiu eu?

— Când ai plecat, care erau exact circumstanţele?

— *Circumstanţele?*

— V-aţi certat în ziua aia? I-ai confruntat… în legătură cu abuzurile sexuale, cu faptul că te-au răpit… în legătură cu ceva anume?

— N-a fost aşa.

— OK, Jenny, a zis Kline cu blândeţe. Cum a fost?

— Am vrut doar să plec de-acolo. Aşa că, într-o bună zi, am plecat.

— Cum?

— Am plecat de acolo şi nu m-am mai întors.

Mă întrebaseră deja dacă fusesem ţinută închisă într-un fel anume.

— Uneori.

Aşa te legăm la mâini, te legăm la mâini, te legăm la mâini, aşa te legăm la mâini, dis-de-dimineaţă.

Dacă m-au lăsat la un moment dat să merg la şcoală?

— Nu.

Hesse i-a explicat mamei că educaţia acasă are perfect sens, din moment ce, cu cât răpitorii interacţionează mai puţin cu persoane aflate în

poziţii de autoritate, cu atât e mai bine pentru ei, iar eu i-am explicat lui Hesse că nu a fost vorba de educaţie acasă – învăţasem engleza citind toate acele benzi desenate colecţionate de Tata şi matematică, numărând sticlele goale pe care le aduna de pe străzi.

— Dar, în cele din urmă, ţi-au dat mai multă libertate, a spus Kline.

— Dacă vreţi s-o numiţi aşa. Le spusesem deja de slujba de rahat pe care mă lăsaseră să mi-o iau la mallul acela, în primul rând ca să pot contribui la cheltuielile familiei.

— Deci nu v-aţi certat deloc în ziua în care ai plecat? Nicio confruntare cu niciunul dintre ei?

— Nu.

— Ce te-a făcut să te hotărăşti să pleci exact în ziua aceea? Câţi ani aveai?

— 16 ani. Aproape.

— Deci, de ce-ai plecat în ziua aceea? De ce nu cu o zi înainte sau a doua zi… sau cu o lună înainte?

— Nu ştiu. Aşa am simţit. N-a fost o decizie luată înainte sau aşa ceva.

— Unde te-ai dus?

— V-am spus. Am făcut autostopul. Am coborât în primul loc care părea suficient de departe.

— Şi anume?

— V-am spus şi asta. Ce legătură are cu prinderea lor?

— Ştiu că probabil pare repetitiv.

— Pentru că *este* repetitiv. Mă întrebaţi acelaşi lucru de o mie de ori.

— Uneori durează ceva timp până când oamenii îşi amintesc lucruri, Jenny. Lucruri pe care nu şi le-au amintit înainte. Regret, ştiu că e neplăcut.

Am oftat şi m-am uitat la mama care părea să regrete de asemenea, dar nu suficient pentru a-mi lua din nou apărarea.

— Îţi aminteşti cine te-a luat cu maşina în ziua aceea? a întrebat Kline. Îţi aminteşti maşina, de exemplu?

— A fost acum aproape doi ani.

— Era bărbat? Femeie?

— Băiat.

— Cum arăta?

— Ca un băiat.

— Asta-i tot?

— Da, asta-i tot. M-a dus, pur şi simplu, cu maşina. Nu-mi păsa cum arată.

— OK. Şi unde a oprit ca să cobori?

— V-am spus. Illinois. Peoria.

— Au venit să te caute, Jenny?

— Cine?

— Mama şi Tata.

— De unde să ştiu?

— N-ai luat legătura cu ei deloc după ce-ai plecat?

— Nu. De ce aş fi făcut asta?

— Nu ştiu… pentru că au fost părinţii tăi în toţi acei ani. Poate pentru că voiai să le reproşezi ceva. Probabil că erai furioasă pe ei – suficient de furioasă pentru a pleca în ziua aceea.

— Voiam să uit c-au existat vreodată. Asta-i tot ce voiam. În plus, cum puteam să iau legătura cu ei? Nu e ca şi cum aveau telefon sau calculator sau aşa ceva.

— Corect. Poate că le-ai fi putut trimite o scrisoare?

— Poate că nu le-aş fi putut trimite, pentru că poate nu aveau cutie poştală sau nici măcar o adresă. Era o rulotă părăsită.

— Că veni vorba de rulota aceea, Jenny – interveni din nou Hesse, căreia îi fusese predată pe nevăzute ştafeta, fără ca eu să observ – care erau condiţiile în care dormeaţi?

„Condiţiile în care dormeaţi?” Cât de stupid suna. Am vrut să-i spun. Ce urma să întrebe în continuare – care erau condiţiile în care luam cina?

— Dormeaţi cu toţii în acelaşi loc?

— Patul meu era în partea din spate, am spus eu. Nu era chiar un pat. Doar o saltea – gândindu-mă că probabil urmau să o inspecteze în căutare de fire de păr şi alte chestii. Normal că urmau să facă asta.

— Iar Mama şi Tata… dormeau în partea din faţă?

— Îhî.

— Iar când Tata, îmi pare rău că te întreb, când te agresa sexual, o lăsa pe Mama şi venea la tine în pat?

— Îhî.

— Şi Mama ce făcea?

— Sforăia.

— Deci dormea când el te agresa?

— Aproape mereu.

— Dar nu întotdeauna? Uneori nu dormea? Era trează? Auzea tot ce se petrecea?

— Ştia ce se petrecea.

— Mă refer la momentul în care aveau loc agresiunile.

— Nu ştiu.

— Nu ştii dacă era vreodată trează şi auzea ce se întâmplă?

— Eram cumva ocupată.

Vocea mea era acum tăioasă şi mi-o imaginam ca pe un obiect solid real, făcut din oţel, extrem de ascuţit şi în stare să-i sfârtece pe Hesse şi Kline.

— Am mai vorbit despre asta, a spus mama. Chiar e nevoie să insistaţi atâta?

— Mai am doar câteva întrebări, a spus Hesse. Îmi pare rău!

Nu, nu îi părea rău.

— A fost Mama, a întrebat ea, nu ştiu… a fost vreodată înţelegătoare?

— Adică?

— Adică a încercat vreodată să te ajute? Să-i spună Tatei să se oprească. Să încerce să te ajute?

— Nu.

— Care crezi că a fost motivul?

Am simţit cum se apropie. Acel tremur nenorocit. Eram din nou pe planeta Bizarro, unde trăia o Jenny cu totul diferită, care nu era fioroasă ca cea de aici, de pe Pământ.

— Pentru că era o mare ticăloasă, cred.

A urmat o scurtă tăcere, ca şi cum voiau să-mi lase furia liberă pentru o vreme.

— Ce-ţi aminteşti despre ziua în care te-au luat? a întrebat Kline, schimbând din nou abordarea.

— Hă?

— Ziua în care te-au răpit. Ce-ţi aminteşti?

Rezistă, mi-am spus. *Rezistă…*

— Mă duceam acasă la prietena mea, Toni. Şi m-au luat…

— Da, ştim asta. Dar cum? Conduceau o maşină şi te-au tras înăuntru? Era doar Tata? Sau amândoi?

— Nu-mi amintesc. E… e cam în ceaţă totul.

— Te poţi gândi un minut la asta?

Am petrecut minutul gândindu-mă în schimb la ceea ce-mi şoptise Ben la ureche: „L-am inventat… E ciudat că ţi-l aminteşti, nu?”

— Deci? a zis Kline. Era doar el… Tata? Într-o maşină. Sau amândoi?

— Doar el.

— Într-o maşină?

— Da.

— Ce fel de maşină? Îţi aminteşti?

— Aveam şase ani.

— Da. Dar poate au păstrat maşina o vreme?

— Nu. Adică… nu cred.

— Şi te-a luat cu forţa în timp ce mergeai pe trotuar?

— Da. Corect.

— Cum?

— Cum…?

— A venit pe la spatele tău şi te-a tras cu forţa? Sau mai întâi te-a oprit? Poate că ţi-a spus ceva.

— M-a… oprit.

— Şi ţi-a spus ceva?

— Da.

— Ce? Îţi aminteşti ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că mama l-a rugat să vină să mă ia.

— Dar ştiai că minte, nu? Te duceai acasă la prietena ta, Toni. Mama ta – se uita la ea acum – tocmai mersese cu tine până la uşă. Deci ştiai că nu

era adevărat – că acel străin nu trebuia să vină să te ia.

— Îhî. Corect.

— Deci ce s-a întâmplat apoi? Nu te-ai dus cu el, aşa cum voia. Atunci te-a tras cu forţa?

— Da.

— Ai ţipat?

— Dacă am ţipat? Nu am… da.

Mi-am amintit brusc cum e să ţipi, dar să nu auzi niciun sunet ieşind din gura ta, pentru că nu o poţi deschide.

Dacă te tot mişti, o să doară şi mai tare…

— Deci ce-a făcut? Ţi-a acoperit gura cu ceva?

— Cu mâna lui.

— Ţi-a acoperit gura cu mâna lui. Şi te-a tras în maşină.

— Da.

— Şi apoi?

— Nu-mi…

— Încă ţipai când erai cu el în maşină?

— Da.

— Şi ce-a făcut?

— V-am spus. Îşi ţinea mâna peste gura mea.

— Chiar şi în timp ce conducea?

— Aşa cred. Nu-mi amintesc.

— OK. Unde te-a dus?

— Nu ştiu… la Mama, cred. Eram speriată. Ţipam.

— Nu-ţi aminteşti unde era Mama? Unde te-a dus cu maşina?

— Nu.

— O casă? Un apartament?

— Nu-mi… era un apartament, cred.

— Îţi aminteşti dacă aţi mers mult cu maşina? De la locul din care te-a luat?

— Nu-mi amintesc. A părut să fie mult.

— Cât timp aţi stat acolo? În apartament.

— Nu ştiu. O vreme.

— O lună? Un an?

— Chiar nu-mi amintesc. Mai mult de-o lună.

— Aveaţi vecini?

— Nu-mi amintesc niciunul.

— Eşti sigură? Până acum, dintre toate locurile în care îţi aminteşti că ai locuit cu ei, nu-ţi aduci aminte de nicio persoană care să fi interacţionat cu ei? Un vecin, un poştaş, un băiat care livrează pizza…?

— Nu.

— Nu a bătut nimeni niciodată la uşa voastră?

— Ba da. Adică, aşa cred.

— OK. Cine?

— Nu ştiu… nu-mi vine în minte o persoană anume.

— Eşti sigură? Vrei să te gândeşti la asta?

— V-am spus. Nu-mi amintesc pe cineva anume.

— Aş vrea să n-o mai hărţuiţi aşa, a spus mama, luându-mi din nou apărarea. În cazul în care nu v-aţi dat seama, a trecut prin iad. V-a spus că nu-şi aminteşte pe nimeni care să fi apărut în locurile în care se întâmpla să locuiască. Vorbim despre case abandonate. Rulote aruncate la gunoi. Deci, cine mai exact avea să-i viziteze?

— Aţi fi surprinsă, doamnă Kristal. Oricât de retraşi ar fi, oamenii tot trebuie să iasă în lume. Se întâlnesc cu alţii. Alţii se întâlnesc cu ei. Poate că unii dintre ei i-au vizitat acasă. Sau în rulotă. Dacă sunt alţi oameni care îi cunosc sau i-au văzut, chiar au vorbit cu ei, fără îndoială că asta ne-ar ajuta enorm. Descrierea făcută de fiica dumneavoastră la poliţie a fost cam vagă.

— Le-am spus exact cum arată, am zis eu.

— Nu sunt sigur că e o descriere precisă, Jenny. Kline şi-a consultat notiţele. L-ai descris pe Tata ca având cam 1,75 m. Ochi căprui. Păr cărunt. O barbă cu o lungime medie. Fără alte trăsături caracteristice. Pe Mama ai descris-o ca având cam 1,65 m. Păr şaten. Nici slabă, nici grasă.

Şi-a ridicat privirea.

— Nu sunt prea multe informaţii de la care să putem pleca.

— Am spus că are părul cărunt şi *dezordonat.*

— Da. Dezordonat… scuze, apare în notiţe. Ai vorbit cu un desenator la secţia de poliţie?

— Detectivul Schilling ne-a întrebat despre asta, a spus mama. Sincer, în acel moment tot ce voiam era s-o ducem pe Jenny acasă.

— Fireşte. Înţeleg foarte bine. Te deranjează dacă trimitem un desenator mâine, Jenny?

Am ridicat din umeri.

— Nu.

— Ştiu că am vorbit deja despre asta, dar nu i-ai auzit niciodată spunându-şi pe nume? Numele lor reale? Erau mereu Tata şi Mama?

Opreşte-te… Voi fi cuminte…

Opreşte-te, CINE…?

Te rog… Promit…

Te rog, cine…?

TATA…

— Da.

— Şi nu i-ai întrebat niciodată? Despre adevăratele lor nume? După cum ştii, copiilor le place să-i întrebe totul pe părinţi.

— *Nu erau* părinţii mei.

Kline a repetat că mai avea doar câteva întrebări, dar minţea, pentru că întrebările au continuat să curgă.

— Dar doctorii – nu te-au dus niciodată la niciunul?

— Tata nu credea în doctori, am spus eu.

— Nu te-au dus niciodată la cumpărături?

— Nu – furau haine din magazine second-hand.

— Nu te-au dus niciodată la un magazin alimentar?

— Nu-mi amintesc.

Şi tot aşa. M-au întrebat despre toate locurile în care am stat, de cele mai multe dintre ele neputându-mi aduce aminte, iar apoi m-au întrebat din nou despre ele şi tot nu mi-am putut aduce aminte de cele mai multe dintre ele.

În cele din urmă mama a spus: „Suficient”.

Începusem, în mod inconştient, să mă afund în canapea, ca şi cum încercam să mă îndepărtez fizic

de ei, de Hesse şi Kline şi de întrebările lor idioate şi cred că mă îndepărtam. Obosisem să fiu fată de treabă.

Hesse şi Kline au acceptat, fără tragere de inimă, să pună capăt interviului.

Kline mi-a strâns mâna, iar Hesse m-a bătut pe umăr şi mi-a spus că se întâmplă foarte des ca victimele să-şi amintească alte lucruri după ce vorbesc cu ei, iar dacă se va întâmpla asta, să-i contactez imediat.

— Dacă îţi aminteşti de alţi oameni care i-au întâlnit pe Tata şi Mama, care i-au cunoscut, chiar şi pentru puţină vreme, trebuie să aflăm despre asta, a spus ea.

— Nu i-aţi întrebat pe cei din Sioux City? Pe oamenii din cartier? a întrebat mama.

— Nu există un cartier, a spus Kline. Rulota e la marginea unui depozit de gunoi. Sunt câteva case la vreo 500 de metri distanţă – destul de dărăpănate. Câţiva oameni şi-au amintit că au văzut-o pe Jenny. Nimeni nu-şi aminteşte să fi văzut pe cineva care să semene cu cei descrişi de ea. Tata şi Mama.

— Nu vă îngrijoraţi – Kline s-a uitat la mine – vom căuta în continuare.

ZECE
— Ben —

Ben încerca să-i explice prietenului său cel mai bun, Zack.

Dar cum anume?

Chiar şi tatăl lui avusese probleme în a-i dezvălui totul, în sâmbăta aceea, în drum spre casă, când Ben fierbea de furie pe scaunul din faţă, întrebându-se de ce fusese căutat peste tot – doi dintre prietenii lui i-au scris că tatăl lui îl pusese virtual sub urmărire – şi resimţind încă efectul unei doze de Skywalker, care de obicei îl relaxa, însă nu şi când tatăl lui îl obliga să-şi lase maşina parcată în faţa casei lui Dom şi îl ducea acasă cu forţa, ca şi cum ar fi avut opt ani.

— Deci, care-i problema? l-a întrebat Ben, pe un ton perfect politicos, o politeţe pe care tatăl lui nu prea o sesiză şi îl întrebă de ce trebuie să fie mereu atât de îngâmfat.

— Percepţia e diferită de realitate, a răspuns Ben, o replică pe care o citise în reclama la o maşină, la cursul de comunicare, şi pe care şi-a însuşit-o imediat.

O folosise deja cu dirigintele, care îl întrebase dacă era drogat, iar apoi cu profesorul de istorie, care îl întrebase de ce nu a învăţat pentru testul la care tocmai primise un 5 cât el de mare. Replica nu i-a amuzat prea tare pe niciunul dintre cei doi, aşa că nu a mirat pe nimeni faptul că nici tatăl lui nu s-a amuzat.

— Crezi că inventez, a spus tatăl lui. Asta crezi?

— Intenţia reprezintă două treimi din lege, a spus Ben, deşi bănuia că pe asta o încurcase, că *posesiunea* reprezenta două treimi din lege sau aşa ceva.

Ce încerca să spună, de fapt, era că nu intenţionase să fie îngâmfat, prin urmare era nevinovat.

— Hă? a făcut tatăl lui. Intenţia reprezintă două treimi din ce? Uite, nu contează. Trebuie să-ţi spun ce s-a întâmplat.

Doar că părea să nu reuşească să facă asta. Ben îi vedea maxilarul încercând să articuleze cuvintele, de parcă tocmai primise două injecţii cu novocaină la dentist, iar lui Ben, încă drogat, i se părea destul de amuzant.

— Am primit un telefon azi… a spus tatăl lui. Apoi: Mama ta a primit un telefon azi… Apoi: N-o să-ţi vină să crezi… Apoi: OK, nu prea ştiu cum să-ţi spun asta…

În tot timpul ăsta, Ben încerca atât de tare să nu râdă în gura mare, încât nu se mai concentra deloc pe ceea ce spunea sau încerca să spună tatăl lui. Aşa încât, atunci când, în cele din urmă, tatăl lui a spus-o, Ben nu a reacţionat pentru că, de fapt, nu procesase informaţia.

— Ai auzit ce-am zis, Ben? a spus tatăl lui, cu vocea aceea blândă şi politicoasă, care lui Ben i se părea de-a dreptul amuzantă.

— Sigur.

— Ai auzit ce-am spus acum? Ai auzit?

— Da, să trăiţi, căpitane.

Tatăl lui a tras pe dreapta, lângă trotuar, ceea ce a făcut ca isteria lui Ben să se oprească brusc.

— Eşti drogat, Ben? l-a întrebat tatăl lui.

Ben era pe punctul de a repeta replica despre percepţie-realitate, cea pe care o oferise deja ca răspuns la aceeaşi întrebare, în biroul dirigintelui, sau poate că urma doar să-i amintească tatălui său că era major, aşa că putea face orice avea chef – deşi asta ar fi însemnat să îndure unul dintre acele discursuri „eşti încă sub acoperişul meu” – însă faţa extrem de serioasă a tatălui său l-a făcut să se oprească.

— Uhuhu… vreau să zic nu-nu-nu.

Spusese asta intenţionat, un răspuns la care lucrase mult în trecut, gândindu-se că din moment ce se simţea suficient de relaxat pentru a glumi despre asta, înseamnă cu nu era.

— Drogat, adică.

— Tocmai ţi-am spus despre Jenny. Iar pe tine te umflă râsul.

— Hă? Cine?

— *Jenny.* Sora… ta.

— Sora mea?

Discuţia a continuat în felul ăsta o vreme, tatăl lui spunând lucruri, iar Ben repetându-le, aşa cum trebuiau să facă la ora de spaniolă, nivelul de înţelegere fiind cam acelaşi. Tatăl lui spunea „Jenny, sora ta" –, iar Ben se întreba despre ce naiba vorbeşte, deşi începea să simtă cum efectul drogurilor se risipeşte ca un fum, ca să zicem aşa. Pentru că era o anumită profunzime sumbră şi presantă acolo, sau era un *curent de profunzime,* o forţă înspăimântătoare care încerca stăruitor să-l tragă la fund.

— Jenny… ce? Nu…

— Sora ta, a spus tata. S-a întors. N-ai auzit ce-am spus?

Iar acum, în sfârşit, auzise. Era însă asemenea lucrurilor pe care le auzi când fumezi prea multă marijuana în combinaţie cu amfetamină, iar cuvintele nu sunt reale, pur şi simplu ies din propriul tău creier zbârnâitor. Nici asta nu putea fi real, nu?

— Ce-a făcut sora mea? S-a… întors? S-a întors… unde?

— Aici. Jenny e acasă, Ben. Ştiu că probabil e de neînţeles pentru tine, e de neînţeles pentru noi toţi, dar uneori se mai întâmplă şi lucruri uimitoare. Pur şi simplu se întâmplă…

— Ho… a spus Ben. Stai un pic… Vrei să zici că… sora mea e acasă. Acasă… adică la noi *acasă?*

— Jenny a scăpat de răpitorii ei. A fugit de la ei. Iar acum e acasă.

Curentul de profunzime îl luase acum cu totul şi nu putea respira. Urma să se înece chiar acolo, pe locul din faţă al maşinii tatălui său, iar apoi familia avea să fie formată din trei membri din nou, doar că

trei membri diferiţi: Ben dispărut şi, în schimb, sora lui, Jenny, prezentă.

— Eşti bine, Ben?

Tatăl lui îşi întindea braţele spre el, ca şi cum urma să-l îmbrăţişeze, iar Ben nu îşi amintea când făcuse tatăl lui ultima oară lucrul ăsta – poate atunci când înscrisese două goluri la fotbal, când avea doisprezece ani – aşa că s-a trezit dându-se înapoi în mod instinctiv, pentru că era, pur şi simplu, prea ciudat totul, sora lui, Jenny, întoarsă… întoarsă acasă, iar el murind acolo în maşină când a primit vestea, şi tatăl lui încercând să-l îmbrăţişeze.

— E în regulă, Ben, a spus tatăl lui. Ştiu că e un şoc pentru tine, dar Ben se gândea, nu, un şoc a fost când dirigintele m-a prins fumând marijuana şi a trebuit să-nghit fumul sau când am văzut pe Snapchat o poză a presupusei mele prietene, Daria, făcând schimb de salivă cu presupusul meu prieten AJ, acelea au fost şocuri, dar ăsta semăna mai mult cu a fi lovit de trăsnet – văzuse odată la ştiri un om al cărui corp fumegând era cărat la morgă.

— Când… *azi…?* a întrebat Ben, întrebare ce a părut destul de stupidă chiar când a rostit-o, deoarece fireşte că era vorba de azi, din moment ce ieri sora lui era moartă şi îngropată – adică, nu îngropată, pentru că nu o găsiseră.

Şi poate că nu era îngropată nici metaforic vorbind – meritul profesoarei lui de engleză pentru tema de săptămâna trecută despre metaforă versus comparaţie – pentru că Ben o păstrase vie în toţi acei ani, crease un fel de altar pentru ea sau ceea ce îşi amintea despre ea, pe care îl vizita cu religiozitate împreună cu alţi câţiva devotaţi. Dacă nu îl credeaţi, puteaţi verifica numărul de vizitatori de pe Facebook, ajuns în prezent la 983, excluzându-i pe părinţii lui, care habar nu aveau de existenţa altarului.

Problema era că, atunci când se uita în oglindă, simţea că un fel de bebeluş afectat de thalidomidă îl privea în ochi. Când aveau în jur de doisprezece ani, Zack îl făcuse să se uite la acele orori – un website

despre malformaţii medicale, în care apăreau copii fără mâini şi picioare, rezultatul acestui calmant numit thalidomidă, pe care unele femei însărcinate obişnuiau să-l ia în trecut. Iar când Ben i-a văzut pe acei copii – voia să se uite şi simţea în acelaşi timp nevoia să se uite în altă parte – s-a gândit: „Ăsta-s eu”. Poate că nimeni altcineva nu putea vedea, însă el putea. Când au luat-o în ziua aceea pe sora lui, Jenny, oricine ar fi fost ei, au smuls şi o parte din el – nu putea spune care parte anume, doar că nu s-a mai simţit niciodată întreg. După cât se pare, îşi pierduse toate amintirile legate de ceea ce s-a întâmplat în ziua în care Jenny a dispărut, pentru că se speriase de moarte – diagnosticul oficial a fost „tristeţe cauzată de o traumă din copilărie” – şi a fost ţinut mai bine de un an într-o fermă ciudată pentru copii. Sigur, o *numeau* şcoală, însă fiecare elev era îndobitocit cu pastile, de un fel sau altul, iar dacă era o şcoală, atunci de ce a sfârşit prin a fi în urmă cu două clase atunci când, în cele din urmă, a reintrat în populaţia generală? Avea deja douăzeci de ani şi continua să fie la liceu.

Nu reuşea să pună nimic cap la cap într-un mod logic. Era ca şi cum ar fi jucat Marocco, încercând să extragă câte o amintire, dar întregul ansamblu se dărâma înainte ca el să termine. Uneori, drogat cu ceva de bună calitate – o ţigară aromată de Sour Diesel, să spunem – simţea că se apropia foarte mult, de parcă ar fi fost chiar acolo, doar că niciodată nu ajungea mai departe. Ceea ce era uluitor, uluitor cu adevărat, era faptul că nu simţise niciodată că el şi sora lui mai mică erau prea apropiaţi, atât cât un copil de opt ani poate înţelege genul ăsta de lucruri. Erau practic născuţi la un an distanţă şi cu toate acestea simţea că nu fuseseră apropiaţi deloc. De fapt, părea să-şi aducă aminte doar că se certau jumătate din timp. Însă când a dispărut, a dispărut şi o parte vitală din el – printre altele, capacitatea lui de a funcţiona ca un copil normal, cel puţin pentru o vreme – iar când încerca să-şi amintească lucruri despre ea, despre ziua

aceea, era ca şi cum cineva stinsese lumina. Voia să ştie, însă, în acelaşi timp, îi era frică să ştie totul.

Din acest motiv, crease pe Facebook pagina aceea memorial, care era un altar dedicat atât ei, cât şi acelei părţi pierdute din el, şi în care, puţin câte puţin, lăsase să pătrundă câteva dâre de lumină. Şi unde alţi oameni, dintre care unii pierduseră chiar ei membri ai familiei, începuseră să se adune pentru a plânge cumva unii pe umerii altora.

În cele din urmă, tatăl lui a pornit din nou maşina – după ce Ben s-a calmat suficient cât să pară fericit în privinţa acelei veşti nemaipomenite – care nu prea îl încânta, lucru la care era obligat să mediteze în drum spre casă, şi anume, de ce simţea asta.

Poate pentru că era totul prea uluitor pentru a fi adevărat sau poate pentru că întreaga lui fiinţă fusese modelată de absenţa a ceva – sora lui, Jenny – aşa că, întoarcerea ei bruscă însemna cumva dispariţia *lui.* Adică, cine anume era el acum?

Au păstrat o tăcere de mormânt tot restul drumului, timp în care tatăl lui l-a lăsat să digere vestea, chiar dacă el abia putea respira, darămite gândi. Exact în preajma dispariţiei lui Jenny, cobora scările zburând, aşa cum făcea de fiecare dată când mama îi chema la masă, doar că a ratat o treaptă şi a zburat la propriu pe scări, aterizând pe braţul stâng, care s-a rupt. La început nu l-a durut – simţea doar acea amorţeală învăluitoare, ceea ce cumva era mai rău, pentru că ştia, pur şi simplu ştia ce avea să urmeze. Ben se simţea aşa acum, complet amorţit, o întreagă lume de durere, pândind de după colţ.

Când au ajuns acasă, Ben nu voia, de fapt, să intre, dar nu era ca şi cum avea altă opţiune.

Timp de o secundă s-a gândit că era totul un fel de glumă tâmpită. Tipa sexy din faţa pizzeriei lui Fredo stătea pe canapea, lângă mama lui.

— Hei, Ben, nu ne-am mai văzut de mult, a spus ea, după ce au încheiat concursul de priviri fixe.

„Nu, nu era ea”, se gândi. O văzuse în urmă cu abia câteva *ore.*

Urma să spună asta, apoi se gândi că nu ar trebui, apoi se gândi de ce nu, apoi nu mai ştiu ce să creadă, întrucât mama lui începu să-l roage să vină şi să se alăture reuniunii de familie.

Versurile *Should I stay or should I go* ale formaţiei *The Clash* au început să-i sune în cap… poate că era de la marijuana –, iar rezultatul a fost că nu a făcut nici una, nici alta, a rămas pe loc în timp ce mama lui îl ruga să intre, iar tatăl lui îl împingea de la spate. „Salut-o pe sora ta", l-au rugat amândoi, dar ea nu era sora lui, era fata din faţa pizzeriei lui Fredo şi, în plus, toată lumea ştia că sora lui e moartă. Puteai verifica pe Facebook.

Când în cele din urmă a intrat în living, pentru că doar atât timp reuşise să stea acolo fără să facă nimic şi nu putea, pur şi simplu, să se întoarcă şi să plece, a ales locul din cameră cel mai îndepărtat de toţi.

Mama l-a întrebat dacă vrea să-i spună ceva surorii lui, iar el a simţit nevoia să spună: „Sigur, unde e?". Apoi fata din faţa pizzeriei lui Fredo a spus că e obosită şi că vrea să meargă la culcare, aşa că s-au ridicat toţi – mai puţin el – şi au dispărut sus.

Ben a rămas exact în locul în care se afla, pe canapeaua tip *love seat,* de culoarea dovleacului, ceea ce l-a făcut să se gândească la basmul acela stupid, cel în care, la miezul nopţii, fata se transformă într-un dovleac – sau caleaşca ei se transformă? Nu reuşea să-şi amintească –, dar poate că ceva în genul acela avea să se întâmple acolo, fata din faţa pizzeriei lui Fredo urma să se transforme într-un dovleac, punând astfel capăt acelui basm, pentru că asta era. Fireşte că asta era.

În cele din urmă, mama a coborât şi l-a întrebat dacă e bine şi a murmurat ceva despre faptul că trebuie să aştepte până se va obişnui cu ideea, iar Ben doar a dat din cap, pentru că se simţea dintr-odată obosit şi el, la fel de epuizat ca fata din faţa pizzeriei lui Fredo. O aşezaseră în culcuşul ei, iar când Ben a trecut pe lângă uşa închisă în drum spre

camera lui, şi-a adus brusc aminte cum alerga spre camera aceea când avea opt ani. Sau fugea *departe* de ea? Nu contează. Fata de acolo avea să dispară la miezul nopţii.

Ha.

A doua zi nu mai era acolo – canapeaua întinsă era acum din nou doar o canapea şi nu se vedea nici urmă de ea, iar Ben începea să pună toată treaba pe seama acelei Skywalker OG pe care o fumase cu Zack.

Însă, când a coborât în bucătărie să-şi toarne nişte suc de portocale, tatăl lui îşi bea cafeaua lângă chiuvetă şi i-a spus: „Jenny şi mama s-au dus la mall".

Teoria lui căzuse. Ben voia să-i ceară tatălui său să nu-i mai spună Jenny fetei din faţa restaurantului lui Fredo, dar încă avea un şoc sau suferea în urma şocului – senzaţia aceea după cutremurul iniţial, când toată lumea îşi scoate capul de printre dărâmături, gândindu-se că a trecut totul, însă are o mare surpriză – aşa că nu a spus nimic şi chiar a uitat de ce coborâse în bucătărie. Tatăl lui a încercat să închege o conversaţie cu el, dar Ben a fugit din bucătărie ca şi cum auzise un mesaj primit pe mobilul pe care îl lăsase undeva pe hol, doar că, în schimb, a *trimis* el unul – lui Zack, spunându-i că trebuia să vină la el imediat.

Când a ajuns acasă la Zack, iar acesta l-a întrebat: „Care-i treaba?", nu a spus nimic şi a continuat să nu spună nimic până a doua zi, când casa lui apărea la toate ştirile.

UNSPREZECE

Mama era la biroul ei de la agenţia de imobiliare şi tata era în oraş în calitate de *producător executiv.* „Poate o să te iau cu mine la serviciu într-o zi şi o să-ţi arăt pe acolo, mi-a spus el”, iar eu am zis: „Perfect”. Mama m-a întrebat dacă e în regulă să meargă din nou la serviciu şi eu am spus: „De ce nu?”

„Vreau să fiu sigură că te descurci dacă eşti singură, Jenny.”

Am simţit nevoia să o întreb ce e atât de rău în a fi singur, din moment ce au existat multe momente în care m-am rugat în genunchi să fiu singură, când nu eram în genunchi făcând altceva.

„Nicio problemă”, i-am spus mamei. „E în ordine.”

Eram obosită. Nu genul de oboseală „fizic nu mă pot ţine pe picioare”, deşi nu aveam ceea ce s-ar numi un somn bun. Coşmarurile înfiorătoare aveau grijă de asta. Eram, pur şi simplu, obosită de noi toţi purtându-ne cu mănuşi – despre ce puteam vorbi şi despre ce nu puteam, cum ar fi trebuit să mă port şi cum nu ar fi trebuit. Încercam să navigăm între trecut şi prezent, ca şi cum am fi schimbat în mod constant radioul din maşină de la muzică contemporană la muzică veche.

Aseară tata mi-a spus Jenny Penny, scoţând un penny din urechea mea.

Aproape că am spus: „Cum ai făcut asta, tată?” Încă mai voiam să cred în magie.

„Un bănuţ pentru gândurile tale”, mi-a spus, strecurându-mi-l în palmă.

Sigur. Gândurile mele erau despre a avea din nou şase ani şi a simţi în continuare că pot fi cărată toată viaţa pe umerii tatălui meu. Gândurile mele erau că aş putea să-i accept invitaţia aceea de a-i vizita compania de producţie, doar pentru ca el să mă poată arăta celorlalţi din birou şi să spună: „Ea este

fata mea, Jenny. A venit acasă. S-a întors. N-o s-o mai scăpăm niciodată din ochi”.

Gândurile mele erau să mă adâncesc chiar în clipa aceea într-un somn lung şi dulce şi să visez vremurile de demult, genul de somn din care te trezeşti cu senzaţia că ai luat un Xanax contrafăcut.

M-aş fi adâncit în somn dacă nu ar fi sunat telefonul.

Suna încontinuu.

Încă aderam cu toţii la politica strictă „nu răspunde la telefon”. În primul rând, pentru că erau atât de multe moduri de a spune nu. De exemplu, „Nu, mulţumesc”, şi „V-am spus că nu ne interesează”, şi „Dacă o să mai sunaţi aici, o să chem poliţia” –, ceea ce părea să fie noul hobby al tatei – să cheme poliţia. Reporterul acela de la ziarul *Newsday,* care mă sunase la miezul nopţii – cum îl chema? Max, da – reuşise să convingă pe cineva să-i dea numărul de telefon al tatei, iar tata îi spusese, nu prea politicos, să se ducă naibii. Aşa cum îi spusese impresarului de la *Fox News,* reporterului de la revista *Time,* producătorului emisiunii *Ellen* şi lui Dr. Phil[19] însuşi – destul de amabil din partea doctorului că a sunat personal pentru a încerca să mă aducă la el în emisiune. Tata i-a spus „Mulţumesc, dar nu”, abţinându-se să înjure, doar pentru că mama era un mare fan al emisiunii.

Telefonul suna.

Am încercat să-l ignor, însă, uneori, când încerci să ignori ceva, devii şi mai conştient de acel lucru, iar sunetul a început să semene cu sirena unei maşini în miezul nopţii.

Am ridicat receptorul, bucurându-mă de linişte pentru un moment, înainte de a-l pune efectiv la ureche.

— Alo, sunteţi doamna Kristal?

Era o voce de bărbat.

— Nu-i acasă, am spus.

— Ah!

Linişte.

— Eşti…? Nu contează. Aşteaptă – îi poţi spune că Joe Pennebaker îşi cere scuze? N-o să mai sune. Asta-i tot. Te rog doar să-i spui.

— Sigur, am spus, întrebându-mă de ce oare cineva sună doar ca să spună că nu o să mai sune de acum încolo. Nicio problemă.

După ce am închis, am început să-mi doresc ca toată lumea să procedeze la fel. Telefonul suna din nou.

Când a ajuns în punctul în care îmi spărgea timpanul, am plecat de acolo.

Am făcut un adevărat efort ca să deschid uşa de la intrare, nu pentru că era neapărat grea, ci pentru că ultima oară când intrasem pe ea, fusese din direcţia opusă. Fusesem sub asediu şi, în sfârşit, deschideam porţile fortăreţei.

Se vedea însă o singură maşină de poliţie, mergând încet pe stradă, iar poliţistul care m-a luat atunci, în prima zi – cred că era el – mi-a făcut cu mâna.

— Hei. E totul bine? a strigat la mine.

— Nu, am spus.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Mă interoghează poliţia.

A mijit ochii la mine.

— Glumesc, am spus.

— Recepţionat, a răspuns el. Tatăl tău m-a rugat să supraveghez casa, asta-i tot.

— Minunat!

— Ei bine, o zi frumoasă, domnişoară!

Apoi maşina poliţiei s-a făcut nevăzută.

Cam cu jumătate de minut prea devreme.

Am zărit-o pe la jumătatea străzii.

„Un reporter”, mi-am zis.

Stătea la distanţă, aproape acoperită de un rând de tufe veştejite de rododendroni, la capătul străzii. Pândea. Exact ceea ce ar face un reporter, nu? Încerca să facă o poză fetei care reuşise să se întoarcă acasă. Mama îmi arătase titlul zilei pe pagina web a ziarului local: *PIERDUTĂ ŞI GĂSITĂ.* În partea stângă era poza de pe stâlpul de telegraf,

iar în partea dreaptă era una din pozele pe care detectiva Mary le făcuse la secţia de poliţie – cea în care mă strâmbasem la cameră. Mama nu a înţeles cum de ziarul intrase în posesia acelei poze şi a spus că va suna la secţia de poliţie ca să se plângă. Nu mă puteam abţine să mă gândesc că fata din dreapta arăta de parcă nu avea nimic în comun cu fata din stânga.

M-am oprit împietrită. Îmi răsuna încă în urechi zgomotul maşinii de poliţie care se îndepărta, iar de după tufişuri, faţa aceea se uita fix la mine.

Urma să se năpustească asupra mea o echipă de filmare?

Când a ieşit de acolo, astfel încât am putut să o văd în întregime, am observat că era singură. Asta nu a făcut-o cu nimic mai puţin ameninţătoare. Faţa ei avea ceva care nu îmi plăcea.

În primul rând, expresia ei, care părea să alterneze între timiditate şi furie.

Un alt lucru legat de faţa ei era faptul că mi se părea cunoscută.

— Vreau doar să vorbesc cu tine… mi-a spus.

Am fugit. Repede. Panica îţi poate face asta, te poate transforma brusc în Usain Bolt. Am alergat de-a lungul străzii până la uşa de la intrare.

Care nu se deschidea.

Nu. Se. Deschidea.

Probabil că se închisese automat. Nu îmi dăduse nimeni nicio cheie.

— Te rog… am auzit o voce în spatele meu. Trebuie să încetezi cu asta.

Dacă nu mă uit, ea nu e aici.

Am alergat în spatele casei. Spre uşa rabatabilă din sticlă – se obosise oare cineva s-o închidă?

S-a deschis.

Imediat ce m-am strecurat în casă, am închis uşa pe dinăuntru. Am alergat în living şi am tras draperiile şi mai mult decât erau deja trase – suficient de mult cât să blocheze până şi ultima particulă de lumină.

M-am aşezat pe canapeaua pe care eu, mama şi tata ne-am strâns în dimineaţa în care reporterii ne-au încercuit casa, strigându-mi numele. Acum altcineva era acolo, făcând lucrul ăsta.

Respiră adânc… respiră adânc…

Cioc.

Cioc.

Cioc. Cioc. Cioc. Cioc. Cioc. Cioc. Cioc. Cioc. Cioc. Cioc. Cioc. Cioc. Cioc. Cioc.

Printre bătăile în uşă, femeia striga ceva. Nu auzeam cuvintele, pentru că îmi acoperisem urechile cu mâinile.

Dacă aştept şi nu fac nimic, o să plece.

Nu poate continua să bată la o uşă care nu se deschide.

Nu poate continua să strige la cineva care nu-i răspunde.

Bătăile în uşă s-au oprit.

S-au oprit.

Mi-am luat mâinile de la urechi şi mi-am ţinut respiraţia. Stăteam ghemuită, cu capul între picioare – aşa cum ţi se spune să faci când un avion e pe punctul de a se prăbuşi.

Am aşteptat ca bătăile în uşă să înceapă din nou. Apoi am mai aşteptat un pic.

După o vreme, m-am desprins încet de pe canapea, m-am furişat până la draperii şi am tras cu ochiul. Nu era nimeni. Ar fi trebuit să mă simt bine. Ar fi trebuit să simt că am scăpat.

Doar că a început să sune telefonul. Din nou.

Exista o probabilitate de 0,1 la sută să nu fie ea. Am început să cred în probabilitatea aceea, să o îmbrăţişez ca pe un crez. Era un alt talk-show. Un alt ziar. Era domnul Pennebaker, recunoscând că a minţit şi că sună pentru ultima oară.

— În sfârşit, a spus ea când am ridicat receptorul.

Nu am răspuns nimic. Îmi simţeam plămânii izbindu-mi-se de coaste.

— *Nu uita,* a spus. *Ştiu cine eşti de fapt.*

DOISPREZECE

Cine sunt, de fapt?

Era o fetiţă, de care nu îmi mai aduc aminte, a cărei mamă, într-o dimineaţă, a legat-o cu centura în cărucior, deşi fetiţa avea cinci ani şi nouă luni şi nu mai avea nevoie să fie dusă nicăieri în cărucior.

Poate că asta avea ceva de-a face cu dinţii galbeni şi deterioraţi ai mamei ei şi cu câteva găuri negre de unde îi lipseau cu totul dinţii, şi cu acele pete roşii de pe faţa ei – „M-a ars soarele”, i-a explicat mama, deşi fetiţei nu i se părea deloc că arăta ca şi cum ar fi ars-o soarele – sau poate avea de-a face cu faptul că, în dimineaţa aceea, mama ei simţea o nervozitate pe care nu o putea controla şi care părea să dispară doar când trăgea din pipa aceea a ei, din sticlă, despre care fetiţa spunea că seamănă cu un cristal, ceea ce o făcea pe mama ei să râdă în gura mare.

Erau câteva zile de când fetiţa nu-şi mai văzuse mama fumând din pipa aceea. Îşi petrecuse acele zile legănându-se înainte şi înapoi, în dormitor, şi scărpinându-se cu furie: „Am o mâncărime îngrozitoare”. Apoi nu i-a mai spus nimic fetiţei şi a ieşit în grabă din apartament, de câteva ori, însă de fiecare dată se întorcea târându-se, arătând mai rău decât înainte.

Dăduse o mulţime de telefoane, spunând: „Te rog… te rog…”, dar fetiţa nu a auzit-o niciodată spunând „mulţumesc”. Apoi, în dimineaţa aceea, mama ei a dat un alt telefon, şoptind ceva ce fetiţa nu prea a reuşit să înţeleagă, doar ultima parte, când mama ei a spus: „Bine… da… o să venim”.

După aceea, mama ei a îmbrăcat-o cu un tricou şi o salopetă, care avea pe ea mâncare uscată – fetiţa nu-şi amintea ultima oară când mama ei spălase ceva – apoi a îndesat câteva haine de-ale fetiţei într-o sacoşă de plastic, iar fetiţa a întrebat-o dacă merg să înoate, din moment ce aceea fusese singura dată când îşi amintea că mama luase haine cu ele, ziua în

care au mers la piscina municipală care mirosea a clor.

Mama ei nu i-a răspuns, i-a spus doar să se urce în cărucior, iar când fetiţa a spus că nu vrea, că vrea să meargă pe jos, mama ei a ţipat la ea, apoi a luat-o pe sus şi a pus-o cu forţa în căruciorul albastru, legând-o strâns cu centura. „Mă doare”, a spus fetiţa, pentru că centura o apăsa – era ca atunci când mama ei o îndesase în leagănul pentru bebeluşi din parc, când era deja prea mare ca să încapă în el, şi s-a plâns că nu poate respira, dar mama ei nu a ascultat-o şi chiar a dispărut de acolo, lăsând-o pe fetiţă să se legene ore întregi.

Mama ei i-a spus: „Ssst… nu te mai plânge atâta”, aşa că nu s-a mai plâns, pentru că atunci când era în starea asta, agitată, şi irascibilă, şi prost dispusă, chiar nu era nicio modalitate de a o face pe mama ei să o asculte.

Părea să fie un drum lung, iar fetiţa se întreba încotro mergeau oare, din moment ce era sigură că parcul se afla în direcţia opusă, la fel şi piscina, şi acum că se gândea la asta, oricum era prea frig ca să înoate, pentru că nici măcar nu începuse vara.

— Unde mergem, mami?

Mama ei gâfâia şi icnea, asemenea lupului mare şi rău din poveste, şi s-a oprit o clipă ca să-şi tragă respiraţia.

— Ne întâlnim cu un prieten, a spus ea.

— Cine?

Mama ei însă nu s-a obosit să răspundă – a început să împingă din nou căruciorul. Treceau pe lângă magazine cu obloanele trase sau acoperite de grilaje, iar fetiţa se prefăcea că se aflau la grădina zoologică, iar oamenii dinăuntru erau animalele. Se pricepea foarte bine să se prefacă. Mama ei i-a spus că o să se facă actriţă când va creşte mare, pentru că obişnuia să imite oamenii pe care îi vedea la Televizor, ca *Hannah Montana*[20] – pe vremea când aveau televizor –, iar mama ei aplauda şi îi spunea că era suficient de bună ca să apară ea însăşi la

televizor. Se juca de-a prefăcutul şi cu copiii pe care îi întâlnea la locul de joacă, nu doar pretinzând că podul de plastic peste care treceau era cel pe care au tulit-o cei trei ţapi Gruff[21], ci şi alte lucruri – ca atunci când unul dintre copii a întrebat-o dacă aceea e mama ei, arătând spre femeia cu pete roşii pe toată faţa, care adormise pe bancă, având încă o ţigară aprinsă în gură. „Nu", a răspuns fetiţa, „ea e bona".

Aşa că, pe măsură ce continuau să meargă cine ştie unde, fetiţa continua să pretindă că oamenii din magazinele acoperite de grilaje erau lei, şi tigri, şi urşi, deşi cei care păreau mai periculoşi erau oamenii din exteriorul magazinelor, cei care pierdeau vremea pe scările de la intrarea în case sau sprijiniţi de maşini.

Unii arătau ca mama ei, având aceleaşi pete roşii, obraji supţi şi dinţi lipsă. Aveau şi aceeaşi expresie pe faţă, ca şi cum dormeau, deşi erau trezi, aşa cum arăta mama ei după ce trăgea din pipa aceea, care semăna cu un cristal.

Unul dintre bărbaţi, care se sprijinea de o maşină complet ruginită, a venit spre ele, împleticindu-se, şi a întrebat-o dacă are vreo *leţcaie*[22], ceea ce probabil avea legătură cu faptul că mama ei se scărpinase atât de tare în ultima vreme, însă ea nu i-a răspuns şi a continuat să împingă căruciorul. Bărbatul a numit-o *scorpie,* despre care fetiţa ştia că e un cuvânt urât, pentru că mama ei îl folosea când se referea la bunica, de care ei nu îi mai plăcea – „scorpie afurisită", obişnuia să mormăie după ce vorbea la telefon cu bunica, – „de parcă i-aş fi cerut un milion de dolari" – fetiţa se întreba dacă bunica e unul dintre oamenii cărora mama ei le spusese la telefon „te rog", dar nu şi „mulţumesc". Se întreba ce prieten urmau să viziteze, pentru că unii dintre prietenii mamei erau bărbaţi care obişnuiau să vină în apartament şi să tragă din pipa aceea împreună cu ea, bărbaţi care arătau ca cel care tocmai o făcuse pe mama ei scorpie.

S-au oprit în parcarea unui motel şi au trecut pe lângă fereastra biroului de la recepţie, care era acoperită cu aceleaşi bare de metal şi avea un semn roşu strălucitor. Ce fel de animal se afla oare acolo înăuntru? se întrebă fetiţa. Nu mai era nimeni în parcare, aşa că fetiţa se gândi că poate se opriseră pentru ca mama ei să-şi tragă din nou respiraţia.

Dar apoi s-a deschis portiera unei maşini şi a coborât un bărbat. S-a îndreptat spre ele, târându-şi picioarele. Avea o burtă mare, părul rar şi dezordonat şi zâmbea la ea. Lăsase pe cineva în maşină – o femeie care se uita pe geam la ei, pe furiş.

— Vreau să mă ridic, mami, a spus fetiţa.

— Imediat, i-a zis ea. Mami trebuie să vorbească cu prietenul ei.

Fetiţa a încercat să desfacă singură centura, dar mami a lovit-o peste mâini.

— Am spus imediat.

— Trebuie să merg la baie, a zis fetiţa.

— Nu *acum.*

Mama ei arăta şi mai agitată decât în dimineaţa aceea şi tremura ca Lulu, pisica albă a vecinilor lor, atunci când o prindea ploaia.

— Hei, scumpete, i-a spus bărbatul fetiţei – se afla dintr-odată exact lângă ele. O să te duc la baie imediat, bine?

Fetiţa nu i-a răspuns, pentru că nu ştia cine e, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca un străin să o ducă la baie.

— Cum te cheamă? a întrebat bărbatul. *Jobeth,* nu?

Fetiţa a dat din cap, pentru că asta trebuie să faci atunci când cineva te întreabă cum te cheamă.

— Ce frumos! a spus bărbatul. Un nume frumos pentru o fetiţă frumoasă.

S-a uitat la ea în poală, acolo unde centura roz îi apăsa stomacul.

— Spune „mulţumesc”, i-a zis mama ei.

— Mulţumesc, a mormăit fetiţa.

Nu îi plăcea felul în care bărbatul vorbea cu ea sau felul în care îi zâmbea, pentru că acela nu părea să fie un zâmbet.

— Cu multă plăcere!

— Îi ai? l-a întrebat mama ei pe bărbat.

— Eşti nerăbdătoare, aşa-i? A chicotit. Ce-ar fi să mergem la mine în birou?

Fetiţa se întrebă dacă motelul era al bărbatului, pentru că nu exista decât un singur birou acolo, dar după ce mama ei i-a spus să stea cuminte, bărbatul s-a dus cu ea înapoi la maşină. Femeia de pe scaunul din faţă se uita în continuare pe furiş la ei, iar când a văzut-o pe fetiţă, i-a zâmbit.

Bărbatul a deschis portiera din spate şi mama ei a urcat în maşină, iar fetiţa a simţit o panică bruscă, gândindu-se că mama ei şi bărbatul acela vor pleca şi o vor lăsa acolo. Maşina a rămas însă pe loc şi o putea vedea pe mama ei vorbind cu bărbatul respectiv, pe scaunele din spate. Mama ei arăta de parcă îi cerea ceva – poate acel lucru despre care îl întrebase mai înainte iar bărbatul clătina din cap, iar apoi mama ei şi-a pus amândouă mâinile la gură ca şi cum se ruga, ceva ce fetiţa nu o mai văzuse pe mama ei făcând de când fuseseră la biserică, cu o groază de timp în urmă, iar apoi bărbatul a dat din cap la fetiţă, iar mama ei şi-a acoperit faţa cu mâinile ca şi cum plângea, şi poate chiar plângea, pentru că i se scuturau umerii, dar apoi, după o vreme, mama ei şi-a ridicat faţa din mâini şi a dat din cap. Fetiţa a văzut că bărbatul i-a dat ceva mamei ei, iar apoi acesta a bătut-o pe umăr.

Mama ei ieşea acum din maşină, iar fetiţa se gândi: *Bine, putem merge acasă,* chiar dacă faţa mamei ei era toată roşie, chiar mai roşie decât de obicei, şi nu se uita la fetiţă, ci dincolo de ea, într-un loc în care fetiţa nu se afla.

— Putem merge? a întrebat fetiţa, aşteptând ca mama ei să înceapă să împingă căruciorul înapoi spre casă.

— Prietenul lui mami… a spus, înecându-se. Prietenul lui mami… o să aibă *grijă* de tine, bine?

— Nu vreau să aibă nimeni grijă de mine, a spus fetiţa. Vreau să merg acasă.

— Trebuie să faci ce *spune* mami…

— Nu!

Dintr-odată, o cuprinse din nou panica, pentru că maşina urma să plece, iar mama ei îi spunea *ce?* Că avea să fie în maşină? Nu înţelegea… De ce îi ruga pe străinii aceia să aibă grijă de ea? De ce nu puteau, pur şi simplu, să meargă acasă?

Bărbatul a coborât din maşină şi s-a îndreptat din nou spre ea, cu acelaşi zâmbet care nu semăna cu un zâmbet, după care mama ei a început să se îndepărteze, şi, dintr-odată, fetiţa trăgea de centură, încercând să o deschidă.

— Hei, Jobeth, a spus bărbatul.

A reuşit să deschidă centura şi să se elibereze, chiar când bărbatul spunea „ho… ho, gata!”.

S-a dat jos din cărucior şi a alergat imediat la mama ei, care trecuse deja de fereastra biroului de la recepţie. Dar, în loc să o ia în braţe, în loc să o strângă tare la piept, mama ei stătea acolo, cu braţele încrucişate, în timp ce fetiţa se agăţase de piciorul ei.

— Vreau să merg acasă!

Plângea acum, genul de plâns care ţâşneşte din tine, ca atunci când ţi-e rău şi nu te poţi opri din vomat. Bărbatul se oprise lângă căruciorul gol şi nu mai zâmbea.

— Uite care-i treaba, am avut o înţelegere, i-a spus mamei ei. Nu eşti un fel de escroacă, nu?

Când mama ei nu i-a răspuns, i-a zis: „Ştii ce le facem şarlatanilor acolo de unde vin eu, nu?”

Mama ei continua să tacă. Piciorul acesteia – cel de care fetiţa se ţinea cu dinţii – tremura, ca şi cum femeia murea de frig sau aşa ceva.

— Bine, a spus bărbatul. Atunci, cred că ai ceva ce-mi aparţine. Dă-mi-i înapoi.

— Nu-i nevoie, a spus mama ei. Chiar nu-i nevoie, e bine.

Iar fetiţa se gândi: „Da, e bine”, pentru că era din nou cu mama ei şi din clipă în clipă aveau să se

îndrepte spre casă, unde ea urma să se joace cu păpuşa ei Hannah Montana, dar mai întâi avea să meargă la baie, pentru că era cu adevărat urgent.

Doar că mama începuse să-i desprindă fetiţei, cu forţa, braţele de piciorul ei, mai întâi un braţ, apoi celălalt, chiar dacă fetiţa plângea de parcă n-ar mai fi existat ziua de mâine – ceva ce mama îi spunea mereu: „Nu mai plânge de parcă n-ar mai exista ziua de mâine", ceea ce însemna că ziua de mâine exista şi avea să fie mai bună decât ziua de azi.

— Ce ţi-am zis eu? i-a spus, continuând să se înece. Prietenul lui mami o să aibă grijă de tine, bine?

— Nu! a strigat printre suspine, încercând să se agaţe de piciorul mamei, dar aceasta o îndepărta de parcă ar fi fost un câine vagabond.

Şi apoi, dintr-odată, a simţit mâinile cuiva în jurul ei, luând-o pe sus.

— Aşa, Jobeth, dacă nu mai plângi, o să-ţi luăm un cornet mare de îngheţată, a spus bărbatul.

Ea însă nu se oprea din plâns, nu putea, iar bărbatul, care mirosea a un fel de parfum, i-a spus „O să mă asculţi sau *nu?"* şi nu mai părea prietenos ca înainte, când îi spusese că are un nume frumos, ci vocea lui suna ca cea a mamei ei când fetiţa făcea ceva rău.

— Doar fetiţele cuminţi primesc cornete de îngheţată, i-a spus el. O să fii fetiţă cuminte sau nu?

— Mami! a ţipat fetiţa, dar ea se întorsese cu spatele şi deja se îndepărta. *Mami!*

Bărbatul însă o ducea la maşină, ţinând-o la fel de strâns ca centura aceea, iar când fetiţa s-a smucit ca să se uite după mama ei, aceasta dispărea deja după colţul motelului, iar fetiţa nu s-a mai putut ţine pe ea, pur şi simplu nu a mai putut, iar bărbatul a urlat: „La naiba, ce-ai făcut?"

Şi aceea a fost ultima oară când fetiţa, de care nu îmi mai aduc aminte, şi-a văzut mama.

TREISPREZECE

Karen Greer.
Alexa Kornbluth.
Terri Charnow.
Sarah Ludlow.
Jenny Kristal.
Uneori mai făceam câte o gafă.

Numărasem deja două. Odată, când i-am spus Eloise bunicii din partea tatălui, Eloise fiind numele altei bunici, bunica unei cu totul alte fete, şi altădată, când am povestit despre cum am mers în clasa a I-a la Şcoala Elementară Hollyhock, când, de fapt, Jenny Kristal mersese la Lakeside. M-am corectat de ambele dăţi… „Ups, am vrut să spun Lakeside”, iar mama nu a părut să observe.

Desigur, au fost trei dăţi, dacă iau în calcul şi ce i-am spus lui Ben: „Normal că-mi aduc aminte când Brent ne gâdila până spuneam «unchiule»”, iar Ben a zis că e ciudat că-mi amintesc ceva ce nu s-a întâmplat niciodată.

De obicei, erau îngăduitori. Fusesem răpită şi abuzată, iar totul se întâmplase cu atât de mult timp în urmă. Era firesc să greşesc anumite lucruri, să încurc câteva nume, să uit câteva feţe, să amestec câteva date. Era de aşteptat, nu? E un miracol că îţi poţi aminti ceva, ţinând cont de iadul prin care ai trecut. Nu e ăsta cuvântul pe care l-a folosit mama în discuţia cu FBI-ul? „În cazul în care nu v-aţi dat seama, a trecut prin iad.” Bravo, mamă!

Iar din moment ce aproape toţi ceilalţi îşi dăduseră seama prin ce trecusem, majoritatea nu observau celelalte lucruri, ca atunci când i-am spus bunicii pe alt nume sau când am vorbit despre clasa a I-a făcută la o şcoală din Ohio, sau când mi-am amintit cum râdeam la giumbuşlucurile răsuflate ale unchiului Brent – deşi Ben şi-a dat seama cu siguranţă, din moment ce a ţinut să mă taxeze.

Încercam doar să fiu amabilă. Asta e ce îi spuneam lui Ben dacă deschidea din nou subiectul.

„Chiar nu-mi aminteam cum Brent ne gâdila şi ne făcea să spunem «unchiule» la nesfârşit, dar din moment ce tu îţi aminteai şi păreai să te distrezi grozav, am intrat în joc. Şi că veni vorba, de ce să inventezi asta? N-ai încredere în mine, Ben?”

Existau mereu neîncrezători ca Ben.

Uneori era vorba de tata. Sau mama. Sau sora. Sau unchii. Sau bunica şi bunicul – deşi, în general, ei erau prea bătrâni ca să observe ceva. Uneori însă era Ben.

Cheia era să cred cu totul. Nu doar să mă prefac.

Să cred cu adevărat.

Cumva ca acea vizualizare pe care mi-a sugerat-o poliţistul, doar că el vorbea despre a-mi imagina ceva din viitor, în timp ce eu trebuia să-mi imaginez lucruri din trecut.

Să am şase ani, de exemplu, iar mama să mă lase să ies pe uşa de la intrare ca să merg să mă joc cu prietena mea cea mai bună, Toni Kelly, iar apoi să fiu răpită. Şi toate celelalte întâmplări din viaţa mea înainte de asta. Cum mergeam în cârca lui tata, pe jos, prin dormitor, ca şi cum călăream un cal. Cum mă uitam la un foc de artificii trăsnet, în curtea din spate, în fiecare vară, de 4 Iulie. Cum am mers la Disney World, unde fratele meu mai mare, Ben, s-a pierdut în peştera lui Tom Sawyer, sărăcuţul. Ben îmi furnizase cu mărinimie toate detaliile pe pagina aceea de Facebook ciudată a lui, cea pe care o dedicase sorei lui moarte, plină de tot felul de amintiri răzleţe, inclusiv acea informaţie utilă despre cum familia se îndopa cu Happy Meals exact înainte ca Jenny să dispară. „Tocmai mi-am amintit ceva”, îi spusesem detectivei Mary – şi chiar îmi amintisem. Uneori erau doar câteva cuvinte – „Îmi aduc aminte cum m-am certat cu sora mea când m-a prins trăgând în Goldy cu un pistol cu capse” – însă, de obicei, erau chestii lungi, divagaţii, un fel de flux al conştiinţei, ca atunci când a scris despre cum s-a pierdut în peştera aceea şi a încheiat descrierea episodului întrebându-se: „Oare aşa s-a simţit şi

sora mea, pierdută într-o gaură adâncă şi neagră, dar fără să mai fie găsită vreodată?”

Da, Ben, cam aşa s-a simţit.

Şi nu doar citisem despre toate astea. Să nu uităm că internetul e un mediu interactiv. Am iniţiat o conversaţie cu fratele îndurerat, pentru că, la urma urmelor, şi eu îmi pierdusem sora, i-am spus, aşa că eram aproape suflete îngemănate. Mi-a răspuns, la început cu precauţie, doar „da” şi „nu”. Abia după ce eu am continuat conversaţia şi i-am împărtăşit câteva amintiri foarte intime şi dureroase – „N-am mai spus asta nimănui” – a început să se destăinuie şi el, iar după o vreme era ca un robinet pe care nu-l puteai închide. Nu că aş fi vrut să-l închid.

„Cum era ea?” l-am întrebat. „Ce-ţi aminteşti cel mai mult despre ea?”

„Asta-i tot ce-mi amintesc”, mi-a spus.

Probabil că blocase o mulţime de lucruri, pentru că, o bună bucată de vreme, nu şi-a putut aminti prea multe. De aceea şi crease acea pagină de Facebook – ca să umple golurile. Începea să-şi aducă aminte. Şi-a amintit cum stătea în curtea din spate cu Jenny, iar ea l-a împins într-un suport de metal pentru agăţat roşiile. Încă mai avea cicatricea. Şi-a amintit cum mergea cu ea la lac, unde se jucau de-a indienii sălbatici – el era întotdeauna şeful tribului – şi pe plajă, unde Jenny l-a ajutat să construiască castele de nisip cu camionul Timmy. Şi cum a înotat cu ea în ocean – şi cum s-a speriat cumplit când un val l-a rostogolit până la ţărm şi nu ştia cum să se ridice şi credea că nu-şi va mai putea ţine respiraţia nicio secundă în plus, că din clipă în clipă avea să înghită toată apa aceea verde. Până când, dintr-odată, stătea din nou în picioare, chinuindu-se să respire, iar sora lui mai mică, Jenny, era acolo, îmbrăţişându-l, sau poate că era tatăl lui, nu-şi mai amintea. Îşi amintea doar că era viu şi că, până la urmă, nu se înecase. Îşi amintea că, în ziua în care ea a dispărut, s-a retras într-o gaură adâncă şi neagră şi niciodată nu a mai ieşit cu adevărat la lumină.

„Aşa era ea”, mi-a scris. Aşa, şi aşa, şi aşa. Şi nu doar cuvinte, ci şi imagini. O poză cu Ben şi Jenny de prin anul 2005 – genul de poză pentru care mamele obişnuiau să-şi care copiii la Sioux City Mall, întreaga familie ajungând să stea în faţa unui brad artificial de Crăciun, purtând cu toţii nişte pulovere urâte cu reni. În poza respectivă, Jenny se foia în braţele fratelui ei mai mare, iar în fundal se vedea un mănunchi de acadele festive uriaşe. Şi mai era o poză cu Jenny alături de bunicul ei, pe peluza din faţa casei familiei Kristal, îmbrăcată într-un costum de baie, udă leoarcă, de parcă tocmai alergase prin apa unui aspersor. „Îţi aduci aminte de el?” o întrebase mama ei, arătându-i un bărbat cu părul alb, care o ţinea în braţe, la spital, pe nou-născuta Jenny. „Bunicul”, am răspuns, iar gândul acela îi umpluseră mamei ochii de lacrimi – doisprezece ani trăiţi în case abandonate şi rulote în paragină, cu Mama şi Tata din iad şi reuşisem să nu-l uit pe tatăl ei. Şi Ben reuşise. „Îmi amintesc că bunicul o punea pe Jenny să ghicească în ce mână erau caramelele, iar ea ghicea întotdeauna”, scria Ben pe pagina de Facebook, evident incapabil să înţeleagă cum de ea reuşea o asemenea performanţă uimitoare, însă nu era mare scofală să înţelegi. Poate că era din cauza drogurilor pe care le tot lua Ben – scria că îl ajută să-şi amintească lucruri, deşi experienţa mea mergea destul de mult în direcţia opusă, drogurile erau bune ca să alung amintirile, cel puţin când eram complet euforică.

Din când în când, Ben mă ruga să-i povestesc despre sora mea şi atunci pur şi simplu mă inspiram de la diferitele surori cu care mă reunisem în ultimii doi ani şi jumătate. Sfioasa Allison Greer, de exemplu, a cărei soră, Karen, dispăruse când avea trei ani, şi care mi-a promis solemn, după reunirea noastră plină de lacrimi, că niciodată, niciodată, nici de-ar fi să moară, nu o să mă mai scape din ochi – *surori pentru totdeauna* – până când lucrurile s-au înrăutăţit, fireşte, şi a trebuit să dispar din faţa ochilor ei destul de urgent.

Uneori nu eram suficient de agilă. Lăsam garda jos, începeam să mă gândesc că partea cea mai grea a trecut şi încetam să cred că sunt cine *spuneam* că sunt. Începeam să ies din rol şi să încurc replicile. Luam privirile ciudate ale tatei ca pe simple priviri ciudate şi uitam că mă aflu într-o mare încurcătură. De două ori fusesem trimisă la şcoala de corecţie, unde s-au arătat destul de neputincioşi în privinţa mea – prima dată am fost dată în grija unor părinţi adoptivi (doi golani care adunau copii adoptivi ca să încaseze bani de la serviciile de asistenţă socială), iar a doua oară am fugit, după ce am şterpelit cheia de la uşa de la intrare şi am ieşit pe furiş în toiul nopţii. Eram o dilemă serioasă pentru diferitele autorităţi cu care intram în contact, ca să nu mai spun de problema majoră pe care o reprezentam. Ce era de făcut în privinţa mea? Nu era ca şi cum atacasem pe cineva sau intrasem în case prin efracţie, deşi, da, unul dintre asistenţii sociali a considerat că ce făcusem eu semăna destul de mult cu asta. „Ai agresat familia asta, Jobeth”, m-a mustrat ea. „Te-ai jucat cu speranţele şi visele lor, i-ai distrus. Cum te face asta să te simţi?” Ar fi trebuit să mă întrebe cum mă făcea asta să mă simt înainte ca tatăl respectiv să înceapă să-mi arunce priviri ciudate – mă simţeam în siguranţă şi protejată. Şi poate că ar fi trebuit să-i întrebe şi pe ei – acei părinţi distruşi, care în primele săptămâni nu se puteau opri din zâmbit. În plus, din câte ştiam eu, distrugerea viselor cuiva nu apărea menţionată în codul penal.

„De ce faci asta?” mă întrebase asistenta socială. Bună întrebare. Nu i-am dat însă un răspuns. Doar am ridicat din umeri, ceea ce nu mi-a atras vreo bilă albă din partea ei. I-aş fi putut povesti despre acea dimineaţă petrecută lângă acel motel mizerabil, când speranţele altcuiva fuseseră destul de puternic distruse, dar nu m-am obosit să fac asta. Nu-mi plăcea să mă întorc în timp, nu, mulţumesc, pentru că înainte să-mi dau seama, urma să mă cuprindă tremurul acela nenorocit. Să nu mă întorc în timp

era întreaga idee, nu? Răspunsul pe care îl cerşea asistenta socială. Nu voiam să fiu *ea* – fetiţa care urina în braţele unui nenorocit pervers, care tocmai dăduse la schimb pentru mine nişte metamfetamină. Tu ai vrea să fii ea? Ar vrea careva?

Am ieşit dintr-o casă a ororilor ca Jobeth. Apoi am devenit ele:

Karen Greer.

Alexa Kornbluth.

Terri Charnow.

Sarah Ludlow.

Jenny Kristal.

În cazul în care ţineţi evidenţa, asta înseamnă cinci fete diferite în doi ani şi jumătate. Cinci perechi de părinţi ale căror nume a trebuit să le reţin, cinci şcoli diferite, rude, vecini gălăgioşi, prieteni apropiaţi. Cinci *vieţi* diferite. Sigur, e mult –, dar iată partea bună. Niciuna dintre ele nu era a mea.

Gândeşte-te la asta ca la *metamfetamina* mea, mami, modul meu de a ţine sub control nervozitatea. Orice te ajută să treci peste încă o noapte şi, crede-mă, nopţile pot deveni foarte întunecate.

În câteva rânduri, m-am gândit că va dura, că îmi croisem drumul destul de binişor. Puteam întrevedea vacanţe petrecute în familie şi absolvirea facultăţii – OK, un pic cam exagerat, din moment ce nu terminasem nici măcar liceul, dar totuşi – mă puteam chiar imagina dusă la altar, într-o bună zi, de un domn Charnow zâmbitor, care odată a început să plângă la masă când i-am spus: „Poţi să-mi dai sarea, tată?”. Puteam vizualiza totul cu cea mai mare claritate. Apoi garda pe care nu o puteam lăsa jos se transforma în gardianul Hammered şi totul devenea o chestiune de timp.

Au fost şi perioade mai scurte. Ultima petrecută cu o familie în Le Mars, Iowa – Becky Ludlow şi soţul ei, Lars – care, la început, părea atât de idiot, încât ar fi putut fi de pe Marte[23] – doar că s-a

dovedit că era mai destupat la minte decât am crezut eu, pentru că, la vreo două secunde după ce am intrat pe uşă, a rostit cele trei litere din alfabet care îmi plac cel mai puţin. „Ar fi în ordine, nu pentru că nu te cred sau aşa ceva, ci doar ca să fim pe aceeaşi lungime de undă şi ca să nu existe nici cea mai mică îndoială, ar fi în regulă dacă ai face un test ADN, Sarah?”

Ei bine, acum că ai deschis subiectul, Lars, s-ar putea să nu fie în regulă dacă aş face un test ADN. Am spus: „Nicio problemă, pot să mai aştept doar câteva zile până mă acomodez?” În câteva zile Sarah era deja plecată, iar Le Mars figura pe lista mea, care se îngroşa, cu locuri în care nu trebuie să mă întorc.

Ca să fiu sinceră, nu-mi făcea nicio plăcere să distrug speranţele şi visele acelei mame, pentru că Becky, care nici nu voia să audă de vreun test – probabil pentru că se temea de ceea ce urma să afle – părea să fie genul de mamă ideală. Dulce ca mierea, însă cu o tentă acrişoară, doar atât cât să o facă interesantă. Când a venit după mine la secţia de poliţie – de obicei, mă duceam la cea mai apropiată secţie de poliţie, deşi o dată m-am dus direct la uşa casei şi am spus: „Cioc-cioc, m-am întors” – a fost ca şi cum, în zece minute, îmbătrânise cu zece ani. Într-adevăr, când a intrat în cameră părea să aibă o vârstă, iar când ne-am îndreptat spre casă părea să aibă cu totul altă vârstă. În noaptea aceea, am auzit-o, prin uşa de la dormitor, cum plângea, iar Lars îi spunea: „E bine, iubito…”, iar Becky spunea: „Da, Lars, e bine. În sfârşit…”.

Sarah, care cu zece ani în urmă îi dăduse tatălui ei drumul la mână, într-un magazin de bricolaj, şi fusese văzută ultima oară, pe o înregistrare video, în ceaţă, ieşind din magazin de mâna altcuiva, fusese răsfăţata tatei, după cum mărturisise Becky. Din cauza asta ceruse să fie făcut un test ADN – pentru că, în ciuda tuturor acelor ani pierduţi, simţea că ceva nu e în ordine, chiar dacă pentru Becky totul era în ordine. Când mi-a spus din senin să fac testul

şi apoi am plecat a doua zi, m-am gândit, nu o singură dată, că plânsul lui Becky, care se auzea prin uşa dormitorului lor, avea legătură cu altceva.

Acela a fost momentul în care m-am gândit că poate ar trebui să încetez cu asta pentru totdeauna, să sparg tiparul, cum ar veni. Două zile mai târziu, căutam din nou pe internet informaţii despre copii dispăruţi – sau, ca să fiu sută la sută exactă, despre părinţii care i-au pierdut. Nu a fost greu. America are o mulţime. Fireşte că fetele dispărute trebuiau să aibă vârsta corectă şi aceeaşi culoare de ochi şi de păr – şi trebuia să fi fost răpite când erau suficient de mici, aşa încât nimeni să nu mă acuze că nu semănăm cu ele. Mai aveam nevoie de nişte informaţii generale, însă tot ce trebuia să fac era să caut pe Facebook sau în ziarele locale, care, de obicei, în săptămâna de după o răpire, nu scriau despre nimic altceva – le spuneau oamenilor despre familia fetei dispărute, prietenii şi colegii ei de clasă, vecinii şi profesorii ei, cu toţii neputând să creadă că dispăruse, şi scriau multe lucruri, extrem de folositoare, despre victima însăşi.

Cam asta-i. Asta-i tot.

Desigur, din când în când, aveam un noroc incredibil şi dădeam peste o pagină memorială creată de fratele drogat al unei victime dispărute, unde tot felul de detalii suculente îmi erau puse pe tavă. Adăugaţi asta la sutele de articole care au fost publicate imediat după ce Jenny a dispărut şi la ceea ce a reprezentat aproape o disertaţie, apărută în *Vanity Fair* şi scrisă la ani de zile după răpirea lui Jenny. Un material care pretindea să fie o lucrare artistică, intitulat „O reflecţie asupra pierderii” sau ceva de genul ăsta.

> *Primul afiş a fost pus la o zi după dispariţie. Până la urmă aveau să fie mai mult de 1500, acoperind fiecare centimetru de spaţiu disponibil din oraş. Toate fuseseră produse în masă de proprietarul unei tipografii locale, care*

abia dacă îi cunoştea pe părinţii speriaţi de moarte, dar care se gândise că măcar atât putea face pentru ei.

Afişul fusese fixat cu un pistol de bătut cuie pe un stâlp de telegraf din faţa restaurantului „Pizzeria Renumită a lui Fredo”.

Gracias.

Articolul era însoţit de poze. Jenny stând pe un covor de gimnastică, îmbrăcată într-un tutu roz. Ben la opt ani, stând alături de Jenny, lângă lac. Părinţii ei la o adunare pe care au organizat-o la sala de gimnastică din oraş, după ce Jenny a dispărut, stând amândoi în spatele unui podium, Jake ţinând-o pe Laurie de după talie, ca şi cum ar fi sprijinit-o să nu cadă.

Faţa lui Laurie avea ceva ce îmi plăcea – semăna puţin cu Becky, iar dacă cineva ar fi privit cu atenţie, ar fi observat că majoritatea mamelor cu care ieşisem din secţiile de poliţie semănau foarte mult cu adevărata mea mamă, înainte ca metamfetamina să pună stăpânire pe ea, când încă mai reuşea să întoarcă nişte capete după ea, deşi, cine ştie de ce, a sfârşit mereu prin a le întoarce pe cele care nu trebuiau.

Jenny Kristal. Jenny Kristal. Jenny Kristal.

Am început să exersez în faţa oglinzii. Şi poate că m-a făcut să-mi amintesc de pipa aceea de care mama nu se putea despărţi, cea despre care spusesem că seamănă cu un cristal. Nu spun că m-a făcut să-mi amintesc sau că nu m-a făcut să-mi amintesc – spun doar că e posibil să-mi fi trecut prin minte. Iar apoi am început să schimb mesaje cu Ben pe Facebook şi să gândesc ca Jenny Kristal.

Am devenit Jenny Kristal.

Când mă spălam pe faţă în fiecare dimineaţă, în cocina în care ajunsesem după ce am fugit din Le Mars, mă uitam în oglindă şi o vedeam pe Jenny Kristal privindu-mă. Amintirile mele erau amintirile ei. Trecutul meu era trecutul ei. Mâncam, dormeam,

mergeam şi vorbeam ca ea. Şi când, în cele din urmă, m-am apropiat de acel stâlp de telegraf şi de acel afiş decolorat, înfăţişând un copil dispărut, faţa aceea era a mea. Era a mea.

Şi mă întorsesem acasă.

Acasă unde Becky Ludlow tocmai îşi făcuse apariţia, bătând la uşă şi rugându-mă să încetez.

PAISPREZECE

— Pari puţin agitată în seara asta, Jenny, mi-a spus tata.

Păream aşa pentru că de fiecare dată când suna telefonul, asta e ce făceam. Săream în sus. Mă rugam să fie în continuare valabilă politica de a nu răspunde la telefon, dar dacă nu era aşa? Dacă pe mama trebuia să o sune un client sau pe tata, mama lui din Florida, sau dacă Ben se hotăra să răspundă la telefon doar ca să se poarte ca un nemernic? Iar vocea de la capătul celălalt ar fi spus: „Am veşti pentru dumneavoastră. Titlul «pierdută şi găsită din ziar» a fost doar pe jumătate adevărat".

Şi atunci ce aş fi făcut?

Vedeam uşa de la intrare.

Devenea din ce în ce mai mare, exact ca uşa de la secţia de poliţie, pe care puteau intra tot felul de oameni ale căror feţe nu voiam să le văd, pe primul loc fiind cineva care îşi văzuse ultima oară fiica plecând la magazinul de bricolaj cu soţul ei, Lars.

Pe la mijlocul unei cine luate mai mult în tăcere, mama l-a întrebat pe tata cum a fost la serviciu, iar el a spus „bine", apoi l-a întrebat pe Ben cum a fost la şcoală, iar el a spus „al naibii de fantastic", şi mama a zis „Poţi, te rog, să nu înjuri?", iar Ben a spus, „Nu sunt sigur dacă pot" – pe la jumătatea acelei conversaţii aprinse, cineva a sunat la uşă.

Am scăpat furculiţa din mână, ceea ce ar fi fost în regulă dacă ar fi căzut în farfurie, dar a aterizat pe jos şi era încărcată cu spaghete.

Timp de o secundă nimeni nu a spus nimic.

Poate pentru că mă tratau în continuare ca şi cum aş fi avut scris pe frunte „PURTAŢI-VĂ CU GRIJĂ". Aşa că, nimeni nu avea să spună: „Doamne, Jenny, mănâncă naibii deasupra farfuriei" şi nici măcar: „Poţi fi, te rog, mai atentă?". În schimb, se uitau toţi pe jos, la locul în care sosul de la spaghete se împrăştiase în zece direcţii diferite. O parte din el ajunsese pe rama de la poza cu noi patru

– mama scormonise prin arhiva familiei ca să găsească o fotografie cu cei din familia Kristal, înainte de răpire. Sosul arăta de parcă era sânge.

— Îmi pare rău, am spus.

— Nu-i nimic, a zis mama. A fost un accident.

Un accident avea să fie şi cel pe cale să se întâmple acum. S-a auzit din nou soneria de la intrare.

— Răspund eu, am spus, în timp ce mama se îndrepta deja spre bucătărie, ca să cureţe ce scăpasem pe jos, tata se făcea din ce în ce mai mic pe scaun, iar Ben se sprijinea pe coate, privindu-mă cu suspiciune, de parcă aş fi vomitat pe toată masa.

Mă gândeam aşa:

Dacă ea e acolo, o să-i trântesc uşa în faţă şi-o să le spun tuturor că e un reporter. Apoi o să ne adunăm cu toţii în living, ca ultima dată, şi o să aşteptăm să plece.

Tata a dat să se ridice de pe scaun, dar s-a oprit – semăna cu un copil căruia îi e teamă că o să se oprească muzica într-o rundă din jocul cu scaune muzicale[24].

— Serios, răspund eu, am spus.

— Nu, a zis tata. Dacă e unul dintre ei, nu e bine să deschizi tu uşa.

„Unul dintre ei" însemnând un reporter. Nu am găsit niciun motiv bun pentru care ar fi fost bine să deschid eu uşa în cazul în care era un reporter. M-am aşezat la loc pe scaun.

Voi spune că nu o cunosc.

Voi spune că e nebună – că e unul dintre acei dereglaţi mintal despre care detectiva Mary ne-a ameninţat că vor începe să apară din senin.

Voi spune: „Pe cine o să credeţi – pe ea sau pe minei" Tata s-a uitat pe vizor. A ezitat, apoi a deschis uşa.

— Intraţi, a spus.

— O să merg la mine în cameră, am spus. Mi-e rău.

M-am ridicat de pe scaun clătinându-mă şi m-am îndreptat spre scări.

— Aşteaptă o clipă, a zis mama – venise din bucătărie ţinând în mână o cârpă din care picura apa.

Nu voiam să aştept nicio clipă. Se repeta povestea din Le Mars. Şi din Peoria. Şi Duluth. Şi Wichita. Şi…

— Mă simt foarte rău.

Cineva intra pe uşă.

— Uite… a spus. Uite…

Dar eu nu mă uitam. Refuzam să mă uit. În schimb, stăteam cu privirea pironită la poza aceea cu noi patru, care îmi amintea de o altă poză, cea care îmi dăduse toată ideea de la bun început – o poveste, dintr-un număr vechi al revistei *People,* despre o fetiţă răpită care fusese găsită undeva prin Texas, după zece ani sau cam aşa ceva, şi ai cărei părinţi spuneau că nu şi-au pierdut niciodată speranţa, chiar după ce trecuse atât de mult timp, şi că alţi părinţi ar trebui să facă la fel. Şi încă ceva – că la început abia dacă au recunoscut-o, pentru că era atât de mică când a fost răpită. Ar fi putut trece pe stradă pe lângă ea fără să ştie că era ea. Erau poze în care apăreau toţi patru mergând la biserică, jucându-se în piscina din curte, spunând rugăciunea înainte de cină, arătând ca o familie din care nu te-ar deranja să faci parte – OK, ai *omorî* ca să faci şi tu parte din ea. Atunci am început să-i caut pe acei părinţi despre care vorbiseră ei, cei ale căror fiice nu se mai întorseseră acasă.

Şi i-am găsit pe cei din familia Greer.

Aceştia, din ziua în care fiica lor, Karen, dispăruse, ţineau o lumină aprinsă, noapte de noapte, în dormitorul ei de la etaj. Ca ea să poată găsi drumul înapoi acasă. Karen Greer era blondă, avea ochi albaştri şi tenul deschis la culoare, ca mine, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că aş putea fi ea, de ce nu? De ce nu aş fi putut avea o prietenă foarte bună, Samantha, şi o pisică pe nume Puss, şi talent la desenat flori, şi o pasiune pentru

trambuline, şi toate celelalte lucruri pe care le citisem despre ea? De ce nu aş fi putut fi eu cea de la piscina din cartier, alături de toţi ceilalţi copii din tabăra de zi, în dimineaţa aceea în care supraveghetoarea l-a dus pe unul dintre copii până la dispensar, preţ de cinci minute, timp în care salvamarul a fost prea ocupat cu uitatul la fundul supraveghetoarei ca să observe că un pervers m-a luat de acolo? De ce nu?

Iar familia Greer se afla la o distanţă de numai două state, două state mici care, pe hartă, păreau suficient de minuscule pentru a le traversa pe jos.

Sunt Karen Greer.

Sunt Karen Greer.

Sunt. Sunt. Sunt. Sunt. Sunt. Sunt. Sunt…

Am spus-o, şi am spus-o, până când am ajuns s-o cred.

— Ce doriţi? l-a întrebat tata pe cel care intrase în casă.

— Am strâns frunzele în dimineaţa asta, a răspuns grădinarul, cu un puternic accent spaniol. Optzeci şi doi de dolari.

— Sigur, a spus tata. Nicio problemă.

Mai era un motiv pentru care fusesem agitată la masă. Ar fi trebuit să amintesc lucrul ăsta.

Îmi creasem propria pagină de Facebook. Când îmi număram prietenii, totul devenea *mai real.*

Prietenii lui *Jenny Kristal.*

În acel moment ajunsesem la un izbitor număr de 1372 prieteni şi numărătoarea continua.

Sigur, de acord. Practic, mă împrietenisem cu toţi cei care îmi ceruseră prietenia. Majoritatea dintre ei erau aceiaşi care luaseră cu asalt casa, dând telefoane – cei cărora Jake le spusese să se ducă naibii.

Reporteri. Oameni de la televiziune. Oameni din relaţiile publice. Agenţi. Oameni cu companii ataşate la numele lor, care încercau să-i evite pe cei care supravegheau casa familiei Kristal.

Nişte oameni obişnuiţi, de asemenea.

Îmi urau „bun venit acasă”. Îi mulţumeau lui Dumnezeu. Mă cereau în căsătorie.

Şi mai era acesta:

„Ai grijă.
Nu eşti în siguranţă în casa aceea.”

CINCISPREZECE

A doua zi dimineaţă am jucat un joc. Se numea „Cât de mult pot rezista fără să verific dacă Becky s-a întors?”.

Mama şi tata plecaseră, fiecare cu maşina lui – mama a deschis, cu un scârţâit, uşa de la dormitor ca să vadă dacă încă dormeam – nu mai dormeam, dar am reuşit să mă prefac bine. „Doarme dusă”, i-a şoptit lui tata, care probabil stătea lângă ea.

Îmi imaginam următorul lucru: Becky ţinându-le calea – apărând exact în faţa maşinilor şi spunând: „Trebuie să vă spun ceva”. Şi mi l-am imaginat pe tata, care nu s-a oprit ca să i se spună nimic, pentru că tocmai îşi verifica nişte materiale de la serviciu – a ieşit de pe alee şi pur şi simplu a trecut cu maşina peste ea. Un accident tragic, aveau să scrie ziarele – o femeie obsedată de fete răpite, care probabil că primise ceea ce merita.

Când însă mi-am amintit plânsul ei, care se auzea dincolo de uşă – „Da, Lars, e bine acum” –, mi-a fost ruşine, iar ea a redevenit, ca prin minune, Becky.

Am auzit cum ambele maşini se îndepărtau, cum sunetul scos de motoarele lor – al mamei, plăcut şi lin, al tatei, un fel de amestecătură de huruieli – se împletea cu alte sunete, o maşină zgomotoasă de gunoi, uşa unui garaj închizându-se, un autobuz de şcoală frânând înainte de a se opri.

M-am simţit uşurată din două motive. Ea nu le-a cerut să se oprească. Ei nu o călcaseră cu maşina.

Când am mers la baie, l-am auzit pe Ben trântind uşa de la intrare, în drumul lui spre şcoală. Spre liceu. Aflasem detalii de la mama, care mi-a spus că Ben a avut nişte probleme după ce am fost răpită şi a avut nevoie de un tratament care a durat mai bine de un an. De asta era aşa de în urmă la şcoală.

Că veni vorba despre asta.

Un curs recapitulativ despre Jenny Kristal, JK 101, era în desfăşurare.

O dădusem deja în bară de cel puţin trei ori. Trebuia să mă documentez serios.

Ben nu mai scrisese nimic pe Facebook de când apărusem, ceea ce avea sens, din moment ce întoarcerea mea din morţi probabil că anulase menirea unei pagini memoriale.

Am recitit totul, de la început, ca să văd dacă nu cumva îmi scăpase ceva.

„Sora mea, Jenny, a dispărut când eu aveam opt ani.” Ăsta e primul rând pe care l-a scris.

„Această pagină îi este dedicată” a fost al doilea rând.

„Una dintre ultimele mele amintiri cu ea e de la o petrecere de 4 Iulie, în curtea noastră”, a continuat el. „Unchiul meu, Brent, obişnuia să aprindă petarde şi pocnitori, iar eu şi Jenny voiam şi noi, însă el nu ne dădea niciuna pentru că, spunea el, eram prea mici. Poate că avea dreptate în privinţa asta, pentru că vara următoare m-a lăsat să aprind o pocnitoare şi nu i-am dat drumul suficient de repede. Încă mai am cicatricea.”

Apoi Ben a început să vorbească despre cicatricea de pe genunchiul lui, de când Jenny îl împinsese în ceva, în curtea din spate, ceea ce l-a făcut să vorbească despre *cicatricile din inima mea.* Cu Ben trebuia să joci „ghiceşte ce urmează”, pentru că era mereu împrăştiat în toate direcţiile.

A scris despre cum a tras în Goldy cu un pistol cu capse şi despre cum sora lui a aflat asta şi s-au certat foarte tare. „Mama a fost nevoită să ne pună în camere diferite”, a scris el, „şi a trebuit să ne jucăm singuri tot restul zilei. Uitasem complet asta…”

„Jenny a stat în camera ei toată ziua”, a scris Ben.

Nici măcar nu a coborât la cină. Când în cele din urmă a ieşit a doua zi, Ben s-a furişat la ea în cameră şi a găsit desenele la care aceasta lucrase din greu – în toate apărea Ben cu capul tăiat sau împuşcat, având pe frunte o dâră de creion, roşie ca

sângele, acolo unde un glonţ imaginar îi explodase în craniu.

„Uneori, fraţii şi surorile nu se înţeleg bine”, a filosofat Ben.

Una dintre ultimele lui postări a fost despre ziua în care ea a dispărut.

După cum se pare, nici în ziua aceea nu s-au înţeles bine.

> *Stăteam în pat, pentru că aveam mâna într-un ghips uriaş – plonjasem cu totul pe scări şi mi-o rupsesem, mă mânca şi nu puteam să mă scarpin, iar asta mă înnebunea. Cu o seară înainte, eu şi sora mea ne luasem la harţă de la ceva – nu-mi aduc aminte ce anume – pur şi simplu ceva –, iar de data asta tata i-a spus să plece din camera MEA. Însă ce-mi amintesc e faptul că a doua zi dimineaţă m-am dus la ea în cameră, pentru că eram, cred, încă furios pe ea, sau poate că m-am dus ca să dăm la pace – e în ceaţă totul –, însă ce-mi amintesc cu adevărat e faptul că am deschis uşa şi m-am speriat groaznic – pentru că ea nu era acolo. Iar apoi a venit mama ca să o caute – să o caute pe Jenny, pentru că trebuia să fie undeva prin vecini sau aşa ceva, doar că nu era acolo. Restul zilei e încă într-un fel de ceaţă. A venit poliţia şi toţi au început să se piardă cu firea, mama o luase complet razna, iar eu, la fel – pur şi simplu razna, cred…*

Am încercat să citesc în continuare, dar îmi venea greu să fac mai multe lucruri în acelaşi timp. Mă documentam ca să semăn cât mai bine cu Jenny, însă mă întrebam dacă femeia care ştia că sunt o imitaţie ieftină pândea sau nu din spatele tufelor de rododendroni, aşteptând cu răbdare un fel de semn

de la mine – o scuză? O promisiune solemnă că nu o să mai fac asta absolut niciodată?

Te rog, trebuie să încetezi cu asta…

Pierdeam jocul – cel în care trebuia să rezist impulsului de a ieşi afară ca să aflu.

Am deschis uşa încetul cu încetul – mai întâi încuietoarea automată, apoi am crăpat puţin uşa, apoi am stat, o vreme, acolo pe covorul de la intrare, înainte de a ieşi.

Zona era liberă.

Nu se vedea nicio femeie ascunzându-se în spatele gardurilor vii.

Mai întâi mi-am scos pe uşă un picior, ca şi cum aş fi încercat apa, apoi am ieşit, uşor, cu totul. Până aici, toate bune. Nu părea să fie niciun pericol să merg pe aleea din faţa casei şi să traversez trotuarul până la bordură.

O femeie venea dinspre stradă, târând după ea coşul gol de gunoi.

Un bărbat grebla o peluză.

Un băiat bătea mingea pe aleea din faţa casei lui.

Mă plimbam pe stradă.

OK, mai curând îmi negociam traseul, târguindu-mă cu înverşunare pentru fiecare pas – *Dacă nu apari, o să mai fac un pas, dacă tot nu apari, o să mai fac unul…*

Asta e strada pe care mergeam în ziua aceea.

„Era vară şi mă duceam la prietena mea cea mai bună, Toni Kelly, şi am fost răpită.”

„A venit pe la spatele tău şi te-a tras cu forţa sau te-a oprit? Poate că mai întâi ţi-a spus ceva?”

A spus: „Hei, scumpete, o să te duc la baie imediat…”

Nu sunt Jobeth, mi-am spus. Sunt Jenny Kristal.

„A spus: «Mama ta mi-a zis să vin să te iau».”

Staţi puţin. A spus: „Cum te numeşti?… Jobeth, nu?”

Nu. Nu a spus asta. Nu a spus Jobeth. Nu a spus nimic. M-a tras cu forţa şi m-a băgat în maşină.

„Ai ţipat, Jenny?”

Da. Am ţipat.

Strigam: Nu, mami, vreau să merg acasă…

„Nu strigam. Îmi ţinea mâna la gură. M-a băgat în maşina lui.”

„Era doar Tata? Sau amândoi?”

Amândoi. M-a pasat ei şi a spus: „S-a pişat pe mine”.

„Nu, doar el. Mergeam la Toni Kelly şi am fost răpită. M-a oprit şi mi-a spus: Mama ta mi-a zis să vin să te iau.”

Apoi m-au dus cu maşina acasă la ei.

„Era o casă… un apartament…?”

O casă. Poarta de la intrare era zăvorâtă şi nu puteai intra decât dacă ţi se dădea drumul, pentru că singurii care îşi făceau acolo apariţia erau clienţii.

„Un apartament. Era un apartament. Aşa cred…”

Pune-ţi la punct povestea.

Împrumutasem din adevăr ca să creez minciuna – e mai uşor aşa – însă, uneori, se încâlcea totul. Adevăratul Tată şi adevărata Mamă erau nişte traficanţi de droguri, perverşi, care mă ţineau închisă într-o casă.

Tata şi Mama inventaţi erau nişte perverşi pasageri, care ocupau apartamente părăsite şi rulote în paragină. Aţi înţeles?

„Nu a bătut nimeni niciodată la uşă?”

„V-am spus, nu-mi amintesc pe nimeni în mod special.” OK, o *singură* persoană, în mod special.

Un poliţist.

Venise acasă la noi pentru că cineva îi dăduse numele lor. „O târâtură ne-a turnat ca să i se scadă din pedeapsă – o să trebuiască să-i facem o vizită”, a spus Tata după aceea. Adevăratul Tată. Stăteam în living, într-un colţ, deşi îmi spuseseră să stau în camera mea. Poliţistul mi-a zâmbit şi m-a ciufulit. „Ajutaţi-mă”, m-am gândit, „ajutaţi-mă, vă rog, ajutaţi-mă”, iar asta e prima dată când s-a întâmplat, când pur şi simplu gândeam ceva şi mi-a ieşit pe gură.

„Ce?” Poliţistul se întorsese cu spatele. Poate că se uita prin cameră după locuri în care ar fi putut fi ascunse droguri, dar s-a întors din nou spre mine şi m-a privit cu atenţie.

„Ce-ai spus?”

Îngheţasem – imaginaţi-vă una dintre îngheţatele acelea Scooby-Doo, pe băţ, pe care mi le dăduseră pe vremea când eram o fetiţă cârlionţată şi făceam toate lucrurile acelea pe care mă puneau să le fac – pentru că îi vedeam, în spatele poliţistului, cum se uitau fix la mine. „Să nu cumva să îndrăzneşti”, spuneau feţele lor, „să nu cumva…”. O ameninţare dublă cu consecinţe reale.

Aşa că nu am îndrăznit.

„Nimic”, am spus.

Poliţistul a făcut lucrul acela pe care îl fac adulţii când vor să te simţi la acelaşi nivel cu ei – ca de la copil la copil, aşa că fac asta la propriu – se pun în genunchi ca să vă puteţi privi ochi în ochi.

„Deci, scumpa mea, se întâmplă ceva aici despre care vrei să-mi spui?”

„Nu”, am răspuns.

„Tocmai ai spus… sunt sigur că te-am auzit spunând «Ajutaţi-mă». Asta ai spus?”

Am dat din cap. Tata şi Mama se apropiaseră din ce în ce mai mult. Se aflau exact în spatele poliţistului, aşa că atunci când mă uitam la el, vedeam şi feţele lor.

„N-ai de ce să te sperii, scumpo.”

Ba da, aveam de ce. Puteam vedea, clar ca lumina zilei, că am de ce să mă sperii.

„Dacă e ceva… dacă ceva te supără aici, trebuie să-mi spui.”

„E cam timidă, domnule poliţist”, a spus Tata. „E pedepsită pentru că a minţit, aşa că azi e supărată pe noi. Ştiţi cum sunt copiii. Trebuie să-nveţe că-i singurul lucru pe care nu-l tolerăm.”

Poliţistul continua să se uite la mine. Avea ochii de un albastru deschis, genul de culoare cu care se pictează ouăle de Paşti.

„E adevărat, scumpo? Eşti pedepsită?”

Firește că eram pedepsită. De asta mă abandonase mama şi nu se mai întorsese. Eram pedepsită pentru că fusesem rea.

Dacă te tot mişti, o să doară mai tare…

În prima dimineaţă în care m-am trezit acolo, nu ştiam unde mă aflu – şirurile de iepuraşi roz săriseră cumva de pe tapet, lăsând în urma lor pete maro şi ude. Desenele mele cu florile-soarelui, cu bunica şi cu Hannah Montana dispăruseră. Cuşca goală, în care îl ţinusem pe Peanut până când mama a uitat să-i dea de mâncare, dispăruse. Am ţipat.

Eram înspăimântată.

Am ţipat.

Până când o pernă mi-a acoperit faţa. Au alergat amândoi în cameră – erau roşii la faţă şi grohăiau ca nişte porci, îmi striveau gura cu perna murdară şi spuneau: „Taci, taci, taci!”

Nu puteam să tac. Ştiam unde mă aflu, ştiam de ce camera mea nu semăna cu camera mea. Am continuat să ţip, chiar şi cu perna care îmi acoperea gura, am continuat să ţip, să ţip, să ţip.

„Ştii ce li se întâmplă fetelor rele care nu vor să tacă din gură?”, a spus Tata.

Mama a dat drumul la radio. Tare. *Vreau să dansez cu tine… vreau să fiu cu tine…*

M-au dus în baie şi mi-au tras cu forţa capul pe spate, deasupra chiuvetei. Avea o pată maro ruginită.

Mama a spus: „Dacă te tot mişti, o să doară mai tare…”

A scos ceva de sub chiuvetă. O cutie din metal. A deschis cutia şi a scos ceva din ea.

„Ţi-am spus să taci”, a spus Tata. Îmi trăgea cu putere capul pe spate. „Ţi-am spus…”

Mama îşi mişca umerii şi coapsele în ritmul muzicii. *Să mă plimb cu tine… Să mă distrez cu tine…*

Se mişca în ritmul muzicii chiar şi când încerca să se concentreze pe altceva. Un ac strălucitor pe care îl ţinea în mână. Trăgea un fir de aţă neagră prin el. Am încercat să mă smulg din strânsoarea

Tatei – cu o mână îmi împingea bărbia în sus, iar cu cealaltă îmi trăgea capul pe spate deasupra chiuvetei. Am încercat. Am încercat. Ştiu că am încercat.

Dacă te tot mişti, o să doară mai tare…

Mama nu s-a grăbit.

Taţii muncesc, iar mamele cos.

Însăilează. Însăilează. Însăilează. Însăilează.

Îmi cosea cu atenţie gura cu aţă neagră lucioasă.

Băga acul printr-o buză şi îl scotea prin alta.

Tata continua să-mi ţină capul ca-ntr-o menghină, iar eu ţipam şi mă smuceam, şi urlam până când nu am mai putut. Până când nu a mai ieşit niciun un sunet din gura mea.

Pata maro devenise de un roşu strălucitor.

M-au pus să stau aşa o zi întreagă – aveam buzele cusute strâns, aşa că trebuia să respir pe nas şi să vorbesc scâncind. Dacă te uiţi cu atenţie, încă se văd cicatricile – de la cerceii de buze, obişnuiam să le spun după aceea celor care mă întrebau.

Nu am spus nimic în dimineaţa în care a venit poliţistul, pentru că încă mai simţeam acul intrând şi ieşind, intrând şi ieşind din mine. Încă îmi vedeam gura de Raggedy Ann[25] în oglinda cu striaţii din baie. O mai văd şi azi.

După ce bărbatul a plecat, m-au închis în locul destinat pedepsei.

NU… vă rog, vă rog… îmi pare rău… voi fi bună… vă rog, mi-e frică, Mamă, te rog…

Ajunsesem până la capătul străzii fără să-mi dau seama cum de mă aflam acolo. Ca atunci când femeia aceea m-a găsit sprijinindu-mă de o maşină şi a chemat poliţia. Plouase magic pe amândoi obrajii.

În spatele tufelor de rododendroni erau două veveriţe şi un rahat de câine pe care stăpânul nu-l strânsese.

Am vrut dintr-odată să intru înapoi în casă.

M-am întors la fel de încet pe cât plecasem – nu pentru că mă mai aşteptam ca Becky să sară în faţa

mea şi să strige bau-bau, ci pentru că simţeam că învăţ din nou să merg, ca în visele acelea în care ai uitat cum să faci asta. Mai întâi un picior, apoi celălalt, apoi din nou primul şi, uite aşa, am ajuns să merg înapoi pe stradă, de-a lungul aleii din faţa casei, până la uşă.

Am urcat scările, am trecut prin coridorul din lemn lustruit care mirosea a Pronto şi am intrat în camera mea, care fusese un fel de spaţiu de relaxare, de aceea computerul familiei se afla acolo. Computerul pe care nu mă obosisem să-l închid sau, mai rău, computerul pe al cărui ecran se vedea, în toată splendoare ei, pagina de Facebook de pe care nu mă obosisem să ies. Pagina de Facebook a lui Ben. Uitasem.

În toată splendoarea lui se vedea şi rucsacul de şcoală al lui Ben, aruncat pe scaun.

Cum de era *posibil?*

Apoi am auzit muzică. Un riff de chitară ce părea să mă ridice de jos, de pe podea, şi să mă arunce în faţa ecranului unde Ben – care cu siguranţă se hotărâse să chiulească şi să vină acasă – lăsase un document Word ce acoperea parţial postarea de pe pagina memorială, despre ziua în care Jenny dispăruse: „Restul zilei e încă într-un fel de ceaţă. A venit poliţia şi toţi au început să se piardă cu firea…”

Fratele mai mare, care abia dacă vorbise două cuvinte cu mine, reuşise acum să scrie patru.

„CINE EŞTI DE FAPT?”

Am stat în camera mea tot restul după-amiezii, aşa cum stătuse Jenny după cearta din cauza lui Goldy. Îmi desenam propriile imagini – în minte, vreau să spun. Ben vorbind cu mama şi tata când aceştia aveau să vină acasă, punându-i să stea jos şi explicându-le motivul pentru care fata de la etaj ştia totul despre Disney World, şi despre bunicul, şi despre joaca de-a indienii, şi despre 4 Iulie.

Pentru că citise despre toate astea.

Nu-şi amintise lucruri. Le memorase.

Şi o altă imagine. Cineva bate la uşă pe la jumătatea micului discurs al lui Ben – *cioc-cioc* iar Becky Ludlow intră ca să se alăture petrecerii. Şi poate un telefon de la Hesse şi Kline, care îşi terminaseră investigaţiile şi erau pregătiţi să mă tragă la răspundere.

„Nu eşti în siguranţă în casa aceea."

Ei, nu zău.

Existau duşmani şi în casă, şi în afara ei. Apoi mi-am amintit ceva destul de ciudat.

Despre acea zi de 4 Iulie despre care scrisese Ben.

Credeam că o dădusem în bară de trei ori. De asta mă documentam şi lăsasem calculatorul deschis, cu pagina aceea pe ecran, pe care chiulangiul numărul unu al Liceului Jefferson a văzut-o când a venit acasă, lăsând în urma lui un rucsac şi un mesaj scurt.

Dar nu a fost de trei ori.

Nu.

A fost de patru ori.

> *Una dintre ultimele mele amintiri cu ea e de la o petrecere de 4 Iulie, în curtea noastră. Unchiul meu, Brent, obişnuia să aprindă petarde şi pocnitori, iar eu şi Jenny voiam şi noi, însă el nu ne dădea niciuna pentru că, spunea el, eram prea mici. Poate că avea dreptate în privinţa asta, pentru că vara următoare m-a lăsat să aprind o pocnitoare, şi nu i-am dat drumul suficient de repede. Încă mai am cicatricea.*

Una dintre ultimele lui amintiri cu mine. Vara în care unchiul Brent nu a vrut să ne dea artificii. Vara în care am dispărut când mă duceam acasă la Toni Kelly.

Când mama m-a întrebat despre fratele vitreg al tatei, despre unchiul Brent spusesem: „Ah, sigur. Îmi aduc aminte. Unchiul Brent. Odată te-ai înfuriat pe el pentru că l-a lăsat pe Ben să dea foc unei petarde. De 4 Iulie, iar Ben s-a ars la mână şi tu te-ai supărat foarte tare pe el."

Însă vara în care lui Ben i s-a îndeplinit cea mai mare dorinţă – o petardă adevărată pusă în mâinile lui mici şi nerăbdătoare – a fost vara *următoare,* când probabil că unchiului Brent i se făcuse milă de el, pentru că se transformase, în mod tragic, într-un copil singur la părinţi. Sora lui dispăruse de mult, de aproape un an.

Nu citisem postarea lui Ben cu suficientă atenţie.

O dădusem în bară şi transformasem amintirea lui în propria mea amintire.

Îmi imaginasem acel moment al nopţii în care licuricii încep să pâlpâie asemenea unor becuri de verandă înşurubate prost şi simţeam mirosul de la îngheţata de portocale care mi se scursese pe mână şi îi vedeam pe Ben şi pe Brent aplecându-se deasupra gardului viu scufundat în întuneric, moment în care Brent a făcut „Ssst… ssst…" înainte de a aprinde fitilul cu capătul ţigării. Am auzit pocnitura ascuţită străpungându-mi timpanele, am văzut scânteieri albastre fluturând prin aer asemenea unor confetti şi pe Ben încercând să se abţină înainte să fie copleşit de lacrimi fierbinţi.

Fusesem neatentă şi o dădusem în bară.

Nu asta a fost partea ciudată.

E bine de ştiut.

Nu faptul că uitasem. Nu asta a fost partea ciudată.

Ci faptul că ea uitase.

„Sigur că mi-l amintesc pe unchiul Brent. Odată te-ai înfuriat pe el pentru că l-a lăsat pe Ben să dea foc unei petarde. De 4 Iulie, iar Ben s-a ars la mână…"

Iar ea spusese: „Da, aşa e, Jenny, m-am supărat pe el. Ben încă mai are cicatricea."

Îşi pierduse deja un copil, iar celui de-al doilea aproape că îi fusese retezată o mână la petrecerea anuală de 4 Iulie, dată de familia Kristal, când încercau, în sfârşit, să readucă lucrurile la normal – *încercau* e cuvântul-cheie aici, căci cum aveau să mai fie lucrurile vreodată normale, din nou? – iar mama a spus: „Da, Jenny, da… aşa e… da…”

Era de acord cu mine, de parcă aş fi fost prezentă cu adevărat acolo.

Nu-şi amintea ceva ce ar fi trebuit să ştie până şi în somn.

ŞAISPREZECE

Ar fi trebuit să amintesc lucrul ăsta.

Îi scrisesem pe Facebook prietenului cu numărul 1371. La profilul lui nu era menţionat aproape nimic. Niciun hobby. Nicio poză. Nicio preocupare. Niciun play-list. Nicio vârstă, nicio ocupaţie, niciun oraş natal. Doar un nume – un prenume, de fapt. Lorem. Era numele unui băiat sau al unei fete?

Cine eşti?

Prietenul tău de pe Facebook.

Eşti reporter?

Nu. Nu sunt reporter.

Tu eşti, Ben? Îţi baţi joc de mine?

Nu sunt Ben. Nu-mi bat joc de tine.

Atunci cine eşti?

Prietenul tău. Ţi-am spus.

N-o să mai fii după ce-o să te elimin din lista de prieteni.

Asta te transformă într-un fost prieten.

N-ai face asta. Eşti în pericol.

Ai mai spus-o.

Ai grijă? Ai?

Fooooooarte tare. Mă ţin la distanţă de pisici negre şi nu trec pe sub scări.

Trebuie să fii cu ochii în patru.

Trebuie să fii atentă la toţi.

De ce? Ah, da. Pentru că nu sunt în siguranţă în casa asta. DE CE?

Să spunem doar că nu prea au ştiut s-o ţină pe Jenny în preajma lor, nu?

ŞAPTESPREZECE

Ar fi trebuit să mă gândesc să-mi iau tălpăşiţa.

Să împachetez, mental, să le spun la revedere mamei, şi tatei, şi unchiului Brent, şi mătuşii Trude, şi lui Sebastian, şi Melissei, şi lui Goldy, şi noului meu pat Sealy, extra-confortabil.

Întregii case Kristal în care cineva mă avertizase că nu eram în siguranţă.

Lorem.

Care era sărit de pe fix. Care, ca să agite spiritele pe internet, făcea o pauză de la *Fortnite*[26] şi de la ultima pălăvrăgeală a lui PewDiePie[27].

Asta e ceea ce îmi tot spuneam, când nu îmi spuneam opusul.

Că el ştia ceva.

Şi că el mă avertiza spre binele meu (da, hotărâsem, practic la întâmplare, că Lorem era un el).

„Prietenul tău”, s-a jurat el.

Bunica mea obişnuia să joace jocul ăsta cu mine înainte să devină persona non grata – obişnuia să-mi deseneze pe spate, cu degetele, conturul unor litere, şi mă punea să ghicesc ce scria. „T-E I-U-B-E-S-C” erau cuvintele la care apela mereu, chiar dacă vârfurile ascuţite ale unghiilor ei mă făceau să simt fiori pe şira spinării. Asta ar fi trebuit să-mi servească drept lecţie – iubirea doare.

Cuvintele din mesajul de pe Facebook au avut acelaşi efect.

„Nu eşti în siguranţă…”

Nu am reuşit să mă scutur suficient de mult de fiori ca să mă încălzesc.

Îi auzeam pe mama şi pe tata şuşotind ceva în bucătărie.

Ştiam ce era acel ceva.

Îi auzisem venind acasă – mai întâi a ajuns mama, în jurul orei cinci, apoi tata, cam pe la şapte fără un sfert – şi îl auzisem pe Ben sporovăind pe undeva, prin living. Ben, care le spunea cam şase cuvinte pe săptămână. Şi era exact aşa cum îmi imaginasem, mai puţin Becky Ludlow, deşi ştiam că era doar o chestiune de timp – data viitoare nu avea să mai fie grădinarul cel care intra pe uşă.

Da. Probabil că era timpul să-mi iau tălpăşiţa.

Doar că nu aveam să fac asta.

Refuzam s-o fac.

În primul rând, pentru că mama făcea din nou pui cu piure.

— Îţi pregătesc în seara asta mâncarea ta preferată, Jenny, a spus pe un ton vesel. Vrei să mă ajuţi?

Aveţi dreptate. Mă aşteptasem la altceva. Ceva de genul:

„Trebuie să vorbim, Jenny…”

Sau:

„Cum ai putut să ne faci asta, Jenny…?”

Sau:

„O să chemăm poliţia, Jenny…”

„Îţi fac mâncarea ta preferată”, nu fusese pe lista mea.

— Ce-ai făcut azi, scumpo? a întrebat mama, scoţând o tigaie din dulap.

— Da, ce-ai făcut toată ziua, Jenny Penny? a spus tata, uitându-se în iPhone, în timp ce ieşea din bucătărie.

„M-am uitat pe pagina memorială creată de Ben, ca să-mi pun informaţiile în ordine şi am uitat să mă deconectez, iar Ben a intrat şi mi-a lăsat un mesaj: «CINE EŞTI DE FAPT?»”

— Nu prea multe, am răspuns.

— Îmi fac griji pentru tine, a spus mama. Faptul că eşti singură toată ziua.

— E în regulă.

Era în regulă. Totul era în regulă.

Mama şi-a pus un şorţ pe care scria „CEA MAI BUNĂ MAMĂ DIN LUME”, probabil un cadou de

la Ben, de Ziua Mamei, înainte să înceapă să fumeze marijuana şi să-mi lase bileţele ameninţătoare. Stăteam lângă aragaz, având sarcina de a curăţa cartofii şi a-i pune în oala în care fierbea apa. Când am luat primul cartof – avea ochii aceia noduroşi care te fac să te întrebi de ce ar încerca cineva, din capul locului, să mănânce un cartof – ceva şi mai urât mi-a străfulgerat mintea, şi am scăpat cartoful pe jos.

— Îmi pare rău, am spus, ridicându-l cu mare grijă de jos.

Debaraua.

Eram, dintr-odată, din nou în ea.

Cea de lângă bucătărie, ceea ce o transforma într-o cămară.

Nu.

Nu era o debara. Nu era o cămară.

Era o celulă.

Locul de pedeapsă.

E aşa de întuneric… Mi-e frică… vă rog, mi-e frică… vă rog, lăsaţi-mă să ies… vă rog… o să fiu cuminte… o să fiu… promit c-o să fiu… Mamă, te rog… TE ROG… promit… o să fiu bună…

În ziua în care am plecat, am numărat urmele de zgârieturi de pe partea interioară a uşii debaralei. După cincizeci, am renunţat. Pe jos era o pungă ruptă cu cartofi mucegăiţi. La lumina zilei arătau ca nişte lucruri pe care le puteai curăţa şi mânca, şi transforma în piure, nu ca nişte lucruri de care să te temi. Mirosul era însă cel care mă copleşea. Acum îl asociez cu cruzimea terorii. E un miros de cartofi cruzi.

— Eşti bine, scumpo? m-a întrebat mama.

Ştiam în ce hal arătam probabil, ceea ce nu era bine.

— E perioada aia din lună, am spus.

— Îmi pare rău, a zis mama. Să-ţi aduc un calmant?

— Sunt bine. Îmi tremurau mâinile. Mi le-am ascuns la spate.

— Poate că nu e chiar cea mai bună zi în care să te rog să găteşti. De ce nu te duci în living să te întinzi puţin?

— Nu-i nimic, am doar nişte crampe.

— Eşti sigură?

Mama dădea bucăţile de pui prin fainã, apoi le înmuia în gălbenuşurile amestecate cu lapte, după care le rula cu grijă în albuşurile bătute spumă. Tata era în living şi se uita la un meci de baschet – auzeam comentariile crainicului. Simţeam nevoia să ies din bucătărie.

Doar că mai întâi trebuia să întreb ceva.

— Unde-i Ben? am întrebat.

Mama s-a oprit. Avea mâinile pline de fainã, ca şi cum ar fi purtat mănuşi, genul de mănuşi pe care femeile le purtau în filmele din anii ’50.

— La prietenul lui, a spus ea.

— E totul… bine cu el?

O ceaţă de fainã aluneca pe deasupra insulei de bucătărie, asemenea unui nor trecător.

— Ştii cum e Ben… a spus ea.

Eu şi mama pregăteam cina. Tata era în living şi se uita la televizor. „Ce-ai făcut azi, Jenny?” mă întrebaseră. O altă zi obişnuită în familia Kristal.

— Poate o să merg să mă-ntind puţin, am spus.

Trebuia să plec din duhoarea aia. Şi din locul la care mă forţase să mă gândesc. Tata stătea pe canapea şi se uita la meciul cu Knicks. Aveam nevoie ca el să se uite exact atunci la mine. Să spargă uşa debaralei şi să mă salveze.

— Care-i scorul? l-am întrebat.

— Knicks iau bătaie zdravăn, a spus el abătut. N-au decât.

— Sunt buni de ceva sezonul ăsta?

— Nu prea.

— Ăla a faultat?

— Da.

A rămas cu privirea aţintită la joc.

Sunt aici, tată. Eu. Exact aici.

M-am aşezat pe canapeaua portocalie. Nu îmi dădusem seama că-mi desfăcusem larg picioarele,

dar un lucru de care îmi *dădeam* seama era că aproape de fiecare dată când voiam să atrag atenţia asupra mea – cel puţin atenţia bărbaţilor – aşa procedam. Era ceva venit din *subconştient* sau *inconştient,* nu ştiu exact care e diferenţa, ştiu doar că nu îmi propuneam să fac asta, însă mă trezeam făcând-o. Ca un reflex ciudat. Asistenta aceea socială, care mi-a ţinut morală atunci, la şcoala de corecţie, mă întrebase dacă ştiu că sunt *provocatoare.* Nu faţă de ea – faţă de Otis, bătrânul gardian de culoare care m-a escortat până la ea în birou. Nu ştiam până nu mi-a spus ea. Se pare că mă îndreptasem agale spre scaun, dându-i lui Otis ocazia să se uite lung la fundul meu. Ca să-şi demonstreze punctul de vedere, a menţionat *comportamentul provocator* pe care l-am avut acasă la familia Charnow. Doamna Charnow mă acuzase că am lăsat uşa deschisă la baie în timp ce făceam duş, exact când trecea domnul Charnow pe acolo.

„E de înţeles", mi-a spus, „ai fost sexualizată de la o vârstă foarte fragedă. Dar nu e o scuză. Ce ţi s-a întâmplat când erai copil nu e vina ta", a continuat ea. „Însă e vina ta dacă laşi ca ceea ce ţi s-a întâmplat să-ţi ghideze comportamentul."

Cred că asta e ceea ce făceam atunci. Îmi desfăcusem picioarele suficient de larg cât să se întrevadă ceva. *Lăsam ca ceea ce mi s-a întâmplat să-mi ghideze comportamentul.* Cădeam în vechile obiceiuri de care se pare că nu mă puteam dezbăra.

— Ţi-a fost dor de mine, tată?

Asta l-a făcut să se uite în sfârşit la mine. Şi să se tot uite.

Am simţit brusc un val de ameţeală. *Stop.*

Mi-am tras imediat picioarele sub mine, în timp ce tata îşi ferea privirea.

— Fireşte că mi-a fost dor, scumpo, a spus tata încet, privind undeva peste umărul meu stâng. Bineînţeles că mi-a fost dor. De ce să nu-mi fie?

Bună întrebare. De ce nu i-ar fi unui tată dor de fiica lui? Doar că eu îi puteam arăta o mamă căreia nu-i fusese dor de fiica ei. Obişnuiam să stau la

fereastra din faţa casei şi să o aştept. Ştiu – semănăm cu *Annie, micuţa orfană*[28] dar chiar continuam să cred că mama urma să vină dintr-o clipă în alta. Deşi ei îmi spuneau mereu că nu va veni – că nu mai voia să aibă grijă de mine, aşa că nu aveam ce face şi că mai bine mă obişnuiam cu ideea. M-a străfulgerat o amintire: aveam unsprezece ani şi mă uitam la televizor, la o reclamă pentru o brăţară de argint, cu amulete, care se vindea de Ziua Mamei. *Dăruieşte-i un semn de iubire,* fiecare amuletă având legătură cu copilul care o dăruia, de exemplu, o minge de fotbal sau un pantof de balet, iar eu mă întrebam ce amulete ar fi pe brăţara mea – o carte de benzi desenate, poate – şi mi-am dat seama că începeam să uit cum arată mama mea, *chipul* ei, şi i-am întrebat de ce mama nu m-a iubit, mi-a ieşit, pur şi simplu, pe gură, iar ei m-au lămurit, în caz că eram în continuare confuză în privinţa asta.

„Ah, mami te-a iubit, scumpo, doar că a iubit-o mai mult pe Christy…”

Am crezut că era vorba de o altă fată. Au râs şi au împăturit în faţa mea o punguţă din hârtie de pergament. Christina, Tina, Chris, Christy, Crystal…

— Cât de mult? l-am întrebat, şi nu îmi plăcea tremurul acela din vocea mea, de parcă tremurul mâinilor se răspândise în tot corpul meu, vrând să se aşeze fizic deasupra lui. Să-l înăbuşe.

— Ce? a spus el.

— Nu te-am întrebat niciodată cum a fost. Cât de mult ţi-a fost dor de mine?

Un crainic TV, îmbrăcat într-un costum din caşmir, zumzăia pe fundal: „Se unduieşte şi bârfeşte în seara asta… face pe grozavul pe alee…”

— Foarte mult, scumpo, a spus tata, uitându-se din nou la mine. Mult de tot.

Acum era rândul meu să mă uit în altă parte. La peretele alb, aşa încât el să nu mă poată vedea transformându-mă în Jobeth. Versiunea care încă nu

fusese abandonată în parcarea de la motelul acela. Cea care se agăţa de piciorul unui părinte şi nu voia să-i dea drumul.

Nu aveam să plec.

Era ca o promisiune.

Fusesem aruncată prea des dintr-un loc în altul. Mai mult decât o nenorocită de minge de baschet.

Fuseseră prea mulţi ani petrecuţi *departe de casă.* Mă adăpostisem în rulote părăsite, în compania gândacilor. Dormisem în paturi de motel, alături de şerpi.

Aceea era ultima mea oprire. Ultima mea şansă.

Acolo unde aveam o mamă care venea să mă aline în mijlocul nopţii. Un tată care putea să scoată un penny din urechea mea.

„Nu eşti în siguranţă în casa aceea.”

Taci. Taci. Taci.

N-ai dreptate. Pentru prima oară în viaţa mea sunt exact aşa.

În siguranţă.

„Nu prea au ştiut s-o ţină pe Jenny în preajma lor, nu?”

Aşa ceva era exclus.

Aveam să rămân.

OPTSPREZECE
— Jake —

Cum a fost?

Ca un vid.

Un vid e o gaură, absenţa a ceva, un spaţiu gol care se întinde la nesfârşit. În vid nu există niciun adăpost. Nu sunt locuri în care poţi pune piciorul, nu sunt mânere sau balustrade. Eşti în cădere liberă, fără să poţi vedea fundul prăpastiei.

Cum a fost?

Ca o ruptură în ordinea firească a lucrurilor. Unul dintre lucrurile acestea fiind faptul că atunci când dai naştere unui copil, acesta începe să crească.

Cum a fost?

Ca şi cum ţi-ar creşte pe inimă o tumoare ce nu poate fi extirpată. Aşa că tot creşte şi în fiecare dimineaţă o poţi simţi apăsând acolo.

Până când n-o mai simţi deloc.

Ţi-a fost foarte dor de mine?

Iar răspunsul a fost „da”, fireşte că i-a fost dor. I-a fost dor de fata care călărea în spatele lui, cea pe care o putea uimi cu adevărat atunci când îi scotea un penny din ureche sau când transforma un pacheţel galben de îndulcitor Splenda – hocus, pocus – într-unul albastru de îndulcitor Equal, la restaurantul Fairview, iar ea nu îi cerea niciodată să se uite între degetele lui, acolo unde stătuse ascuns şi mototolit pacheţelul de îndulcitor Equal.

I-a fost dor de fata aceea, îi fusese dor de ea chiar înainte să dispară din vieţile lor.

Nu cunoştea această versiune cu doisprezece ani mai veche decât a acelei fete – cum putea să-i fie dor dea?

— Cât de mult ţi-a fost dor de mine, tată?

„Foarte mult.”

Urmase un curs de interpretare actoricească metodică în cadrul şcolii postliceale din oraş, pe care fusese obligat să o frecventeze ca urmare a mediei finale dezastruoase pe care o obţinuse în

ultimul an de liceu – graţie sursei constante de LSD la care avusese acces prin bunăvoinţa celui de-al doilea cel mai bun prieten al său, Curtis. Principiul remarcabil al interpretării metodice era următorul: „Nu interpreta rolul, crede în el”. Eşti cine spune scenariul că eşti. La fel şi toţi ceilalţi. Întreaga lume e o scenă, iar toţi bărbaţii şi femeile sunt simpli actori. Mulţumim, William. Iată dovada vie că aşa stau lucrurile.

„Da, mi-a fost dor de tine. Bineînţeles că mi-a fost dor de tine. Foarte mult.”

Spunea asta unei nimfete de optsprezece ani care părea să candideze pentru un loc pe platforma rotativă de la FlashDancers de pe Forty-Fifth Street. Nu că ar fi fost un client fidel – dar, ca orice client, avusese ocazia să-şi facă apariţia acolo înarmat cu o cantitate adecvată de bancnote de un dolar.

Stătea în poziţia aceea intenţionat?

Ea este Jennifer Morrow Kristal. Morrow, de la tatăl lui Laurie, care fusese împovărat cu un prenume ce sugera în mod izbitor apartenenţa la clasa bogătaşilor, deşi era pe jumătate luteran şi nu s-ar fi dus nici mort în magazinele J. Crew. Jennifer, de la bunicul ei, Joeseph, împrumutarea primei litere fiind un fel de omagiu.

Ea este Jennifer Morrow Kristal, care atunci când va întreba dacă mi-a fost dor de ea, îi voi răspunde: „Da, foarte mult”.

E o străină acum. Dar, după o vreme, nu va mai fi.

Ea este *Jennifer Morrow Kristal.* Jenny, pentru cei care o alintă. Jenny Penny, pentru amuzament.

Detectivul de la secţia de poliţie a spus: „Trebuie să fiţi pregătiţi”.

Iar el se gândise: *Suntem pregătiţi.* Se pregătise încontinuu cât au stat în traficul de pe Long Island Expressway.

Îmbrăţişeaz-o.

Îmbrăţişeaz-o.

Îmbrăţişeaz-o.

Nu la propriu, deşi la propriu s-a întâmplat, însă, firește, nu la început. Laurie a fost cea care s-a apropiat de ea în mijlocul camerei – pe chipul fetei se citea că are atâta nevoie de ei, dar poate că asta era şi ceea ce vedea ea pe chipurile lor. Nu aveau şi ei nevoie de ea?

Se uita la ele, lipite una de cealaltă, ca şi cum ar fi surprins un moment intim stânjenitor, ca atunci când, la vârsta de douăzeci de ani, aflându-se la o petrecere, a deschis uşa de la baie şi a văzut-o pe iubita prietenului său cel mai bun cu picioarele înlănţuite în jurul unui necunoscut.

Se spune – oricine ar fi cei care spun asta – că pierderea unui copil fie îi apropie pe părinţi, fie îi desparte. În cazul lor, se întâmplaseră ambele – îi apropiase, pentru ca apoi fiecare să se îndepărteze de celălalt. Însă acest lucru a fost mai ales la început, când rănile erau încă deschise, se adânceau şi sângerau şi încă nu se formase acea crustă care trecea drept semn de vindecare, deşi niciunul dintre ei nu se putea abţine să o zgândărească din când în când.

Era o străină, dar în curând avea să nu mai fie aşa.

Când a intrat în bucătărie în acea primă dimineaţă, era să o întrebe dacă e prietena lui Ben. Până când şi-a amintit. *Ea este Jennifer Morrow Kristal.*

Şi au luat micul dejun în jurul mesei din bucătărie şi au făcut ceea ce fac familiile în astfel de situaţii, adică au pretins că e totul bine. Ceea ce nu era foarte diferit de a sta în jurul mesei alături de Ben. Pretindea că era încă băieţelul de opt ani, care îl imploră să joace cu el fotbal în curtea din spate sau să spele împreună maşina sau să meargă în plimbare până la magazinul de jocuri video, în loc de postadolescentul drogat care şi-a întrerupt hibernarea de la etaj, cât să vină să înfulece jumătate de covrig înainte de a se retrage în peştera lui.

Ben. Punctul central în care lucrurile la care ai sperat se întâlnesc cu cele pe care le-ai tolerat.

Ben.

„Sper ca vremea caldă să mai continue puţin”, îi spusese sorei lui Ben, făcând pe meteorologul de serviciu, pentru că era prea dimineaţă ca să joace rolul de tată.

Sau prea târziu.

Când Ben a intrat în bucătărie poticnindu-se şi clipind asemenea cuiva care a fost prins într-o mină în urma unui accident – vi-i amintiţi pe acei muncitori chilieni care au supravieţuit doar cu bomboane mentolate? Jake s-a gândit că poate Ben voia să depene amintiri împreună cu el, genul de discuţie tată-fiu în care Ben să se regăsească. Preferinţele lui în materie de droguri versus preferinţele lui Ben. Nu sugerase terapeutul să găsească puncte comune?

„Sora mea e unde?… E acasă? Sora mea…?”

Se gândea că Ben avea nevoie să îmbrăţişeze idei noi. Ca interpretarea metodică. Înţelegea că era probabil greu să cuprinzi cu mintea aşa ceva, când ai mintea praf sau ţăndări, oricare ar fi expresia care se foloseşte – deşi Ben nega că s-ar fi atins de vreun joint. „Cine, *eu?* O să crezi ce-ţi spun eu sau ceea ce vezi?”

Când Jake i-a spus că mama şi Jenny s-au dus la mall în dimineaţa aceea, a văzut din nou şocul de pe faţa lui Ben. Poate crezuse că visase.

Cândva şi Jake visase asta. Exact după ce s-a întâmplat, când se trezea din somn, exista o clipă, în timpul acelei treceri rapide de la o stare de conştiinţă estompată la o stare de conştiinţă deplină, când era gata să meargă şi să-i trezească pe copii ca să meargă la şcoală.

Să le spună să se spele pe dinţi. Să se îmbrace. Şi să nu se certe în dimineaţa aceea.

Copii, la *plural.*

Acel moment trecea iute, asemenea şoricelului maro pe care l-a văzut odată dispărând sub frigider,

când – iar asta-i partea surprinzătoare – chiar atunci vorbea despre elefantul din cameră.

Când Ben l-a întrebat unde e mama, o notă ascuţită, abia perceptibilă, s-a strecurat în vocea lui.

„Mama a dus-o pe Jenny la mall.”

După care Ben a mărşăluit înapoi spre peştera lui.

Ben.

Ah, Ben…

NOUĂSPREZECE

Când am deschis uşa, nu era grădinarul.

Nu era nici Becky Ludlow.

Mă asigurasem de asta uitându-mă pe fereastra de la dormitorul meu, înainte de a bate drumul până jos ca să deschid. În ultimele zile stătusem cuibărită în camera mea – semăna acum cu un dormitor din moment ce avea un pat. Luasem micul dejun şi cina acolo – „am nişte crampe dureroase", i-am spus mamei.

Coborârea scărilor pentru a deschide uşa mi-a părut o adevărată odisee.

Din pricina curiozităţii. O fată care semăna cu mine suna la uşă.

Când am deschis uşa, a încetat să mai semene cu mine. Purta un tricou roz strâmt, care se umfla în jurul taliei. La fel şi blugii.

— Da?

A bolborosit ceva ce nu am putut înţelege.

— Ce? Oni…?

A dat din cap. Sânii i-au săltat.

— Toni, a spus.

— Toni? OK. Îmi pare rău… ce doreşti?

— Sunt Toni Kelly. Credeam că… atunci…

Toni Kelly. Toni Kelly. Nu mi-am dat seama că asta trebuia să însemne ceva pentru mine, până când a însemnat.

Mă duceam acasă la prietena mea, Toni Kelly şi m-au luat…

— E incredibil… a zis ea, bâlbâindu-se. E chiar incredibil să văd… că trăieşti şi toate astea.

Nu ştiam dacă s-o îmbrăţişez sau să-i dau mâna.

— Hei, am spus. Toni.

Ne-am dus în camera mea. Ca şi cum ne-am fi dat întâlnire ca să ne jucăm.

Ne-am aşezat pe pat şi la început nu am spus nimic.

S-a uitat prin cameră.

— Pare diferită, a spus. Adică, nu mi-o amintesc chiar atât de bine sau aşa ceva. Nu aveai o colecţie de cai? Ştii, caii aceia din colecţia Breyer?

— Da. Nu ştiu pe unde le putrezesc oasele.

Fusese o glumă, dar nu a râs.

— Adică, mama i-a aruncat.

— Ah! Bine.

A urmat şi mai multă tăcere. Floarea galbenă se desprinsese de pe cactus – zăcea veştejită pe jos.

— Deci… cum e? m-a întrebat.

— Ce anume?

— Să fii acasă. Ştii… după, ştii tu, toate prin câte ai trecut.

— E bine.

O dădeam în bară la fiecare replică. Mă luase prin surprindere cu vizita ei. Nu eram pregătită să depăn amintiri de la vârsta de şase ani cu prietena mea cea mai bună.

— E minunat, am spus. Incredibil.

Aşa mai mergea. A aprobat ce am spus, dând din cap – oamenii aşteptau anumite cuvinte de la mine, o anumită recunoştinţă pentru noua mea existenţă. Trebuia să mă conformez scenariului.

— M-am gândit că… acum că eşti acasă, că te-ai întors… ar trebui să trec şi să te salut.

— Da. Minunat. Mulţumesc c-ai venit!

S-a făcut din nou linişte.

— A fost cumplit? Nu trebuie să vorbeşti despre asta sau aşa ceva. În ziare au scris… pare că a fost cu adevărat *îngrozitor*.

— A fost.

— Cum ai… scăpat?

— Uite, prefer să…

— Ah, sigur! Nu trebuie. Mă întrebam doar… din cauza a ceea ce am citit. Oricum, mă bucur mult că te-ai întors!

— Mulţumesc!

Număram colăceii de grăsime de sub tricoul ei. Trei.

— E ciudat să fii acasă cu părinţii tăi? Vreau să zic, după ce nu i-ai văzut de atâta timp? Cred că e

foarte straniu, nu?

— E-n ordine.

— Şi toţi reporterii ăia. Uau. Ştii, noi ne-am mutat. După ce-ai fost… după ce-ai dispărut, cred că mama s-a speriat foarte tare. Ca şi cum era un răpitor sau aşa ceva, prin cartier. Ne-am mutat în Bellmore. Nu-i aşa de departe. Dar i-am văzut la televizor pe toţi reporterii ăia. Era o ţicneală totală.

— Da. A fost o nebunie.

— Ştii, unul din ei m-a sunat… voia să ştie cum mă simt.

— Te-au sunat?

— Da… ştii, pentru că veneai la mine în dimineaţa aia. Când ai fost… ştii tu…

— Răpită. Am fost răpită în dimineaţa în care veneam la tine.

— Da.

Începeam să simt că trebuie să o rog să plece.

— Apropo, arăţi… minunat. Adică, după toate prin care ai trecut. Chiar arăţi minunat.

— Şi tu.

O minciună gogonată.

— Hei… pot să fac un selfie?

— Ce?

— Ştii tu, o poză cu telefonul meu. Cu noi două.

— De ce?

Da, era cu siguranţă timpul să o conduc la uşă şi să-i mulţumesc că a venit să mă vadă.

— Nu ştiu. E aşa mare lucru? O simplă poză cu noi împreună?

— Sunt destul de…

Când şi-a scos telefonul, a fost ca şi cum a scos o armă şi a îndreptat-o spre mine.

— Durează o secundă, a spus. O singură poză. Te rog…

OK, acum înţeleg.

— Asta a vrut? am spus.

S-a înroşit.

— Cine?

— Reporterul.

— Reporterul?

— Cel care te-a sunat. Cel care-a vrut să vadă cum te simţi.

— Nu… ăăă… vreau să zic, chiar nu ştiu asta…

Se bâlbâia din nou.

Jake îi refuzase, dar reporterii nu ştiu să accepte un refuz. Găsesc ei o cale. Sau găsesc o Toni.

— Ce-a spus? Ţi-a sugerat să treci pe aici de dragul vremurilor trecute? Să-mi urezi „bun venit în cartier”? Să-mi spui cât de al naibii de bine arăt? Şi, hei, cât eşti acolo, asigură-te că faci şi-o poză.

— Hei! Nu e nevoie să faci pe *scorpia.* Am crezut c-o să te bucuri că mă vezi.

— Sunt sigură că el s-a bucurat. Când i-ai spus c-o să faci poza.

— Ca şi cum ai fi buricul pământului. Ca şi cum i-ar păsa cuiva. Doar pentru că ai fost violată de Tăticul sau de Tata sau cum naiba trebuia să-i spui…

Era încă roşie la faţă, dar nu de ruşine. Îi zvâcnea o venă de la tâmplă.

— Îmi pare bine că te-am văzut, am spus.

M-a privit lung, având o expresie plină de ură. Ca şi cum, dacă telefonul ei ar fi fost o armă, ar fi apăsat atunci pe trăgaci.

Nu m-am obosit s-o conduc la uşă.

Te-ai trezit vreodată dintr-un coşmar pentru ca apoi să-ţi dai seama că te afli într-unul şi mai rău? Să te simţi aproape euforic că a fost doar un vis, iar mai pe urmă să-ţi doreşti să fii din nou înapoi în mrejele lui?

Mama era acolo. În visul meu. Mama mea adevărată, şi arăta bine, aşa cum arăta în timpul programului de reabilitare hotărât prin ordin judecătoresc. Nu era aşa de smochinită şi de agitată, ci avea aproape înfăţişarea unei mame. Eram curioasă ce căuta acolo, în casa mea – casa asta, o casă, nu sunt sigură a cui. Însă mă surprindea vizita ei şi o întrebam *De ce? De ce?* Întrebarea *de ce eşti aici* lua forma unei alte întrebări – se întâmplă astfel

în vise – lua forma întrebării *De ce m-ai abandonat lângă motel?* Iar ea începea să devină din ce în ce mai furioasă pe mine – aşa cum era în dimineaţa aceea când nu voiam să mă urc în cărucior şi mă agăţam de genunchii ei.

A plecat. Din casă, din parcare, din vis.

Iar eu ţipam la ea. Ţipam ca ieşită din minţi.

Iar apoi, dintr-odată, ţipătul venea spre mine.

Cineva ţipa la mine, iar eu îmi pusesem din nou capul între genunchi pentru că urma să ne prăbuşim.

Şi să murim.

DOUĂZECI

— Nu poţi urca acolo.

— Unde nu pot urca?

— Am spus să te opreşti.

De la ce să se oprească?

— N-o să-ţi spun a doua oară. Vreau să pleci.

Să plece?

Nu visam că sunt într-o casă cu mama mea adevărată.

Eram cât se poate de trează, într-o casă cu mama mea falsă.

— Te rog să pleci înainte să chem poliţia.

Poliţia?

Aveam capul acoperit cu o pătură de lână. Nu, capul meu era pătura de lână. Spunea: *Lasă-mă să adorm la loc. Te rog.*

— Te rog, vreau doar să…

O altă voce. Erau două voci acum. Una îi striga celeilalte să plece şi ameninţa că va suna la poliţie. Cealaltă implora, spunând că trebuie să facă ceva, aşa că să nu cheme poliţia.

Una dintre ele era mama mea falsă.

Cealaltă era cealaltă mamă falsă a mea. Două mame false.

Becky Ludlow se afla în casă.

— Vreau doar să vorbesc cu ea. S-o fac să-ţi spună…

Din nou Becky.

M-am ridicat din pat. M-am târât până la uşă şi am blocat-o cu spatele. Cincizeci şi două de kilograme de spaimă împotriva a şaizeci de kilograme şi mai bine de furie. Spaima cântărea cu siguranţă mai mult.

Eram îmbrăcată cu tricoul albastru costarican al lui Laurie, pe care mi-l însuşisem de atunci. Tatuajul meu spunea *VIDI:* te văd.

Dacă încerc să fug pe geam, (a) îmi voi scrânti glezna; (b) îmi voi frânge gâtul; (c) îi voi frânge inima lui Laurie.

Cea a cărei inimă i-o frânsesem cândva, încă se mai ruga să fie lăsată să urce la mine în cameră.

— Îţi promit. Dacă mă laşi să vorbesc cu ea, apoi plec. Promit. Lasă-mă doar cinci minute şi apoi…

— Ne încalci proprietatea. Te-ai invitat aici sub un fals pretext. Vreau să pleci.

— Ţi-am spus că fiica mea a fost şi ea răpită. A fost. Sarah a fost răpită.

— Mi-ai spus că vrei să vorbeşti cu mine – ca între două mame ai căror copii au fost răpiţi. Asta-i ce-ai spus. Am crezut c-aveai nevoie de puţină… nu ştiu de ce am crezut că ai nevoie, dar nu era vorba despre asta.

— Am nevoie să vorbesc cu tine – ca între două mame ai căror copii au fost răpiţi. Mama unui copil răpit care s-a *întors* acasă. Doar că nu s-a întors. Copilul meu nu s-a întors. Şi nici al tău.

— Chiar vrei să mă faci să chem poliţia?

— Ascultă. Ştii cum e? Ce întrebare prostească. Bineînţeles că ştii. Să trebuiască să continui să trăieşti? După ce fiica ta… după ce fiinţa pe care o iubeşti mai mult decât viaţa – pentru că asta faci, e o expresie pe care oamenii o vântură încoace şi încolo, dar e adevărat, îţi iubeşti copiii mai mult decât viaţa. Îţi voi spune cum de ştiu asta – pentru că atunci când fiica mea a dispărut, nu am mai vrut să *trăiesc,* de asta ştiu. Am luat somnifere. M-am trezit într-un spital şi îmi făceau spălături stomacale şi tot nu am vrut să trăiesc. Au trecut doisprezece ani şi tot îmi vine zilnic să mă sinucid. Ştii cum e? Să deschizi ochii în fiecare dimineaţă şi să-ţi doreşti, să-ţi doreşti din tot sufletul, să fii moartă. Însă apoi îl vezi pe soţul tău şi îţi vezi celălalt copil – da, Sarah are un frate – şi chiar dacă e de nesuportat gândul c-ai prefera să fii moartă decât să fii mama celuilalt copil, asta e ceea ce simţi. Asta eşti. Asta a făcut din tine ce ţi s-a întâmplat.

— Îmi pare rău pentru fiica ta! Sincer. Dar să vii aici şi să te comporţi nebuneşte…

— Nebuneşte? Da, sunt nebună. Recunosc. Ştii de câte ori am văzut pe cineva – mergând pe stradă,

într-un aeroport. Odată, eram la film şi am văzut o fetiţă întorcându-se pe unul din rândurile din faţă. Am sărit în sus şi am început să strig *Sarah, Sarah,* iar fetiţa de şapte ani, speriată de moarte, s-a întors şi s-a uitat la mine – mama ei era cu ea – şi amândouă, le-am citit pe chip, se uitau la nebuna aceea. Ţicnită aceea. *Nebună?* Sigur, sunt nebună. Dar nu în legătură cu asta. Nu în legătură cu ea…

Ea fiind *eu.*

Eu, blocând uşa cu spatele, dorindu-mi ca aceasta să fie mai groasă, nu doar pentru că astfel ar fi fost mai uşor s-o ţin pe femeia aceea departe de camera mea, ci şi pentru că ar fi fost mai uşor să nu-i mai aud vocea în capul meu. Nu voiam s-o aud cum spune că Becky vrea să se sinucidă. Şi ce făcuse din ea pierderea lui Sarah. Pentru că urma să ajungă la partea în care o pierduse pe Sarah pentru a doua oară. Şi ştiam cât o afectase asta. O făcuse să se urce într-un avion din Le Mars, Iowa, până aici. O făcuse să se ascundă în tufişuri, să mă urmărească pe trotuar şi să intre cu orice preţ în casă.

— O să pun mâna pe telefon, a spus Laurie din nou. Te-am rugat frumos, te-am rugat mult de tot să pleci din casa mea. Eşti încă aici.

— Să vină. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă deloc. Ştii cum m-am simţit în ziua în care am primit telefonul. Ridici receptorul, iar la capătul celălalt se aude vocea unui bărbat care spune că e detectiv la secţia de poliţie, şi crezi că s-a întâmplat, în cele din urmă, au găsit cadavrul, au găsit rămăşiţele, nu aşa se spune în emisiunile alea cu criminalişti? Inima ţi se opreşte, pur şi simplu, pentru o secundă, ţi se opreşte, iar apoi el îţi spune ceva cu totul diferit de ceea ce te aşteptai, ceva atât de imposibil de crezut, încât îl rogi să repete, vă rog, spuneţi din nou, pentru că nu aveai cum să fi înţeles corect, nu? Iar el face asta, îţi repetă, şi inima ta, care cu o secundă în urmă ţi se oprise, îngheţase cu totul, acum se topeşte, explodează şi, dintr-odată, strigi în gura mare, îngenunchezi şi strigi. De bucurie, pentru Sarah, pentru mama care încetase să fie mamă. Cum

a fost pentru tine, Laurie? A fost la fel? Ai îngenuncheat şi i-ai mulţumit lui Dumnezeu, ai mulţumit poliţiei, i-ai mulţumit chiar şi răpitorului pentru că a ţinut-o în viaţă? Ai făcut asta?

— N-o să vorbesc cu tine. N-o să împart cu tine sentimentele mele şi viaţa mea. Faci o mare greşeală. E o intruziune îngrozitoare şi mă faci să chem poliţia ca să te aresteze, iar eu nu vreau să-ţi fac asta, nu vreau, însă te-am rugat frumos şi nu vrei să asculţi.

— Am o poză, a spus Becky.

Am o poză…

Stătusem pe veranda din spate.

Am o poză…

Eu şi Becky. Ţineam amândouă în mână un pahar de limonadă roz, făcută în casă, şi era o linişte de mormânt, cu excepţia bâzâitului domol al insectelor, pentru că eram cu toţii epuizaţi de plâns.

Am o poză…

Mă legănam încet, înainte şi înapoi, într-un scaun de lemn suspendat de două lanţuri ruginite, care scârţâiau de fiecare dată când împingeam, cu picioarele goale, în podeaua verandei. Iar Becky l-a strigat pe Lars, care era înăuntru, şi l-a rugat insistent să aducă aparatul de fotografiat şi să facă o poză pentru a imortaliza prima mea zi acasă, pentru că lui Becky încă nu-i venea să creadă, nu putea crede, şi poate dacă ţinea poza în mână, asta ar fi făcut ca totul să pară sută la sută real. Iar Lars, care probabil că deja se lupta cu propriile lui îndoieli în privinţa a ceea ce era real sau nu, a ieşit pe verandă şi a făcut o poză.

Clic.

— O poză…? a repetat Laurie absentă.

— Înainte să plece. Înainte ca Lars să-i ceară să facă un test ADN. *Nu,* i-am spus lui Lars. *Nu te prosti.* Toate amintirile acelea pe care le are. Toate lucrurile pe care şi le aminteşte de când era mică – înainte să se întâmple, înainte ca el să hotărască să o ia cu el la magazinul de bricolaj în dimineaţa aceea de sâmbătă. Apropo, nu am dat vina pe el niciodată

– nu i-am spus în faţă, nici măcar o dată – deşi am vrut asta, Doamne, am vrut asta, dar nu mi-a dat şansa să-i spun, pentru că oricum se învinovăţea singur întruna. Şi apoi, dintr-odată, nu a mai contat, nu-i aşa, pentru că ea s-a întors. Se întâmplase un fel de miracol şi se întorsese acasă, iar toate acele amintiri se revărsau din ea încontinuu – când am mers în excursie, cu cortul, în parcul Yosemite, când ne-am uitat de zeci de ori la *Finding Nemo,* în camera ei, după ce şi-a scos amigdalele, iarna în care am făcut împreună un om de zăpadă, iar ciorile i-au mâncat nasul – îi pusesem un morcov mare, iar ciorile i l-au mâncat şi nu s-a oprit din plâns până când nu i-am făcut operaţie şi i-am pus un nas nou. De ce am avea nevoie de un test ADN? l-am întrebat pe Lars „de ce?” Nu ştie lucruri pe care doar Sarah le-ar şti? Iar Lars a spus că nu strică să fim siguri, nu? Adică, multe din lucrurile acelea erau deja scrise în ziare. „Spun doar că e bine să fim sută la sută siguri în privinţa asta.” Încerca să fie blând cu mine pentru că ştia, ştia cât m-ar fi afectat s-o pierd din nou – deşi îl uram, pur şi simplu îl uram pentru că adusese vorba despre asta. Însă Lars ştia că e ceva putred la mijloc, că ceva nu e în regulă, şi poate că motivul pentru care îl uram era faptul că şi eu ştiam, ştiam, cumva ştiam. Iar fata asta a spus „OK, sigur, o să fac un test ADN”, însă a doua zi a dispărut. Niciun bilet, nimic. A dispărut.

— Îmi pare rău pentru tine! Îmi pare rău cu adevărat, dar asta n-are nimic… absolut nimic…

— Am citit despre tine în ziare. Despre Jenny. Ai citit şi tu astfel de ştiri, nu? Despre alţi copii care au fost găsiţi. O parte din tine se gândeşte, ei bine, dacă li s-a putut întâmpla lor, după atâta timp, dacă fiica lor a fost găsită în viaţă, atunci poate, poate… doar că mai există o parte în tine, partea aceea îngrozitoare, care urăşte să citească despre celelalte fete – despre ceilalţi părinţi, despre fericirea lor, despre bucuria lor ridicolă şi fără sens. Apoi i-am văzut fotografia. Fotografia lui Jenny. Inima mi s-a

oprit din nou. S-a oprit. Am poza pe care i-a făcut-o Lars. Te rog, uită-te doar o clipă.

Laurie urma să se uite la poză. La poza făcută de Lars. Becky şi Sarah într-o zi de vară. Într-un leagăn. Curiozitatea avea să o facă să se uite la poză. Sau poate că voia doar ca astfel Becky să plece. „Te rog, uită-te şi apoi plec." Aşa că Laurie avea să se uite. Avea să se uite.

O singură privire la imaginea adusă de Becky şi avea să înţeleagă imaginea de ansamblu. Cea în care Ben le spusese despre pagina lui de Facebook pe care o găsise deschisă pe computerul din camera mea – toate amintirile mele la vedere. Şi gafa mea despre cum Ben s-a rănit la mână în ziua aceea de 4 Iulie, când era imposibil ca eu să fiu acolo – şi asta avea să apară în imagine, ceva ce până atunci reuşise să ignore, din acelaşi motiv pentru care Becky reuşise să ignore lucruri pe care nu voia deloc să le privească în faţă. Iar în această imagine de ansamblu avea să apară o imagine mai mică: o fată stând pe verandă, într-o zi de vară, o fată care, cândva, spusese că e *Sarah,* dar acum spunea că e altcineva.

Am o poză.

— Nu mă interesează, a spus Laurie.

— Îţi cer doar să te uiţi o secundă…

— În ziua în care am luat-o pe Jenny, am dus-o la un doctor. Soţul tău avea dreptate. Avea dreptate când spunea că trebuie să ştii. Am vrut să fim sută la sută siguri. Aşa că am dus-o la un doctor şi i-a făcut un test ADN. E fiica noastră. E 99,9 la sută fiica noastră. Aşa că, faptul că vii aici şi faci toate acuzaţiile astea – am tot încercat să-ţi spun. Îmi pare rău că fata care a venit la voi era o impostoare, îmi pare sincer rău! Dar Jenny nu e. Fiica noastră s-a întors. Vrei să pleci *acum…?*

S-a instalat brusc tăcerea. Au urmat nişte scuze bălmăjite – apoi s-a auzit uşa de la intrare trântită. Apoi s-a auzit Laurie târându-şi picioarele pe scări şi oprindu-se în faţa camerei mele. Iar după aceea, stând întinsă în pat cu ochii strâns închişi, am auzit-

o pe Laurie deschizând uşa, intrând şi stând acolo o vreme, asigurându-se că dormisem în tot timpul acela şi că nu auzisem absolut nimic.

Apoi am auzit alt sunet.

După ce Laurie a ieşit din camera mea în vârful picioarelor, am auzit alt sunet care părea să vină din direcţia patului meu.

Plângeam.

M-am gândit doar pentru o clipă: „Chiar am mers la un doctor şi am făcut un test ADN care a confirmat că sunt fiica lor 99,9 la sută? Chiar? Am mers… am mers… am mers?”

Nu.

Nu am mers.

Bineînţeles că nu am mers.

Nu.

DOUĂZECI ŞI UNU

Am cunoscut-o pe Tabitha atunci când se uita întruna la mine şi i-am întors şi eu favoarea – hai să facem un concurs de privit în ochi şi să vedem cine clipeşte prima.

Remiză.

Mă dusesem la bibliotecă pentru a lucra la propria mea carte de benzi desenate cu planeta Bizarro. Pentru că simţeam că fusesem transportată acolo – pe planeta Bizarro. Trebuia să ies afară ca să nu mai poată sta nimeni cu ochii pe mine. În plus, în biblioteci mă simţeam ca acasă – le foloseam ca adăpost atunci când nu stăteam la vreo familie, în vreun apartament sărăcăcios sau în vreo cameră de motel închiriată cu ora (scuze, nu voi vorbi despre asta).

Poate că jobul acela de doi bani de la mall mi-a arătat că era, de fapt, posibil. Era posibil să plec din casa Tatălui şi a Mamei şi să nu mă mai întorc niciodată. Sau poate că ceea ce mi-a arătat asta a fost faptul că Tata s-a îmbolnăvit – nu suficient de bolnav cât să moară, dar suficient de bolnav cât să stea în pat mai mult de două săptămâni şi să pară dintr-odată slăbit, ca şi cum şi-ar fi pierdut superputerile. Ca şi cum, începând de atunci, nu îmi mai putea face rău. Sau poate că a fost altceva – ziua în care Tata i-a oferit unui client încă ceva, în afară de metamfetamină.

Ziua aceea.

Ziua în care uşa de la dormitorul meu s-a deschis larg şi a apărut un bărbat transpirat, îmbrăcat în trening, care m-a întrebat dacă vreau să-i ţin companie.

Nu mai încuiau de mult poarta exterioară, dar încă mă simţeam prizonieră – ca în cazul acelor garduri invizibile folosite pentru a speria câinii. În ziua în care am ştiut că nu mă voi mai întoarce, am stat şi m-am uitat printre barele de fier la lumea de dincolo de poartă, aşa cum stai şi te uiţi la lună şi îţi

spui că e imposibil ca cineva să fi ajuns până acolo. Am ieşit pe poartă, ţinându-mi respiraţia, convinsă fiind că avea să mi se închidă în faţă. Că urma să fiu târâtă înapoi în casă şi încuiată în debara pe veci.

Când în cele din urmă m-am oprit din alergat, m-am trezit într-un loc deschis până seara târziu şi în care nimeni nu se obosea să te întrebe de ce îţi petreci tot timpul acolo. Un loc în care un număr vechi din revista *People* şi o căutare pe Google, pe computerul bibliotecii, a cazurilor de copii dispăruţi, m-au condus direct la Karen Greer.

Lucram la benzile mele desenate în caietul de schiţe pe care mi-l cumpărase Laurie. Văzuse că mâzgăleam ceva pe un şerveţel murdar şi m-a întrebat dacă vreau un astfel de caiet.

Sigur.

Începusem să lucrez la reviste de benzi desenate din acelaşi motiv pentru care începusem să le citesc. Ca să fiu în altă parte decât în casa aceea. Coboram scările în vârful picioarelor, noaptea târziu, după ce Tata şi Mama adormeau, şi mă adânceam în Daily Planet. Acolo unde răufăcătorii erau persona non grata şi exista mereu cineva dispus să-ţi sară în ajutor. Prima revistă de benzi desenate pe care am copiat-o pe hârtie – din nou şi din nou până când o puteam desena din memorie – e cea în care Superman salvează o fetiţă dintr-o casă în flăcări, ieşind direct prin acoperiş, cu fetiţa cuibărită în braţele lui.

Nu te îngrijora, Jane, pelerina mea te va apăra de flăcări.

Când mi-a venit ideea cu Fata Superinvizibilă, am hotărât să-mi creez propria mea revistă de benzi desenate. Despre fata pe care nimeni nu o poate vedea. Sau prinde.

Sau atinge.

Într-o zi, Tata a găsit câteva pagini dosite în dulapul din camera mea şi mi-a spus: „Vezi-ţi de jobul tău de zi cu zi.”

Făceam ultimele retuşuri la scena finală din noua mea carte de benzi desenate cu planeta Bizarro,

când am observat-o pe Tabs uitându-se fix la mine. Nu ştiam că e Tabs, bineînţeles – nu încă – deocamdată era doar o fată cu o înfăţişare ciudată, care se uita pe furiş la mine din spatele unui computer.

Eram la o masă îndreptată direct spre ea – asta e ceea ce am văzut când mi-am ridicat privirea. Ochii ei iscoditori. Când am spus că avea o înfăţişare ciudată, m-am referit la faptul că împrumutase câte ceva din diferite stereotipuri. Semăna cumva cu o majoretă gotică. De parcă nu se putea decide ce personalitate să-şi asume, aşa că a hotărât să-şi asume mai multe. Sau poate că spunea că nu are *niciuna* dintre ele. Sau spunea: „N-aveţi decât, daţi-vă seama singuri, vă urez succes."

Concursul de privit în ochi s-a sfârşit când am început să lăcrimăm. Mai târziu, mi-a povestit că era pe punctul de a spune *no más*[29] exact când am renunţat şi eu. S-a gândit că asta înseamnă ceva. Faptul că am renunţat amândouă în acelaşi timp. Aşa era Tabs – găsea sensuri în lucruri întâmplătoare.

— Buuu, am făcut eu.

— Buhuhu, a răspuns ea.

Mă recunoscuse, mi-a spus mai târziu. Biata fetiţă răpită. Simţise imediat că exista un fel de asemănare între noi. Nu pentru că fusese şi ea răpită, ci pentru că îşi dorise adesea să fi fost răpită, din moment ce părinţii ei erau nişte „tâmpiţi lipsiţi de suflet", spunea ea, şi ar fi fost bine dacă s-ar fi născut din alţi părinţi, mai puţin preocupaţi de porcării materiale şi de gura lumii – ceea ce era cumva „singurul motiv pentru care se trezeau dimineaţa."

— E o idioţenie, i-am spus.

— Ce? Să-ţi doreşti alţi părinţi?

— Să-ţi doreşti să fi fost răpită.

— Îmi pare rău! Nu încerc să diminuez lucrurile prin care ai trecut. Eram doar sinceră.

Se pare că aşa stăteau lucrurile cu Tabs. Era sinceră. M-a făcut să-mi doresc şi eu să fiu sinceră – cât de sinceră puteam fi, având în vedere circumstanţele.

În cele din urmă, am sfârşit la Starbucks, sorbind din nişte cafea latte slabă, cu vanilie, când Tabs a recunoscut că nu are prea mulţi prieteni. Din moment ce nu făcea parte din nicio categorie identificabilă, nu putea fi asociată niciunuia dintre cele două sexe. „Da, am observat asta", i-am spus. Nu că s-ar fi plâns neapărat – majoritatea oamenilor erau nişte tâmpiţi fără suflet ca părinţii ei – dar, totuşi, era plăcut să vorbeşti cu cineva care se scălda, asemenea ţie, în două ape.

De calci pe stradă-n apa, spatele mamei crapă. Când aveam în jur de şapte ani, am încercat lucrul ăsta. Să-i crăp mamei spatele. Ambelor mame. Mergeam pe vine pe trotuar în căutare de bălţi minuscule în care să calc cu toată forţa.

Unul dintre lucrurile frumoase legate de Tabs era faptul că nu îmi punea toate acele întrebări evidente. Nu îmi dădeam seama dacă din cauză că era politicoasă sau, pur şi simplu, nu o interesa. Poate ambele.

Îi eram recunoscătoare pentru asta, întrucât astfel puteam vorbi mai mult ca Jobeth şi mai puţin ca Jenny. Ca şi cum aş fi fost eliberată dintr-o cuşcă.

Tabs îşi luase un an pauză, mi-a spus. Un an pe care îl petreci după ce ai făcut ceva şi înainte de a face altceva. Un an suspendat.

— Da. Am avut doişpe ani dintr-ăştia, am spus.

Îşi folosea anul de pauză ca să piardă vremea. Era destul de bună la asta. Stătea în bibliotecă şi spărgea diverse site-uri de pe computerele bibliotecii – era o hacktivistă, mi-a mărturisit. Adică îi plăcea să-şi bată joc de organizaţii ale căror principii le detesta – ca, de exemplu, filiala locală a NRA[30], al cărei website a reuşit să-l spargă şi să posteze imagini cu victime ale atacurilor armate din şcoli – cazul acelor copii din Newtown.

— Nu te-au prins? am întrebat-o.

— E mai bine dacă nu-ţi foloseşti propriul computer.

Frecventa cinci sau şase biblioteci din Long Island – nu mergea niciodată la aceeaşi bibliotecă de două ori la rând.

Tabs era o proscrisă ca mine. Lucrul ăsta probabil că a întărit prietenia noastră. Am făcut schimb de numere de telefon şi am vorbit despre o posibilă întâlnire mai spre sfârşitul săptămânii.

— Ce desenai? m-a întrebat exact înainte de a ne despărţi şi a o lua în direcţii diferite – am mers împreună cel puţin douăzeci de străzi şi am vorbit întruna. În bibliotecă, ce desenai?

— O carte de benzi desenate, am răspuns timid.

— Ca Spider-Man?

— Un fel de, am spus.

— Mişto. Pot s-o văd?

— Nu, am spus, strângând caietul de schiţe la piept. Vreau să spun… încă n-am terminat-o.

DOUĂZECI ŞI DOI

Personajele Bizarro erau nişte trăsniţi – nu doar în sensul de smintiţi. Corpurile lor arătau de parcă ar fi fost lovite de *trăsnet,* cu crăpături în ele, de unde îţi dădeai seama că nu erau *adevăraţii* Superman, şi Lois Lane, şi băiatul reporter, Jimmy Olsen. Superman, Lois Lane şi Jimmy Olsen în versiune Bizarro locuiesc pe Tnâmăp, ceea ce, citit de la coadă, înseamnă *pământ*... aţi înţeles? Codul Bizarro postulează: „Noi facem opusul tuturor lucrurilor de pe pământ". De exemplu, într-un număr îngrozitor de mucegăit pe care îl citisem şi recitisem în camera aceea de la subsol – din radiator picura apă, care se infiltra peste tot – un broker Bizarro de succes folosea mândru următorul slogan: „Garantăm că pierdem bani pentru dumneavoastră!" Să fii numit prost era un compliment în lumea Bizarro. Tot un compliment era să fii numit urât, lacom şi leneş.

Lucrurile erau cu susul în jos acolo.

În cartea mea de benzi desenate Bizarro personajul principal era Hteboj. Asta înseamnă *Jobeth* citit de la coadă, dacă eşti prost – nu uitaţi că *prost* e un compliment. Hteboj avea pielea crăpată şi vorbea gura fără ea – ceea ce înseamnă a fi mut în lumea bizarro.

Eirual şi Ekaj erau părinţii Bizarro ai lui Hteboj, care respectau cu religiozitate dictonul Bizarro şi făceau bucuroşi opusul tuturor lucrurilor de pe pământ. Aşa că, atunci când Hteboj a făcut o gafă şi i-a spus lui Eirual o poveste despre fratele ei, Neb, care aproape că-şi retezase mâna cu o petardă, poveste care nu avea cum să provină din propriile ei amintiri, ce a făcut aceasta? A dus-o pe Hteboj la Tlevesoor Liam (Roosevelt Mall, citit de la coadă). Când Neb, fiul lui Eirual şi al lui Ekaj, le-a spus că o prinsese pe Hteboj furând amintiri de pe pagina lui de Koobecaf, ce au făcut aceştia? Au pregătit cina preferată a lui Hteboj, pui cu piure, asta au

făcut. Iar când Ykceb a reuşit să pătrundă în casa de pe Strada Elpam şi i-a spus lui Eirual – ca de la mamă la mamă – că fiica lor, care dormea în camera de la etaj, era exact aceeaşi fată care pretinsese că era a ei – oferindu-se chiar să-i arate lui Eirual dovada acestui lucru – *Am o poză* – ce s-a întâmplat atunci? Ce… ce?

Eirual i-a spus mamei o minciună gogonată.

„A făcut un test ADN. E 99,9% fiica noastră."

Totul cu susul în jos.

Aşa stau lucrurile în lumea Bizarro.

DOUĂZECI ŞI TREI

Eram cu Laurie, înainte să plece la serviciu dimineaţa, şi m-a întrebat ce vreau de ziua mea, care se apropia. „Îţi aminteşti petrecerea de ziua mea de la Chuck E. Cheese?” am întrebat-o.

„Da, Jenny…”, a spus Laurie.

„Îţi aminteşti cum tata juca întruna Skee-Ball doar ca să-mi poată lua cea mai simpatică jucărie de pluş de acolo?”

„Da, Jenny.”

„Aşa l-am primit pe Goldy, nu?”

„Da, Jenny.”

Mai târziu, în seara aceea, mă uitam la *Vanderpump* la mine în cameră, iar Laurie a venit să mă cheme la masă. Am amintit, întâmplător, despre cum călărisem acel ponei pe care îl văzusem în albumul foto, în poza cu mine – nu cu mine – cu Jenny, în care apăream condusă în jurul unui ţarc plin cu noroi şi purtând pe cap o pălărie roz-fosforescent de cowboy.

„Tocmai mi-am amintit ceva, mamă. Plimbarea aceea cu poneiul, când eram mică. Te-am întrebat dacă putem lua poneiul cu noi acasă, ţi-aduci aminte? Nu mă opream din plâns, cred că te-am înnebunit – aşa că te-ai oprit, în drum spre casă, şi ATUNCI mi l-ai cumpărat pe Goldy.”

„Cred că ai dreptate, Jenny… Da, acum că mă gândesc la asta, cred că atunci ţi l-am luat pe Goldy… Oare cum de-am uitat asta?”

Bună întrebare.

Ceva se întâmpla aici.

Un alt lucru care ar fi trebuit să ajungă în cartea mea de benzi desenate – se inversau situaţiile, aşa cum se întâmpla pe planeta Bizarro. Nu mai erau acum domnul şi doamna Greer şi Lars cei care adulmecau ceva putred şi începeau să sape ca să vadă de unde vine mirosul.

De data asta eu eram cea care adulmeca.

Mereu ştiusem când anume urma să înceapă. Uneori, radarul meu nu detecta expresiile faciale ciudate, însă detecta întrebările ciudate. La început, păreau inocente, dacă erai dispus să ignori faptul că erau puse din senin. Ca atunci când doamna Charnow a adus în discuţie, dintr-odată, primul meu costum de Halloween, deşi mai era mult până la Halloween – „Îţi aminteşti în ce te-ai deghizat?" – sau când domnul Greer, uitându-se în jos, şi-a amintit dintr-odată ceva – prima dată când m-a luat la pescuit pe Lacul Winowee. „Îţi aminteşti câţi peşti ai prins, scumpo?" Nu îmi aminteam câţi peşti am prins, fusese cu aşa de mult timp în urmă, aveam doar cinci ani pe atunci, iar ei obişnuiau să spună că e normal să nu-mi amintesc, să nu mă îngrijorez. Însă exact asta făceam, mă îngrijoram – pentru că ştiam că aveau să urmeze mai multe întrebări, şi apoi şi mai multe, întrebări insistente, iar doamna Charnow, şi domnul Greer, şi Lars aveau să-mi ceară, din ce în ce mai categoric, să răspund la ele.

Nu ştiam când îl primise Jenny pe Goldy.

Nu ştiam.

Era destul de probabil să nu fi fost după plimbarea aceea cu poneiul.

Inventasem totul. Faptul că am plâns. Că am cerut un ponei adevărat. Totul.

A treia petrecere de ziua mea a fost la Chuck E. Cheese. Conform paginii memoriale a lui Ben, acolo a fost. Inventasem faptul că tata jucase la nesfârşit Skee-Ball.

Îţi aminteşti ziua în care prostul de Ben…

Mă gândeam la ziua în care…

N-o să uit niciodată ziua în care doamna Colletti m-a trimis acasă cu…

Poate că e confuză. Poate că, pur şi simplu, nu îşi aminteşte corect. Poate că e cu mintea în altă parte. Poate că îşi aminteşte corect, dar nu vrea să ştiu că eu sunt cea care nu îşi aminteşte corect.

Poate că, de fapt, nu a minţit-o pe Becky.

În drum spre supermarketul D'Agostino, unde mergeam ca să cumpărăm de mâncare, i-am spus că

mă gândisem la vara în care am mers cu toţii în Montauk ca să căutăm scoici.

Şi asta era pe pagina lui Ben. Familia care s-a dus în Montauk ca să caute scoici. Şi au jucat minigolf. Şi s-au dus să vadă balenele. Totul era acolo pe pagina lui Ben.

Şi toate s-au petrecut *după* ce Jenny dispăruse.

Fusese o încercare tâmpită de a-şi ţine cu toţii mintea departe de ceea ce se întâmplase – erau cuvintele pe care le folosise Ben – *încercare tâmpită.* Au ales un loc în care Jenny nu fusese niciodată cu ei, în loc să meargă la lac, aşa cum făceau de obicei vara, pe vremea când erau încă familia Kristal. Nu voiau să fie în locul în care Jenny şi fratele ei se jucau de-a indienii, pescuiau plevuşti şi coceau bezele, pentru că ideea era să nu se mai gândească la ea şi să nu-şi mai amintească, în fiecare minut din viaţa lor nenorocită, de fiica lor dispărută.

Aşa că s-au dus în Montauk şi au căutat scoici.

La un an întreg după dispariţia lui Jenny. Lui Ben deja i se vindecase mâna arsă. Dispariţia lui Jenny era deja pe punctul de a deveni un caz nerezolvat.

Laurie a spus: „Mai avem cinci minute.

Adu-mi aminte să iau pere pentru tata.

Îţi place îngheţata Dolly Madison?”

„Tata ne-a arătat cum să deschidem scoicile”, i-am spus, „În Montauk. Tu ai făcut paste şi sos de scoici. Nu e uimitor că-mi amintesc asta?”

I s-au albit mâinile pe volan. I se scursese sângele din ele. „Da, Jenny”, a spus. „Da… chiar e uimitor.”

Ştie.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Jucau nişte roluri.

De ce jucau nişte roluri?

Nu conta că jucau nişte roluri.

Asta e ceea ce îmi dorisem. Asta.

Mama, tata şi Big Brother. O casă cu o alee în faţă în locul unor porţi zăvorâte. *Vrei să mergi la cumpărături cu mine, Jenny? Vrei să mă ajuţi să pregătim cina, Jenny? Care-i scorul în meciul cu Knicks, tată? Ben se comportă ca un ticălos, tată.*

Îşi vor fiica înapoi. Asta-i tot.

Chiar dacă nu e fiica lor.

O vor atât de tare înapoi, încât nu contează că nu e fiica lor.

Are sută la sută sens.

Nu are niciun sens.

Era lipsit de sens.

OK, sigur – aproape că am uitat. Era un membru al familiei care nu îşi voia sora înapoi.

Am văzut cândva un episod din emisiunea *Ghost Hunters* în care un tip vizita case bântuite, în căutare de zone reci. În restul casei te puteai coace de căldură, însă în spatele unei anumite uşi, sus în mansardă, era frig ca în mijlocul lui ianuarie.

I se putea vedea respiraţia tipului ăstuia, ridicându-se în aer, în spirală, asemenea unuia dintre acele spirite pe care se presupune că le vâna, atunci când se uita fix la cameră şi proclama solemn: „Casa asta e bântuită”.

Aşa era şi casa noastră.

Bântuită de cineva care, într-o zi, a ieşit pe uşă şi nu s-a mai întors niciodată. Într-o dimineaţă am surprins-o pe Laurie uitându-se la o poză cu Jenny, de pe peretele din bucătărie. Când m-a auzit în spatele ei, s-a ferit imediat, ca şi cum fusese prinsă cu minciuna.

Erau două Jenny în casă.

Iar casa avea propria ei zonă rece.

Ben.

Căutam ceva de citit.

Să clarificăm lucrul ăsta.

Când spun ceva, vreau să spun orice. Un număr din revista *People,* o carte romanţioasă de duzină, o listă de cumpărături.

Orice.

Scopul era să-mi iau mintea de la caruselul în care se afla – se învârtea la nesfârşit şi ajungea mereu în acelaşi loc: De ce?

Mă ameţea. Voiam să se oprească.

Tata plecase.

„Ne vedem diseară, Jenny Penny."

„Da, tată…"

Laurie plecase.

„Să ai o zi minunată, Jen."

„Şi tu, mamă."

Ben plecase.

„Pa, Ben…"

O uşă trântită.

Caruselul mă chema spre el. Aveam deja biletul în mână. Să pornească muzica.

Televizorul nu era o opţiune. Suportam cât suportam să le văd pe Kim, Kourtney, Khloé, Kyle şi Kendall, însă apoi totul devenea zgomot de fond.

În biblioteca din living erau cărţi reale. În biblioteca pe care o avea Tata se găseau reviste de benzi desenate şi ascunzători pentru droguri.

Antologia Norton de literatură engleză. Leviathan de Thomas Hobbes. *Despre sinucidere* de David Hume. Aceste cărţi, în special, arătau de parcă nu mai fuseseră deschise de zeci de ani şi probabil fuseseră folosite pe post de opritoare pentru uşă.

Un teanc de romane cu Alex Cross ocupau aproape un raft, faţa lui Morgan Freeman iţindu-se pe coperta uneia dintre ele.

În spatele romanelor cu Alex Cross era dosit un plic cu burduf.

Ca să fie clar.

Pur şi simplu căutam ceva de citit şi, din moment ce acel plic cu burduf le era adresat lui Laurie şi

Jake Kristall, iar la adresa expeditorului, mâzgălită în colţul din stânga sus, apărea J. Pennebaker, Bakersfield, Georgia, am vrut/am simţit nevoia/mi-am dorit să aflu mai multe.

Pennebaker. Îmi era cunoscut numele acela.

M-am aşezat pe canapea, cu plicul în mână, şi mă uitam la el.

Pennebaker.

Bărbatul care sunase înainte ca eu să hotărăsc să merg să mă plimb şi să mă întâlnesc cu Becky.

„Spune-i doamnei Kristal că n-o să mai sun."

Cineva care sună ca să spună că nu o să mai sune.

Pennebaker. Joe.

Doar că mi se părea că numele lui, chiar şi la vremea aceea, avea în el ceva familiar – exact ca Strada Maple, şi Bulevardul Forest, şi casa asta.

Când am deschis plicul şi m-am uitat înăuntru, când am scos teancul de hârtii capsate şi am început să le cercetez cu atenţie – ba nu, să le citesc cu adevărat, aşa cum cândva citisem postările lui Ben de pe Facebook, ca şi cum viaţa mea depindea de ele, noua mea viaţă, pentru că, ei bine, chiar depindea – mi-am amintit de ce.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Interviu. Domnul şi doamna Kelly.
12 iulie 2007. 10:24 a.m.

L: Sunt detectivul Looper de la Departamentul de Poliţie din Nassau. Aş vrea să vă pun câteva întrebări despre Jenny Kristal, dacă se poate.

Detectivul Looper.

12 iulie 2007.

Domnul şi doamna Kelly.

Păreau nişte indicii din acel concurs televizat – cel în care vezi consoanele, dar trebuie să cumperi vocalele dacă vrei să compui cuvântul întreg. Ca şi cum te-ai uita la jumătate de gând. Sau la jumătatea de poster de pe stâlpul de telegraf de lângă Pizzeria Renumită a lui Fredo, în care nu vezi decât *Ă*-ul final din „DISPĂRUTĂ”.

Detectivul Looper. Detectivul care se ocupa cu investigarea dispariţiei lui Jenny. În toate articolele acelea pe care le citisem şi recitisem, când un poliţist era citat declarând ceva în legătură cu acest caz, era mereu el. Looper.

> 12 iulie 2007. La două zile după dispariţia lui Jenny. Dar cine erau domnul şi doamna Kelly…?

L: Haideţi să începem cu ce s-a întâmplat acum două zile. Doamna Kristal a trimis-o pe Jenny acasă la dumneavoastră ca să se joace cu Tony, fiica dumneavoastră, aşa este? V-a sunat ca să stabiliţi întâlnirea?

Desigur. Părinţii lui Kelly. Pe vremea când Tony nu avea trei colăcei de grăsime sub tricou.

Era vorba despre *transcrierea* interviului realizat de detectivul Looper în cadrul investigaţiei cazului lui Jenny. J. Pennebaker din Bakersfield, Georgia,

le-o trimisese lui Laurie şi Jake. În dimineaţa aceea, Jenny era în drum spre casa lui Tony, aşa că Looper şi-a început interviul din acel punct.

Doamna Kelly: Da. Mă rog… n-a precizat o oră sau aşa ceva.

L: Ce-a precizat?

Doamna Kelly: M-a întrebat dacă Toni e acasă, iar eu am spus că este, şi apoi m-a întrebat dacă poate s-o trimită pe Jenny ca să se joace împreună.

L: Şi aţi fost de acord?

Doamna Kelly: Da.

L: Dar doamna Kristal nu a spus la ce oră?

Doamna Kelly: A spus cândva în timpul dimineţii. Nu plecam nicăieri, aşa că am spus „sigur, oricând”.

L: Aşa procedaţi de obicei?

Doamna Kelly: De obicei… eu nu…

L: Atunci când o trimite pe Jenny la dumneavoastră să se joace. Doamna Kristall nu spune de obicei o oră exactă? Spune doar că va fi cândva în timpul dimineţii sau al după-amiezii?

Doamna Kelly: Nu ştiu… cred că… adică Toni… fiica mea, Toni, şi Jenny… nu se joacă chiar atât de mult împreună.

L: Nu sunt prietene?

Doamna Kelly: Ba da. Mă rog… mai mult prietene de cartier…

L: Deci, nu a fost ceva ce se întâmpla în mod obişnuit? Faptul că Jenny a venit la dumneavoastră acasă ca să se joace?

Doamna Kelly: N-a fost ceva neobişnuit. Se întâmpla mult mai des… când copiii erau mai mici. Cred că Ben… fratele ei, Ben, are mâna ruptă şi poate că Jenny îl sâcâia, ştiţi cum se ceartă copiii, aşa că Laurie a vrut, cred, să o scoată pe Jenny din casă. M-a întrebat dacă nu mă deranjează.

L: Şi aţi spus că nu.

Doamna Kelly: Da.

L: Dar Jenny nu a mai ajuns la dumneavoastră.

Doamna Kelly: Nu.

L: Aşa că aţi sunat-o pe doamna Kristal? Aţi întrebat-o unde e Jenny?

Doamna Kelly: Nu.

L: De ce?

Doamna Kelly: Pur şi simplu mi-am imaginat… nu ştiu… că s-a răzgândit. După cum v-am spus, nu am stabilit o anumită oră sau aşa ceva. Nu era nimic hotărât clar. Am presupus că s-au schimbat planurile.

L: OK. Şi când v-aţi dat seama că nu se schimbaseră?

Doamna Kelly: Când m-a sunat Laurie.

L: Când a fost asta?

Doamna Kelly: În jur de ora trei.

L: Şi ce v-a spus?

Doamna Kelly: Voia să vorbească cu Jenny.

L: Aţi fost surprinsă?

Doamna Kelly: Bineînţeles. Pentru că nu o văzusem. Am crezut că ea… că Laurie nu a trimis-o la mine.

L: Şi ce a spus doamna Kristal când i-aţi spus că Jenny nu era acolo? Presupus că i-aţi spus imediat lucrul ăsta?

Doamna Kelly: Da, bineînţeles. A devenit, mă rog… destul de isterică. A spus că Jenny plecase de acasă la zece jumate dimineaţa.

L: Ca să vină la dumneavoastră?

Doamna Kelly: Da.

L: Daţi-mi voie să vă întreb ceva. Doamna Kristal a spus că a deschis uşa şi a privit-o pe Jenny până când ea a ajuns pe trotuar. Apoi a intrat în casă.

Doamna Kelly: Mda.

L: Nu vă surprinde deloc lucrul ăsta?

Doamna Kelly: Să mă surprindă? Nu sunt sigură că înţeleg întrebarea.

L: Pe aici nu se obişnuieşte ca părinţii să-şi însoţească copiii atunci când merg acasă la cineva? Ca să se joace. Vreau să spun, e firesc să-i laşi să meargă pe stradă de unii singuri?

Doamna Kelly: E un cartier destul de sigur. Locuim la o distanţă de doar două case.

L: Deci Jenny mereu vine la dumneavoastră singură?

Doamna Kelly: Mereu? Nu e vorba de mereu. V-am spus… fiica mea şi Jenny… nu se mai joacă împreună prea des.

L: OK. Dar când se joacă împreună?

Doamna Kelly: Nu sunt sigură… nu e ca şi cum aş ţine evidenţa. Jenny e mai mare acum. Sunt sigură că am lăsat-o pe fiica mea să tragă o fugă până la prietena ei, Mandy. Sunt sigură de asta. După cum v-am spus, e un cartier destul de sigur. Sau era.

L: OK. Haideţi să ne întoarcem la telefonul pe care l-aţi primit. Doamna Kristal a vrut să vorbească cu Jenny şi i-aţi spus că nu a ajuns acasă la dumneavoastră.

Doamna Kelly: Da. I-am spus că poate Toni i-a dat drumul la uşă şi nu am observat. Era posibil, nu? Am lăsat jos receptorul şi am alergat pe scări ca să mă uit.

L: Acolo era fiica dumneavoastră?

Doamna Kelly: Da. Dar Jenny nu era. Toni se uita la desene animate. Nu o văzuse deloc pe Jenny în ziua aia.

L: OK. Ce s-a întâmplat apoi?

Doamna Kelly: M-am dus înapoi la telefon şi i-am spus lui Laurie. Şi deja eram speriată de moarte, aproape că începeam să plâng şi eu, probabil că plângeam, pentru că ştiam… ştiam că nu era bine. Că probabil se întâmplase ceva cu adevărat îngrozitor.

L: Şi în ce stare era doamna Kristal?

Doamna Kelly: Dumneavoastră ce credeţi? Ţipa. „Trebuie s-o găsim! Trebuie să mergem s-o căutăm!”

L: Şi ce aţi făcut?

Doamna Kelly: M-am dus acasă la ea, bineînţeles. La Laurie. Am luat-o pe Toni cu mine, fireşte… nici gând s-o las singură acum. Iar Laurie

suna la poliţie şi apoi… asta a fost tot. Aşa a început totul. Vreau să zic, aţi ajuns voi, două patrule, aşa se numesc? Şi apoi toţi părinţii, eu şi Cindy Mooney, şi Nancy Klein, şi Amy Shapiro, am mers cu toţii s-o căutam prin cartier. Jake s-a întors de la serviciu, iar eu l-am sunat pe Brian şi a venit şi el.

Domnul Kelly: Da, soţia mea se cam pierduse cu firea. La fel şi familia Kristal, bineînţeles. O luaserăm cu toţii aproape razna.

Interviul a mai continuat o vreme. Unele întrebări îi erau adresate direct domnului Kelly, de exemplu, unde era când l-a sunat soţia lui? „La serviciu", a spus el. Morgan Stanley[31]. Alte întrebări erau pentru amândoi – de exemplu, dacă ştiau pe cineva care voia să-i facă rău lui Jenny, o întrebare destul de ridicolă, din moment ce, dacă părinţii lui Toni ar fi ştiut pe cineva care voia să-i facă rău unui copil de şase ani, ar fi anunţat pe cineva, nu?

„Nu", au răspuns soţii Kelly.

În ziua aceea casa familiei Kelly a fost inspectată riguros – ştiam toate astea din articolele publicate online. „Poate că Jenny a intrat în casă singură", s-au gândit poliţiştii, şi a rămas blocată în vreo debara sau în vreun subsol sau în spatele unui radiator? Au căutat sub veranda din spatele casei, în mansardă, sub grătarul din cărămidă.

L: Ce îmi puteţi spune despre Jenny? Orice ne-ar putea fi de folos.

Doamna Kelly: Nu sunt sigură… ce vreţi să ştiţi, mai exact?

L: După cum am spus, orice. Cum era?

Doamna Kelly: Jenny… cum era ea?

L: Da.

Doamna Kelly: Un copil normal. O fetiţă de şase ani, dulce şi adorabilă.

Looper i-a întrebat dacă poate vorbi cu Toni, dar doamna Kelly a spus că nu e acasă – o lăsaseră la bunica ei, în timp ce amândoi ajutau la preluarea apelurilor telefonice efectuate către *Centrul Jenny* – centrul de comandă pe care Jake şi Laurie îl stabiliseră pe Strada Maple. Un loc în care oamenii răspundeau la telefon şi se ţineau de mână.

Interviu. Domnul şi doamna Klein.
12 iulie 2007. 1:34 p.m.

Looper i-a întrebat despre ziua în care Jenny a dispărut.

Doamna Klein: A fost îngrozitor. Isterie totală, aş spune.

L: Când aţi auzit prima oară despre asta? Despre dispariţia lui Jenny?

Doamna Klein: M-a sunat Sandy.

L: Doamna Kelly?

Doamna Klein: Da.

L: Vă amintiţi pe la ce oră era asta?

Doamna Klein: Pe la trei şi un sfert, cred. Cam aşa ceva.

L: Ce v-a spus?

Doamna Klein: Că Jenny a dispărut. Că Laurie… mama ei, Laurie, o trimisese pe Jenny la ea ca să se joace cu Toni, dar nu a mai ajuns.

L: Aţi fost surprinsă?

Doamna Klein: Am fost distrusă. Nu te gândeşti niciodată că aşa ceva o să se întâmple cuiva pe care-l cunoşti. E îngrozitor. Destul de ireal, într-adevăr.

L: V-a mirat faptul că doamna Kristal nu a mers cu Jenny până acolo

Doamna Klein: Nu ştiu. Nu mă gândeam la asta. Mă gândeam la Jenny.

L: Îmi cer scuze, după spusele doamnei Kelly, aţi spus, aşteptaţi o clipă, staţi să-mi verific notiţele… aţi spus că nu înţelegeţi cum de Jenny nu a ajuns

acolo? Aţi întrebat dacă cineva o luase de lângă Laurie pe drum?

Doamna Klein: Poate că am spus asta. Nu-mi amintesc. Eram confuză… cum de se întâmplase.

L: Deci v-a mirat faptul că doamna Kristal nu a însoţit-o pe Jenny?

Doamna Klein: Nu am spus asta. Fiecare mamă e diferită…

L: Dar e ceva ce dumneavoastră personal nu aţi face?

Doamna Klein: Care e diferenţa? Ce are de-a face cu răpirea lui Jenny? Asta e ce s-a întâmplat, nu? A luat-o cineva?

L: Încerc să înţeleg cum merg lucrurile aici în cartier, doamnă Klein. În ceea ce priveşte întâlnirile de joacă.

Doamna Klein: De ce?

L: Dacă a fost ceva neobişnuit să-ţi laşi copilul să meargă singur acasă la un prieten – atunci, OK, poate că s-a întâmplat ca cineva să fie acolo. La locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Cuiva i-a venit ideea. O crimă fără premeditare. Dacă pe aici însă copiii fac asta tot timpul, e posibil ca cineva să fi premeditat totul – înţelegeţi? Legat de asta, aţi observat pe cineva prin cartier, în ultima vreme, care nu părea să fie de aici?

Doamna Klein: Nu… adică, eu nu. Scumpule…?

Domnul Klein: Nu. Nu-mi amintesc pe nimeni de genul ăsta.

L: OK. Dacă vă mai amintiţi ceva – vreo maşină care părea să meargă puţin cam prea încet sau vreo persoană pe care aţi observat-o dând târcoale prin zonă – aţi fi surprinşi să vedeţi cum astfel de lucruri se înregistrează în creier şi apoi, dintr-odată, ţi le aminteşti – sunaţi-mă. Jenny a dispărut ziua în amiaza mare – cineva trebuie să fi văzut ceva.

Doamna Klein: Vreţi să spuneţi în dimineaţa aceea?

L: Da, dimineaţa aceea. Dar mă interesează şi alte dimineţi. E posibil ca acea persoană – oricine a luat-o – să fi fost aici şi înainte. Locuiţi aproape

vizavi de familia Kristal? De partea cealaltă a străzii?

Doamna Kristal: Aproape. Ei locuiesc la o casă distanţă. Pe partea opusă.

L: Bine. Deci, cât de des se joacă împreună Jenny şi Jaycee?

Jaycee Klein – îmi aminteam acum. Încă o prietenă de-a lui Jenny.

Doamna Klein: Adică să se întâlnească ca să se joace? Ah, nu ştiu… Nu aş putea spune cu exactitate. Din când în când.

L: Din când în când. OK. I-am cerut doamnei Kristal o listă cu prietenii lui Jenny, iar Jaycee apare printre ei.

Doamna Klein: Da. Sunt în aceeaşi clasă.

L: Dar nu se joacă împreună prea des?

Doamna Klein: Sunt mai curând colege de clasă. Când erau mai mici se jucau împreună mai des. Asta legat de întâlnirile de joacă şi toate celelalte. Ştiţi cum sunt copiii. Mai ales fetele. Prieteniile sunt destul de trecătoare la vârsta asta.

L: Da.

Looper le-a adresat soţilor Klein – deşi se pare că doamna Klein fusese cea care vorbise cel mai mult – aceeaşi întrebare pe care le-o adresase şi soţilor Kelly. „Cum era Jenny?”

Doamna Klein: Un copil normal. O fetiţă de şase ani, dulce şi adorabilă.

L: Mulţumesc. Dacă vă mai amintiţi ceva, vă rog să mă contactaţi.

Au urmat apoi soţii Mooney. Tom Mooney deţinea agenţia de imobiliare la care lucra Laurie. Pe soţia lui o chema Cindy. Merseseră amândoi acasă la familia Kristal aproape în acelaşi timp cu soţii Klein.

Pe la jumătatea interviului, ceva a început să mă sâcâie. Ce? Nu ştiam exact. Am dat paginile înapoi până la interviul cu soţii Kelly, acolo unde Looper i-a întrebat despre Jenny.

L: Cum era?
Doamna Kelly: Un copil normal. O fetiţă de şase ani, dulce şi adorabilă.

Apoi m-am întors la interviul cu soţii Klein, la partea în care fuseseră întrebaţi acelaşi lucru.

Doamna Klein: Un copil normal. O fetiţă de şase ani, dulce şi adorabilă.

Ciudat, nu?
Am dat paginile mai departe, până la sfârşitul interviului cu soţii Mooney, exact sfârşitul. Şi iată că era acolo.
Aceeaşi întrebare pe care Looper o pusese tuturor. *Cum era Jenny?*
Iar răspunsul era şi el acolo.

Doamna Mooney: Un copil normal. O fetiţă de şase ani, dulce şi adorabilă.

Nu trebuia să fii de la FBI ca să suspectezi că ceva era în neregulă.
Nu era doar un răspuns. Era acelaşi răspuns. Şi nu era doar acelaşi răspuns. Era exact acelaşi răspuns.
Cuvânt cu cuvânt.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

De data asta parcurgerea albumului foto a fost o experienţă diferită.

Înainte fusese ca un concurs cu întrebări-surpriză – să vedeam cât de bine informată eram în ceea ce o priveşte pe Jenny Kristal. Obţinusem 9 pe linie – l-am demascat pe bunicul într-una din încercări – şi mi s-a scăzut din punctaj pentru că nu îl recunoscusem pe fratele vitreg al tatei.

Acum nu mai răspundeam la întrebări – căutam câteva răspunsuri.

Prima zi a lui Jenny.

Eram din nou la spital, cuibărită lângă gâtul lui Laurie. OK, nu eu… ea. Nou-născuta Jenny. Într-o poză era Jake, legănând-o pe Jenny lângă fereastra camerei de spital, arătând de parcă ar fi câştigat la loterie. Şi mai era Ben, obligat să stea lângă lucrul ăsta numit soră şi arătând cu adevărat năucit. Şi mai era furnizorul de caramele, în carne şi oase, aşezând un sărut pe capul golaş al lui Jen-Jen. Şi fumătorul Brent, care arăta de parcă abia aştepta ca cineva să-l elibereze de sarcina de a ţine în braţe un bebeluş.

Apoi erau poze cu Jenny ajunsă acasă. „Bine ai venit acasă, Jenny”, era scris cu litere decupate din hârtie şi agăţate în holul de la intrare. În poze apărea Jenny în leagăn, în dormitorul meu de la etaj, care fusese cândva o cameră cu elefanţi roz pe pereţi, înainte de a se transforma în păşunea lui Goldy.

În fiecare poză Jenny avea privirea aceea de bebeluş speriat, probabil pentru că toţi, cu căţel, cu purcel – ăsta eşti tu, Brent – îşi lipeau feţele de pătuţul ei, atunci când nu îşi lipeau aparatele de fotografiat.

Într-o poză apărea Jenny stând pe spate, pe o păturică, undeva în curtea familiei Kristal, purtând doar nişte pamperşi – roz, pentru fete – şi arătând ca o broască ţestoasă care fusese întoarsă cu burta în sus. Sau ca femeia din acele reclame enervante pe

care le dădeau la televizor de o sută de ori pe zi. *Am căzut şi nu mă pot ridica.*

Apoi, apărea fotografiată lângă o şosetă de Crăciun care avea numele Jenny cusut pe ea. Avea pe cap o căciuliţă de Crăciun – prima din seria „să vedem cât de multe lucruri ridicole îi putem pune lui Jenny pe cap şi apoi să facem poze". De exemplu, acel coif aniversar cu un *1* mare şi dolofan scris pe el, pe care îl purta la pagina *Jenny împlineşte un an.* Părea să sufere de un fel de boală de piele, din moment ce, din cauza unor bucăţi mari din tortul de ciocolată, faţa îi era jumătate albă şi jumătate neagră.

Era şi nelipsita poză cu deschiderea cadourilor – o grămadă de hârtie creponată, panglici şi hârtie de cadouri, împrăştiate pe jos, asemenea unor piese de lenjerie ieftină sfâşiată –, iar Jenny purta încă pe cap acel coif, ca un con rutier, şi părea şi mai speriată decât înainte. De ce nu? Majoritatea cadourilor păreau să fie haine de bebeluş, în loc de genul de captură pe care şi-o doreşte un copil de un an – jucării zornăitoare, presupun.

Am avut o amintire. Una reală, spre deosebire de cele cu care m-am hrănit în mod forţat în timp ce mă pregăteam ca să joc într-un nou rol principal.

Una dintre petrecerile de ziua mea, când aveam în jur de patru sau cinci ani. Mama îmi făcuse cadou un bilet de loterie care trebuia răzuit – ar putea valora un *milion de dolari,* decretase ea cu respiraţia întretăiată, sperând, fără îndoială, că asta ar fi făcut-o să nu mai meargă cu cerşitul la bunica. Ceea ce m-a întristat nu a fost atât dimensiunea incredibil de mică a cadoului, ci faptul că se apucase şi îl răzuise – spre marea ei dezamăgire, din moment ce nu am câştigat nici măcar un cent.

Jenny părea să se fi descurcat mai bine. La doi ani avea deja primul ei cal din colecţia Breyer – nu Goldy – un armăsar cu pete negre şi albe pe care îl cam molfăia. Ca să nu mai vorbesc de ţarcul din plastic în care îl ţinea, ţarc probabil asamblat de Jake, din moment ce era o poză cu el holbându-se

într-un manual de instrucţiuni şi având pe chip o expresie de confuzie totală.

De data asta tortul era diferit – probabil că îşi dăduseră seama că glazura de vanilie se curăţă mai uşor decât ciocolata – însă lista de invitaţi părea să fie cam aceeaşi cu cea de la prima aniversare a lui Jenny. Erau prezenţi bunicii, fiecare dintre ei pozând cu Jenny trântită în poala lor, şi mătuşa Gerta stând lângă un domn zâmbitor care era, probabil, soţul ei, acum decedat. În altă poză apăreau Jenny şi Ben tolăniţi pe jos, lângă un tren de jucărie – bună, Thomas. Iar cea de acolo, stând bosumflată pe canapeaua portocalie, nu era oare Trude, pe atunci adolescentă? Şi ce ar fi o petrecere aniversară fără unchiul Brent, care părea drogat şi rânjea prosteşte lângă tort – e plăcut să ştii că Ben continua tradiţia familiei în această privinţă. O altă femeie, cu înfăţişare de bunică, era prezentă şi ea acolo – mama lui Jake, am presupus eu – cea pusă la naftalină în Florida. „Sunt bunica ta. Îţi aduci aminte de mine…?”

Nu m-am putut abţine să sar peste câteva pagini, pentru că voiam să văd cu ce alte chestii tari se mai alesese Jenny cu ocazia aniversării vârstei de trei ani. De data asta toate cadourile erau aşezate pe o masă în ceea ce părea să fie restaurantul Chuck E. Cheese, pe care îl amintise Ben pe pagina lui memorială – era o poză în ceaţă cu Jake încercând să ridice, cu un cleşte mecanic, un ursuleţ amărât, dintr-un morman de jucării de pluş. Masa era încărcată cu mai multe cutii în care se găseau cai – probabil că restul membrilor familiei fuseseră înştiinţaţi: de acum încolo, fiecare trebuia să cumpere căluţi Breyer. Şi, ca să vezi – Goldy era într-una din cutii.

„Nu mă opream din plâns, aşa că te-ai oprit, în drum spre casă, şi mi l-ai cumpărat pe Goldy.”

„Da, îmi amintesc, Jenny…”

O minciună gogonată.

Un ţipăt ascuţit. Am închis albumul.

Ar fi trebuit să menţionez că era miezul nopţii. Mă trezisem dintr-un vis – OK, *coşmar,* din moment ce Mama era în el, băgând veselă aţă într-un ac, în timp ce eu o priveam şi făceam pe mine de frică, la propriu. După ce am ţâşnit din pat, am împăturit lenjeria care duhnea şi am aruncat-o în coşul de rufe.

Nu am putut să adorm la loc, aşa că am coborât scările. Am ajuns exact la albumul foto. După ce citisem, în dimineaţa aceea, transcrierea interviului despre ziua în care a dispărut Jenny, m-am gândit că ar trebui să văd puţin cum era viaţa ei înainte de ziua aceea.

Simţeam că intru prin efracţie într-o casă, un infractor pe punctul de a fi prins în flagrant şi târât la închisoare. Doar că pe proprietarii cei fericiţi nu părea să-i deranjeze faptul că aveau un intrus printre ei, nu?

Sus la etaj se auzea cineva călcând uşor pe podea.

În prima noapte pe care am petrecut-o în casa cu porţi încuiate m-am gândit că mama avea să apară în orice clipă. Sincer. Am refuzat mâncarea unsuroasă de la KFC pe care mi-au dat-o la cină şi am aşteptat pe canapeaua lor jerpelită, în faţa televizorului. Până când au scos o cămăşuţă de noapte murdară din punga de plastic pe care le-o lăsase mama şi mi-au spus să mă pregătesc de culcare. Nu m-am clintit din loc. Mama avea să vină după mine, aşa că trebuia să stau trează. Aş fi putut continua să stau acolo, doar că noua mea mamă, femeia care zâmbise la mine de pe scaunul din faţă al unei maşini, a venit spre mine şi mi-a tras un dos de palmă. Am căzut din picioare, cu faţa la podea, văzând stele, şi nu genul de stele din diorama lui Ben.

„O să te înveţi tu minte”, mi-a spus.

Aşa a fost.

S-a auzit apa trasă la baie, sus la etaj, urmată de un sunet de paşi uşori, iar apoi de scârţâitul slab al patului în care cineva se culca la loc. Am aşteptat un minut, apoi am deschis din nou albumul.

Unde eram…?

Aşa e, adunam cadourile de la Chuck E. Cheese. Erau deja suficienţi cai, cât să ajungă pentru şase curse în întrecerea de la Pimlico. Unuia dintre amicii fumători de metamfetamină ai mamei îi plăcea să parieze la curse de cai – mi-am amintit lucrul ăsta doar pentru că pierduse la hipodrom toţi banii lor de droguri, iar mama ţipase şi aruncase cu lucruri după el, după care s-a prăbuşit în mijlocul camerei, suspinând din toţi rărunchii.

Nu mă urcasem niciodată pe un cal şi nici nu văzusem unul de aproape.

Iar micuţa Jobeth nu a primit căluţi Breyer de ziua ei.

Am dat repede paginile până am ajuns la aniversarea cu numărul patru, uitându-mă în treacăt pe câteva poze cu Jenny-la-locul-de-joacă – în majoritatea dintre ele stătea singură într-o ladă cu nisip, în altele apărea purtând pe cap acea pălărie roz de cowboy în timpul primei ei plimbări cu un ponei, într-una părea să fie la grădiniţă, făcând Lego într-un colţ, apoi era Jenny în mijlocul unei piscine de plastic în curtea din spatele casei, apoi Jenny stând bosumflată în poala lui Moş Crăciun.

Petrecerea de aniversare de la patru ani fusese dată din nou acasă şi semăna izbitor de mult cu cea anterioară. Singurul lucru care părea să se schimbe era tortul – o chestie de culoarea dovleacului – şi, bineînţeles, Jenny însăşi, care depăşise pruncia, fiind pe cale de a deveni o fetiţă blondă drăguţă.

M-am întrebat – doar pentru o clipă – cum arătam eu la vârsta aceea. În ultima zi în care am văzut-o, mama împachetase puţine lucruri – fără suveniruri. Genul de poze pe care mi le-au făcut mai târziu Mama şi Tata nu erau dintre cele pe care să le păstrezi ca amintire. „Ok, scumpete, desfă-ţi puţin picioarele, ce fată cuminte…”

Am dat pagina.

Era o poză cu Jenny îmbrăcată ca o amerindiană, alături de Ben, în vârstă de şapte ani, cu pene pe cap şi tot tacâmul. Erau undeva în nordul statului, am

presupus eu – Ben scrisese despre asta pe pagina lui, despre acel loc în care, la un moment dat, într-o vară, au încetat să mai meargă, alegând în schimb Montauk, unde obişnuiau să sape după scoici şi să îngroape amintiri.

„Ne plăcea tuturor în Montauk, nu?”

Erau şi alte poze cu Jenny în nordul statului – ţinând o undiţă în cârligul căreia atârna un boiştean amărât, stând turceşte lângă un foc de tabără, stând lângă o stâncă şi privind în zare cu o expresie surprinzător de inertă. Apoi apărea Ben, stând lângă ea în exact acelaşi loc, arătând de parcă şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva, aşa cum îşi dorea în majoritatea timpului.

Aveam de răsfoit un întreg an, ştiam asta. Doar că, destul de curând, urma să ajung la capătul filmului.

Dar nu înainte de a face o călătorie în acel loc unde visele devin realitate. Era o poză cu Jen-Jen îmbrăţişându-l pe Mickey Mouse şi dând la pace cu el, şi mai era o poză cu mama şi tata, stând pe un fel de plută şi strâmbându-se la obiectiv.

Poate că pluta îi ducea spre Insula lui Tom Sawyer – asta e ceea ce scria pe indicatorul de plastic din următoarea fotografie – indicator sub care Ben şi Jen pozau bosumflaţi. Mai ales Ben, care acum părea de-a dreptul iritat – ăsta e locul în care s-a rătăcit în peştera aceea, nu? Avusesem grijă să menţionez lucrul acesta în discuţia cu detectiva Mary, atunci când îmi povesteam preţioasele amintiri din copilărie din perioada de dinainte de a dispărea de pe faţa pământului, spunând atât cât trebuie pentru a încheia povestea.

Ben avea încă pe faţă acea expresie de copil traumatizat, ca şi cum doar cu o secundă în urmă fusese scos din peştera aceea întunecată şi dus la lumina soarelui orbitor din Florida. Poate chiar aşa fusese. Jenny îl ţinea pe după umeri – prieteni pentru totdeauna – doar că Ben părea că vrea să se descotorosească de ea şi să primească mai repede

cornetul acela uriaş de îngheţată care îi fusese promis.

Erau câteva poze cu Ben şi Jenny dându-se în caruselul Dumbo. *Am aşteptat aproape două ore ca să ne dăm în caruselul Dumbo şi a durat totul doar şase secunde…* şi ca să vedem un loc numit Country Bear Jamboree, unde urşii erau îmbrăcaţi ca membrii unei familii de sărăntoci. Apoi apărea întreaga gaşcă – Laurie, Jakey, Jenny, Ben, bunica şi bunicul, făcând cu mâna dintr-un trenuleţ – mă rog, cinci dintre ei făceau cu mâna: Ben, care probabil că retrăia momentul în care aproape că fusese îngropat de viu, rezista cu încăpăţânare tentaţiei. Cine făcea oare pozele? M-am întrebat atunci lucrul ăsta. Probabil un alt tată care se rugase să i se îndeplinească o dorinţă şi sfârşise prin a aştepta două ore ca să facă o tură de rahat. Era probabil recunoscător că făcea poze familiei *altcuiva,* în loc să se uite la toţi acei pierde-vară din faţa lui.

Mă apropiam repede de sfârşit. Sfârşitul albumului.

Încă un ho-ho-ho de Crăciun – Jenny stând din nou în poala lui Moş Crăciun, având aceeaşi expresie apatică ca atunci lângă stâncă. Şi apoi nelipsita poză cu Jenny-lângă-şoseta-de-Crăciun-a-lui-Jenny – şi, ca să fie tot tacâmul, câteva acadele festive. Şi încă nişte căluţi sub brad.

„Petrecere frumoasă, Jenny…” mi-am spus în gând, doar că m-am auzit rostind cuvintele cu voce tare.

Te rog, sper că ţi-a plăcut… sincer… sper asta, chiar sper asta…

Trecusem în goană de la o zi de naştere la alta, din pură invidie, cred. Mă uitam la toate lucrurile pe care le-a avut Jenny ca să-mi amintesc tot ceea ce eu nu avusesem. Căluţii Breyer, şi petrecerile frumoase, şi toate acele sărbători de Crăciun. Şi încă un lucru pe care ea l-a avut, iar eu, nu – o mamă

care nu şi-a îndreptat întreaga ei atenţie asupra unei pipe cu metamfetamină.

Nu mai eram invidioasă.

Ştiam ce urmează. Simţeam cum începe, ca o greaţă care se strecoară încet.

Poate că nu avea să fie dusă în parcarea unui motel de duzină şi aruncată ca un gunoi. Însă urma să iasă pe uşă şi să dispară. Filmul se apropia de sfârşit.

Ultima ei zi de naştere.

Avea şase ani acum, iar personajele din jur se împuţinaseră vizibil. Poate că mama lui Jake o ştersese deja în Florida. Mătuşa Gerta nu venise. La fel şi Trude. Poate că asta se întâmplă când nu mai împlineşti un an sau doi – lista cu invitaţi se scurtează. Nimeni nu e obligat să bată drumul până pe Strada Maple, încărcat cu cadouri. Trimit un cec prin poştă şi cam atât. De fapt, nu am de unde să ştiu dacă aşa a fost.

Totuşi, în afară de oameni, părea să mai lipsească şi altceva de la ultima ei aniversare fericită. *Partea* fericită. Sau poate doar îmi imaginam lucrul ăsta – totul fiind influenţat de ceea ce ştiam că urma să se întâmple. Jenny nu doar sufla în şase lumânări; acela era ultimul ei suflu. Deschidea cadouri cu care nu avea să se joace niciodată. Totuşi, de ce fiecare zâmbet părea forţat? Ca şi cum toţi interpretau un rol în piesa numită ultima aniversare a lui Jenny? Poate pentru că era miezul nopţii, iar eu mă aflam în miezul a ceva ce nu înţelegeam.

Mai rămăsese acea poză făcută pe plajă.

Castelul familiei Kristal. Mama şi fiica erau santinelele castelului, iar corpurile lor proiectau pe nisip nişte umbre enorm de alungite, pentru că soarele urma să apună dintr-un moment în altul. Umbra lui Jenny semăna cu promisiunea falsă a unui viitor ce nu avea să vină niciodată. Nu urma să crească mare – avea să rămână pe veci de mărimea unui copil.

Ştiam ce lipseşte de la ultima zi de naştere a lui Jenny.

Ştiam.

Nu lipsea fericirea.

Lipsea altceva. Şi nu doar de la ultima aniversare a lui Jenny, ci din întregul album.

L-am răsfoit din nou ca să mă asigur că nu inventam.

Jenny la locurile de joacă, la şcoală, în piscine şi în curţi, în malluri aglomerate, pe trotuare însorite, călărind ponei, ţinută în poală şi în camera ei, înconjurată de elefanţi rozi dolofani.

Jenny aici, Jenny acolo, Jenny peste tot.

Doar că niciodată alături de măcar un alt copil.

Niciodată.

Jenny, Jenny, Jenny.

Şi mereu, mereu singură.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE
— Ben —

Merseseră cu maşina până în Hunter Park ca să se mai răcorească, dar Ben încă mai fumega de nervi, aşa că slabe şanse.

— Ce naiba-i cu tine? a întrebat Zack, după ce a tras cu putere din ţigara lui electronică personalizată.

Daria îl întrebase acelaşi lucru – Daria era o fată cu care Ben ieşea aproape cu regularitate, ceea ce o făcea să creadă că îl putea întreba lucruri precum ce se *întâmplă* cu el. Îl sufocase toată seara – în maşină, în parcare, îl lua de mână atunci când nu îi cerşea o îmbrăţişare sau, OK, îi promitea un *blowjob incredibil,* ceea ce nu era chiar activitatea ei preferată, din moment ce trebuia să fie complet drogată ca să ia măcar în considerare aşa ceva – toate dulcegăriile astea aveau probabil legătură cu faptul că, dintr-odată, el era un fel de celebritate prin contiguitate sau cuvântul pe care îl caut e cumva *contingenţă…* ca urmare a faptului că *sora* lui apărea în toate ştirile.

Doar că ea, bineînţeles, nu era sora lui, ceea ce însemna că celebritatea lui era de două ori falsă. Ceea ce nu făcea decât să-l enerveze şi mai tare atunci când Daria îl lua de mână sau îi şoptea la ureche –, iar Ben îi dădea de înţeles asta, descotorosindu-se de ea, aşa cum se descotorosea de acele omizi oribile care cădeau din arţari în fiecare vară. Atunci l-a întrebat ce naiba e cu el.

— Nu-i nimic cu mine, i-a spus. Ce-i cu *tine?*

Daria s-a simţit jignită şi a plecat de lângă el, îndreptându-se cu paşi mari spre grupul de fete care pierdeau vremea lângă copacul întâlnirilor amoroase – fusese numit aşa nu pentru că şi-ar fi dat cineva întâlnire acolo, ci pentru că, pe trunchiul lui, copiii îşi scrijeliseră numele pentru eternitate – de exemplu „Jimmy o iubeşte pe Shari”, „Tony o iubeşte pe Maria”. Nu l-ar fi mirat dacă nu era scris

şi „Daria îl iubeşte pe Ben”, inscripţie datorată Dariei, fără îndoială, care acum vorbea cu fata cu care el ieşise cândva – Jamie care probabil folosea prilejul ca să se plângă de el, cu patimă îndreptăţită, aşa că acum erau două care spuneau despre el că e un ticălos incredibil.

Aşa că, una peste alta, nu avea nevoie ca Zack, prietenul lui cel mai bun, să-l bată şi el la cap.

— Ai nevoie de relaxare, i-a zis Zack, un lucru pe care Ben îl spunea de obicei fetelor, ceea ce l-a enervat şi mai tare.

— Am nevoie de alţi părinţi, a spus Ben.

— De parcă eu n-am nevoie? Părinţii naşpa reprezentau un subiect cu care Zack rezona, din moment ce tatăl lui se mutase în Scottsdale, Arizona, şi îl vedea o dată pe an, vara – îl *vedea* e impropriu spus, pentru că pleca la serviciu şi îl lăsa pe Zack în apartament, singur şi fără ocupaţie toată ziua. Iar mama lui – e mai bine să nu-l stârneşti în privinţa asta – umbla mereu haihui cu ultimul ei prieten, un ticălos de primă clasă, care îşi acoperea chelia trăgându-şi dintr-o parte în cealaltă părul pe care îl mai avea, ceea ce nu rezona cu Mercedesul lui decapotabil.

— Sunt *nebuni de legat,* a spus Ben. Adică… serios.

— Hă? a zis Zack. Ce-au făcut? Chiar dacă părinţii naşpa reprezentau un subiect cu care Zack rezona, îi considera pe părinţii lui Ben de o mie de ori mai buni decât ai lui, aşa că uimirea lui era justificată.

Ben se deschisese pe jumătate în faţa lui Zack în legătură cu sora lui de mult dispărută, mai întâi nespunând nimic despre ea, apoi recunoscând, în cele din urmă, că a reapărut, când au văzut-o, în dimineaţa aceea, la toate ştirile de la televizor. Apoi i-a mărturisit că se îndoia din ce în ce mai mult că ea chiar *era* sora lui, ceea ce lui Zack i s-a părut o chestie cumva grozavă, chiar dacă Ben nu era sigur că Zack îl crezuse în totalitate – că sora lui nu era

sora lui – însă posibilitatea ca ea să nu fi fost sora lui era, într-un fel, o chestie grozavă.

— De ce crezi că nu-i sora ta? l-a întrebat Zack.

— Pur şi simplu, a răspuns Ben, ceea ce fireşte că nu era cel mai convingător răspuns din lume. Mai ales că fusese bolborosit de pe scaunul din spate al unei maşini pline de fum de marijuana.

— Nu-şi aminteşte toate porcăriile astea despre familia ta, cine e fiecare şi toate celelalte? Frate, dacă nu e sora ta, cum de naiba ştie toate chestiile astea?

Atunci Ben a văzut totul – atunci totul a devenit clar pentru el.

— Le-a citit.

— Hă?

— Pe pagina mea.

Nu îi spusese niciodată lui Zack despre pagina memorial şi despre toate aiurelile pe care le posta acolo, despre cum toate chestiile importante şi neimportante pe care şi le amintea despre Jenny ajungeau acolo – totul – şi cum, astfel, toate lucrurile pe care fata aceea părea să şi le amintească nu erau amintite. Erau memorate.

Revelaţia avută aproape că l-a convins pe Zack.

— Uau, deci e un fel de impostoare sau aşa ceva?

Iar când Ben a ajuns acasă, a găsit pe ecranul computerului – profilându-se acolo, în toată splendoarea ei, ca un fel de glumă sau răfuială cosmică – nimic altceva decât pagina lui de Facebook, pe care ea, cu siguranţă, o studiase cu atenţie cât timp nu era nimeni acasă.

A aşteptat ca părinţii lui să se întoarcă de la serviciu ca să le dea o *coup de grâce* – care e franţuzescul pentru a pune pe cineva la stâlpul infamiei.

Mama lui a ajuns acasă prima, iar Ben se gândea că poate e mai bine să le spună pe rând… mai întâi să-i spună mamei secretul, iar apoi, tatălui. Însă, din moment ce zilele acelea mama lui era atât de surescitată în privinţa lui Jenny – pur şi simplu se purta exagerat de prosteşte – şi din moment ce,

atunci când ajungea acasă, părea să fie cu gândurile în altă parte şi nici măcar nu îl observa atunci când o saluta vesel, ci dispărea şi se închidea în camera ei, s-a gândit că e mai bine să aştepte să se întoarcă şi tatăl lui şi să le spună amândurora în acelaşi timp. Oricum, tatăl lui era mai raţional, iar ceea ce urma să le spună avea legătură cu fapte concrete, care erau al naibii de imutabile… sau *incontestabile,* ceva de genul ăsta… destul de clare, asta-i sigur.

Aştepta în living când tatăl lui a intrat pe uşă, arătând cam dezordonat şi obosit, însă Ben avea exact ce îi trebuia ca să-l trezească – să-i trezească pe amândoi din visul acela halucinant în care trăiau.

— Bună, tată, a spus Ben.

— Bună, Ben.

Şi-a lăsat geanta de umăr pe masa din firidă, apoi aproape că s-a împiedicat de un adidas de-al lui Ben.

— Doamne, Ben, de câte ori ţi-am spus să-ţi pui adidaşii la locul lor?

— De sute de ori. Scuzele mele în ceea ce priveşte chestiunea adidaşilor.

Tatăl lui s-a uitat lung la el.

— Eşti bine?

— Da. Poţi să-i spui mamei să coboare?

— Hă?

Tatăl lui continua să-l privească lung, ca şi cum nu prea ştia cine e.

Singurul tău copil, tată. El e.

— Trebuie să vorbesc ceva extrem de important cu voi.

— *Extrem…?* Ai vreun motiv anume pentru care vorbeşti aşa, Ben?

Da, avea un motiv pentru care vorbea aşa. Era o problemă extrem de importantă, cu consecinţe extrem de importante, aşa că folosea un limbaj potrivit într-o astfel de situaţie extremă. Aveau să înţeleagă amândoi cât mai curând.

— Ai fost exmatriculat, Ben? Ai fumat iar marijuana?

— Nu, n-am fost exmatriculat. N-am fumat iar marijuana.

OK, minţea în legătură cu unul din cele două lucruri, dar nu era acum momentul să spună adevărul sau, de fapt, acum era momentul pentru asta, însă doar în privinţa chestiunii mult mai importante a impostoarei care locuia la etaj, în dormitor. Apropo, pe unde era ea? Nu scosese un sunet de când îi lăsase mesajul acela pe computer.

— OK, care-i lucrul *extrem* de important pe care trebuie să-l vorbeşti cu noi?

— Ah, o să vedeţi. Poţi să-i spui mamei să coboare?

— Sigur, Ben. Poţi aştepta puţin?

Tatăl lui a urcat scările, iar Ben l-a auzit apoi intrând în dormitor. Ben s-a îndreptat agale spre living şi s-a aşezat pe sofaua din faţa canapelei sofa pe care îşi ridica de obicei picioarele când se uita la serialul *Morţii vii* –, fata de la etaj fiind unul dintre ei. Strategic, era poziţia perfectă pentru el, cu faţa la amândoi, după ce le va spune să se aşeze pe canapea. Numai aşezaţi urmau să poată asculta ce avea să le spună.

Devenea, într-adevăr, cam agitat, şi era furios pe el că nu se întărise cu puţin din ce mai rămăsese dintr-o doză de Skywalker OG pe care o avea. Veştile pe care urma să le dea părinţilor lui erau de importanţă capitală. Îţi cam rupeau inima şi toate celelalte. Dar nici nu se compara cu ce făcuse *ea* – să pretindă că e sora lui moartă – ceva extrem de nebunesc, chiar profanator, poate chiar ceva pentru care puteai ajunge la închisoare. Nu era sigur în privinţa aceasta, dar avea să se intereseze.

Uşa de la dormitor s-a deschis şi a auzit cum părinţii lui coboară pe scări.

Deci, mamă şi tată, ştiu c-o să fie un şoc pentru voi…

Mamă şi tată, vă rog să fiţi pregătiţi…

Ce credeţi…?

Încerca să aleagă o introducere. La ora de dezbateri – la care el nu se pricepea deloc – li se

spunea că introducerea e cea mai importantă, alături de încheiere, care e chiar mai importantă.

Părinţii lui au intrat în living.

— OK, Ben, a spus tatăl lui, ce e?

— Cred că mai întâi ar trebui să staţi jos amândoi.

— E în regulă, Ben, a spus mama lui. Ce s-a întâmplat? E vorba de şcoală?

— Nu, nu-i vorba de şcoală. Asta-i ce-a spus tata. E totul bine la şcoală. Pur şi simplu fantastic. Extraordinar.

— Ne bucurăm să auzim asta, a spus tata. Deci, care-i problema?

— Chiar cred c-ar trebui să staţi jos.

— Doamne, Ben. Tatăl lui a oftat şi a dat din cap.

— Bine, o să stăm jos. Laurie, vrei să stai jos?

S-a îndreptat spre sofaua pe care mama stătea deja, însă s-a aşezat pe canapeaua pentru două persoane din colţul drept al camerei.

— Aici, a spus Ben.

— Ce? a întrebat tata.

— Aici. Cred c-ar trebui să stai aici. Lângă mama.

Ben şi-a dres vocea. Era agitat. S-a uitat în jos, spre podea, îi bubuia inima şi, dintr-odată, a simţit că e transpirat complet.

— Chestia e că Jenny nu e Jenny, a spus el.

S-a uitat la ei, aşteptându-se să-i vadă şocaţi şi profund impresionaţi, însă, în schimb, nu a văzut nimic din toate astea. Aveau aceeaşi expresie cu care coborâseră pe scări, expresie care părea să sugereze o uşoară iritare, dacă într-adevăr simţeau vreo emoţie.

— Poftim? a spus tata.

— Jenny nu e Jenny. Îmi pare rău să vă dau vestea asta, pentru că ştiu… mă rog, ştiu cât de dor vă e de ea şi toate celelalte. Dar nu e ea.

Feţele lor păreau acum puţin alarmate. Perfect… începea să-i facă să înţeleagă şi simţea cum se mai risipeşte puţin din agitaţia lui. Inima nu mai încerca să-i iasă din piept.

— Ascultă, Ben… a spus mama lui. Ştim că ţi-e greu să faci faţă situaţiei… Cui nu i-ar fi? E firesc să simţi c-ai fost… înlocuit. Dar ce faci acum e o exagerare…

Hă? Alarmarea pe care o văzuse pe chipurile lor nu era din cauza faptului că o impostoare dusă cu pluta se află în dormitorul de la etaj. Alarmarea era din cauza lui. I-a luat un minut ca să-şi dea seama de lucrul ăsta şi apoi încă un minut până când furia a început să crească în el, în timp ce mama lui dădea din cap, iar tatăl lui ofta de parcă totul *fusese* despre cum o dăduse din nou în bară la şcoală.

— Voi *auziţi* ce vă spun? Adică, serios… auziţi naibii ce vă spun?

— Ne descurcăm şi fără înjurăturile tale, Ben, a spus tatăl lui.

— Ah, chiar? Atunci ce ziceţi de asta? Nenorocita de fată care e acum sus, în nenorocitul de dormitor, nu e nenorocita voastră de fiică. M-am făcut naibii înţeles?

— *Destul,* Ben. Tatăl lui a intervenit din nou, părând cu adevărat nervos. N-o să-ţi spun din nou, e clar?

— Ei bine, o să vă spun eu din nou. Ea nu e *Jenny.* A arătat spre tavan, mai mult sau mai puţin în direcţia dormitorului.

— Fata de sus nu e fiica voastră. Nu e sora mea. Nu e absolut nimeni. E o impostoare. E o ticăloasă nebună. Mă înţelegeţi?

— Mai întâi de toate, a spus mama lui, nu ridica tonul. E suficient că ne spui asta *nouă,* însă nu vreau să audă şi Jenny. Eşti supărat, Ben, înţeleg. Ai fost multă vreme singurul copil la părinţi şi, dintr-odată, nu mai eşti, sora ta s-a întors şi te simţi confuz şi furios. Şi, da, îţi dau dreptate, nu se întâmplă zilnic aşa ceva. Ai dreptul să fii confuz. Şi, da, ţi-e greu să faci faţă şi să accepţi asta. Însă nu-ţi pot permite să faci acuzaţii îngrozitoare şi să le strigi în gura mare când Jenny te poate auzi. Mă înţelegi?

— Jenny n-aude. Pentru că Jenny nu e *aici.* E clar? Îmi pare rău dacă e nasol pentru voi, dar asta

e. Bine, ascultaţi-mă… toate lucrurile pe care credeţi că le ştie, despre familia noastră, şi despre Disney World, şi toate aiurelile alea. Le-a citit. Înţelegeţi? Le-a citit naibii.

Tata a oftat. Mama a oftat. Au oftat amândoi.

— Nu glumesc, a continuat Ben. Ascultaţi-mă, nu inventez tâmpenia asta…

A observat o notă plângăreaţă în vocea lui, aşa cum se întâmpla ori de câte ori era prins făcând ceva rău şi încerca să evite una dintre pedepsele lor stupide, însă acum nu voia sub nicio formă ca vocea lui să sune *aşa,* din moment ce, în general, minţise atunci când încercase să scape de vreo pedeapsă pentru că fumase marijuana sau altă porcărie în genul acesta, dar cu siguranţă nu minţea acum.

— Nu v-am spus niciodată… dar am creat un fel de… pagină memorială pentru Jenny. Pe Facebook.

L-au privit amândoi, fără nicio expresie pe faţă.

— A fost… nu ştiu… ceva ce-am făcut pur şi simplu pentru că m-am simţit mereu ciudat în privinţa asta… în privinţa faptului că sora mea a fost răpită. Adică, voi niciodată n-aţi vorbit prea mult despre asta şi mi-a fost greu să-mi amintesc lucruri… să-mi amintesc asta. Să mi-o amintesc pe ea. Adică, ştiu că m-am speriat foarte tare atunci şi toate alea şi că m-aţi băgat în nenorocitul ăla de azil de nebuni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ben, a spus mama lui, era o Şcoală Catolică. Nu te-am dus la un ospiciu.

— Ah, chiar? Atunci de ce erau toţi sedaţi cu tâmpenii? Trebuia să iau pastile zilnic. Îmi aduc aminte. Nu-mi aduc aminte multe, dar îmi amintesc asta. Nu reuşeam să le înghit la vârsta aia, îţi aminteşti? Nu puteam înghiţi pastile, aşa că măicuţele trebuiau să le amestece în sos de mere, ceea ce le enerva, ca şi cum le dădeam prea multă bătaie de cap sau aşa ceva.

— *Acid valproic,* Ben, a spus mama lui. Era… pur şi simplu ceva care să te ajute să-ţi revii. Terapeutul la care te-am dus după ce Jenny… după

ce-a fost răpită, a spus că suferi de o traumă. Nu-ţi aminteşti asta – nu-ţi aminteşti multe lucruri din perioada aia dar nu voiai să mergi la şcoală. Pur şi simplu refuzai. Trebuia să te târăsc până acolo, iar apoi trebuia să mă întorc după o oră şi să te târăsc înapoi acasă. Aveai ieşiri necontrolate – te certai cu ceilalţi copii. Nu voiai să mergi la şcoală, iar când mergeai, nu voiai să stai. Nu te învinovăţesc, Ben, nu… Pierderea lui Jenny a fost devastatoare pentru toţi. Eu eram complet la pământ în perioada aia. N-ai cum să-ţi aminteşti nici asta. Dar eram. Distrusă complet. Dacă n-aş fi fost, poate te-aş fi putut ajuta mai mult decât am făcut-o. Îmi pare rău…

— Nu-ţi cer *păreri de rău.* Mie îmi pare rău pentru tine… şi tata. Asta-i ce încerc să vă spun. Am creat pagina asta pe Facebook pentru că o mare parte din perioada aia pare să lipsească pentru mine, ca şi cum cineva a şters-o sau ceva de genul ăsta, nu doar amintirile cu Jenny, ci totul. Aşa că am creat pagina asta, OK? Şi, pur şi simplu, am scris tot ce-mi venea în minte. Despre Jenny şi mine… despre noi. Tot felul de aiureli pe care mi le aminteam întâmplător. Orice, de exemplu, cum Jenny nu voia să mă lase să mă joc cu prostia ei de cal sau cum m-am rătăcit în Disney World, orice îmi trecea prin cap, înţelegeţi? Iar acum pagina asta de Facebook are cam o mie de followers. Majoritatea sunt oameni care, ca mine, şi-au pierdut surori sau fraţi, dar sunt şi alţii. Iar ea a citit totul, fata aia de sus a citit totul şi asta-i ce vă redă vouă. Aşa a reuşit să vă păcălească. Şi cred că tot aşa i-a păcălit şi pe poliţişti. OK? Aşa că acum ştiţi…

Aştepta să vadă o reacţie pe feţele lor în urma a ceea ce le spusese. Aştepta să vadă că şi-au dat cât de cât seama, aştepta ca tatăl lui să nu mai arate ca şi cum era pe punctul de a-l pocni, iar mama lui să nu mai arate ca şi cum se gândea că trebuiau să-l târască înapoi la casa de nebuni – pentru că nu-i păsa de ce spuneau ei, locul ăla asta era.

— Uite, Ben, a spus mama, aplecându-se înainte pe canapea, aşa cum consilierul şcolar se apleca

înainte atunci când încerca să *empatizeze* cu el. Poate sunt doar iluzii, a spus ea. Că, după ce ţi-ai pierdut sora în felul ăsta şi-ai fost absolut traumatizat, ai putea să depăşeşti totul şi să fii bine. Şi că, după ce ea a reapărut în vieţile noastre, ai putea să fii bine şi în privinţa asta…

— Aţi auzit ce tocmai v-am spus? Aţi auzit amândoi? Faptul că ea mi-a citit pagina? Am prins-o *făcând* asta. De asta ştie. Despre toate chestiile noastre…

Doar că mama lui îi zâmbea în felul acela, aşa cum le zâmbeşti copiilor care participă la Jocurile Olimpice Speciale, atunci când trec linia de sosire – anul trecut şcoala lui găzduise concursurile regionale, iar Ben îşi oferise ajutorul ca să obţină nişte credite în plus zâmbetul acela care spune pe jumătate „Bravo” şi pe jumătate „Îmi pare al naibii de rău pentru tine”.

— Ben, ceea ce-ţi spun, ceea ce zic e că ai cu siguranţă multe probleme nerezolvate, dragul meu, legate de faptul că ţi-ai pierdut sora, după care ai regăsit-o. Şi înţeleg asta, înţeleg cu adevărat. Trebuie să le rezolvăm pas cu pas. Trebuie să rezolvăm asta împreună şi o vom face. Suntem amândoi alături de tine.

Lui Ben, pur şi simplu, nu-i venea să creadă. Le prezentase toate faptele, ca într-una din acele emisiuni stupide cu criminalişti, când sunt expuse, pas cu pas, dovezile crimei şi toată lumea încuviinţează şi spune că a fost rezolvat cazul. Părinţii lui însă nu încuviinţau, ci clătinau din cap; îi zâmbeau compătimitor şi îi spuneau că trebuie să rezolve împreună problema asta. Se simţea ca în filmul acela ştiinţifico-fantastic pe care îl văzuse când era copil, în care extratereştrii veniseră pe Pământ şi intraseră în corpurile unor părinţi, iar aceştia s-au transformat în nişte manechine zâmbitoare.

— Deliraţi cumva? Vorbesc chineză? Am… prins-o… citindu-mi… pagina… de… Facebook, a spus el, lungind cuvintele pentru a le accentua. M-

am dus sus când nu era acasă şi am văzut pagina mea de Facebook pe computer. Am surprins-o. Am prins-o naibii în flagrant delict. Ce anume nu înţelegeţi?

— Tu n-ai fi curios dacă ai fi în locul ei?

— Ce?

— N-ai fi curios dacă ai fi Jenny? Să afli ce a scris fratele ei despre ea?

— Hă? Ce legătură are? Vă spun că toate lucrurile pe care vi le-a povestit – sunt *acolo.* Pe pagina mea. Pentru că eu le-am scris naibii. Pe toate. Despre unchiul Brent, şi despre bunica, şi despre cum am mers pe plajă, şi despre focul de artificii de 4 Iulie, şi despre toate celelalte. Pur şi simplu le-a memorat.

— Toate lucrurile de pe pagina ta sunt lucruri care s-au întâmplat, Ben, a intervenit mama lui din nou. E firesc ca Jenny să-şi amintească aceleaşi lucruri – i s-au întâmplat şi ei. Înţeleg că eşti supărat. Înţeleg că e o schimbare uriaşă pentru tine. Dar ai răbdare, dragul meu. Avem doar nevoie de timp…

În clipa aceea Ben a simţit că i-a ajuns. Chiar atunci. Pentru că nu aveau nevoie de timp. Aveau nevoie ca regizorul acelui film ştiinţifico-fantastic să strige *Cut.* Ca să se întoarcă toţi la realitate. Ca părinţii lui să nu mai fie nişte manechine extraterestre care spuneau lucruri, precum „Avem doar nevoie de timp” şi să deschidă naibii ochii. Simţea acum lacrimi fierbinţi curgându-i pe obraji – avea douăzeci de ani şi, practic, urla la ei, iar amândoi stăteau acolo cu zâmbetele acelea idioate pe faţă.

— Aţi înnebunit amândoi! a urlat Ben, iar apoi a sărit de pe canapea şi, pur şi simplu, a alergat spre uşa de la intrare, pe care a deschis-o şi a şters-o afară, asigurându-se că o trânteşte după el, după care s-a urcat în maşină şi s-a îndreptat spre Hunter Park.

DOUĂZECI ŞI OPT

— Ce vrei?

Bună întrebare.

— Voiam să-ţi spun că-mi pare rău, am răspuns eu, deşi nu voiam nici pe departe să spun aşa ceva.

Voiam să spun: *Am un sfat pentru tine: salată verde.* Voiam să o întreb ce mai face amicul ei de la ziar – Max –, asta în cazul în care mai era încă amicul ei, dat fiind faptul că ea se întorsese cu mâinile goale şi fără nicio poză în urma vizitei făcute fetei răpite care locuia pe strada Maple.

— Hă?

Da, mi se pare corect. Era evident că Toni Kelly nu se aşteptase ca eu să-i cer scuze.

— Îmi cer scuze, am spus, scrâşnind din dinţi şi descoperind, în timp ce făceam lucrul ăsta, că nu e vorba de o expresie tâmpită, ci de ceva ce chiar te trezeşti făcând atunci când rosteşti cuvinte pe care ai prefera să le înghiţi.

— Ah!

Manifesta acum o urmă de interes – probabil încerca să-şi amintească numărul de telefon al reporterului şi ce anume îi promisese acesta.

— Încerc încă să mă obişnuiesc cu toate, i-am spus.

Ce îmi spusese mama, Laurie, în prima seară petrecută acasă?

— Ştii, să-mi revin…

— Sigur, a spus Toni, emanând din nou o blândeţe prefăcută. Înţeleg.

— Chiar? Mă bucur.

Îi căutasem numărul de telefon pe internet. M-am uitat pe pagina ei de Facebook şi Instagram, acolo unde storsese tot ce putuse din cele cinci minute de faimă ale ei, dar rezultatul nu valora absolut nimic.

„OMG", postase ea în ziua în care eu m-am întors. A doua zi *după* ce eu m-am întors, după ce m-am dat de gol, din greşeală, în conversaţia de la ora una noaptea cu reporterul acela. „Jenny Kristal

trăieşte! Prietena mea cea mai bună de când aveam şase ani. Era în drum spre mine când s-a întâmplat. Nu-mi vine să cred. Dumnezeu e bun!”

Nu părea genul de persoană care să se gândească prea mult la Dumnezeu, dat fiind faptul că, într-una din pozele ei din vacanţa de primăvară din acel an, pe tricoul ei scria „MÂNCA-MI-AI!”.

— Deci… ăăă… vrei să ne îmbrăţişăm? a întrebat Toni.

— Sigur. Era ultimul lucru de care aveam chef. Dar mă aflam într-o misiune – să-i dăm numele de cod: Jenny.

Îmi petrecusem ultimii ani speriată de moarte să nu fiu demascată – speriată de momentul acela în care privirile ciudate urmau să nu mai fie ciudate, iar eu aveam să fiu chemată să dau socoteală în faţa părinţilor şocaţi şi a asistenţilor sociali furioşi.

Hai să privim lucrurile în felul următor.

În anii ’60 exista un concurs televizat intitulat *Truth or Consequences*[32]. De unde ştiu asta? Pentru că mă informasem în legătură cu el, după ce citisem despre un oraş din New Mexico, care şi-a primit numele plecând de la denumirea acestei emisiuni, în urma câştigării unui concurs[33] – pe cuvântul meu – Truth or Consequences, New Mexico. O fetiţă de şase ani dispăruse de acolo în 2007, iar eu încercam să-mi dau seama dacă mă puteam da drept ea. Am găsit pe YouTube episoade din emisiune – o gazdă într-un costum ecosez din poliester le adresa concurenţilor nişte întrebări tâmpite de cultură generală şi îi punea pe cei care răspundeau greşit să facă nişte cascadorii şi mai tâmpite. Doar că în episodul pe care l-am văzut a fost vorba mai mult de un truc publicitar, pentru că fata care nu a ştiut să spună cine interpretează piesa *Don’t Be Cruel* a sfârşit prin a-şi reîntâlni mama care o dăduse spre adopţie, în loc să râdă toţi cu gura până la urechi de o fată care nu auzise niciodată de Elvis Presley, s-au înecat de plâns. Inclusiv eu. Oricum, ideea emisiunii

era că în cazul în care nu spuneai adevărul, aveau să urmeze consecinţe.

Aş putea scrie o carte întreagă pe tema asta.

Regulile acelea nu se aplicau în familia Kristal. Nu spusesem adevărul, însă nu au existat consecinţe.

De ce?

Mă simţeam de parcă eram închisă din nou într-o debara întunecată, căutând cu disperare o frântură de lumină. Retrăiam la nesfârşit acel tremur nenorocit.

Ceva i se întâmplase lui Jenny.

Trebuia să aflu ce.

Când am deschis uşa, Toni era toată numai un zâmbet.

— Bine-ai revenit, i-am spus, încercând să-i zâmbesc şi eu.

Să fiu fata care abia aşteptase să-şi reîntâlnească prietena cea mai bună din copilărie. Că veni vorba de prieteni pentru totdeauna…

— Cum de n-ai venit niciodată la petrecerile de ziua mea? am întrebat-o când ne aflam în camera mea.

— Ce?

— M-am uitat într-un album foto vechi. La toate petrecerile mele erau doar cei din familia mea. Pur şi simplu mă întrebam…

Toni a ridicat din umeri.

— De unde să ştiu?

— Mă aşteptam să fie cu mine mica mea gaşcă de prietene. Toate prietenele mele pentru totdeauna.

— Poate eram ocupată. Poate eram la altă petrecere sau aşa ceva.

— Sigur. Dar Jaycee?

— Hă?

— Jaycee Klein. Şi ea era ocupată?

— Stai puţin… eşti cumva *supărată* că n-am venit la ziua ta sau aşa ceva?

— Bineînţeles că nu. Ar fi chiar penibil.

— Exact. Pentru că aveam şase ani.

— Şi eu.

— A fost acum doişpe ani. Cine mai ştie?

— Exact. Asta-i ce încerc eu cumva să fac. Să ştiu.

— Să ştii? Ce să ştii? De ce n-am venit la ziua ta?

— Orice. Absolut orice. Sper ca discuţia cu tine să mă ajute să-mi amintesc lucruri din trecut. Sper să mă poţi ajuta să-mi recapăt unele amintiri…

— Ah!

Asta a mai înviorat-o.

— Am înţeles. Sigur.

Probabil că rolul de terapeut amator avea să o facă să se simtă mai puţin vinovată pentru că mă vânduse pe câţiva bani şi două minute de faimă. Poate că reporterul pentru care lucra urma să scrie un întreg articol despre asta. S-a aplecat înainte.

— Ce vrei să ştii?

— Despre tine şi despre mine. Despre cum eram ca prietene.

— *Cele mai bune* prietene, m-a corectat Toni.

— Da. Cele mai bune. Dar prietena mea cea mai bună n-a fost la petrecerea de ziua mea. La niciuna dintre ele.

— Doamne, Jen. După cum am spus, poate că eram ocupată. Poate că mama avea o cădere nervoasă din cauza tatălui meu şi a uitat să mă ducă la ziua ta.

Observasem că domnul Kelly lipsea din peisaj. La propriu. Pe pagina ei de Facebook nu mai erau poze de familie. Erau câteva cu el şi cu Toni singură şi încă o poză cu el şi o femeie mai tânără, cu sâni falşi, iar săraca Toni era lăsată pe margine.

— Poate. Ne jucam mult împreună?

— Da. Tot timpul.

— Chiar?

„Jenny şi Toni nu se joacă împreună chiar atât de mult” – e ceea ce doamna Kelly i-a spus detectivului Looper. Poate de asta mama lui Toni nu s-a îngrijorat prea tare atunci când Jenny nu a mai ajuns la ei acasă în ziua aceea. Nici nu se aşteptase să o vadă.

— Da. De ce?

— Am auzit cum că poate *nu* ne-am jucat împreună chiar atât de mult. Nu şi după ce am mai crescut puţin.

— Cine ţi-a spus asta?

Da, cine?

— Mama.

— Mama ta ţi-a spus că nu ne jucam împreună?

— A dat de-nţeles asta.

Aţi lăsat vreodată aerul să iasă dintr-un balon ca să se audă sunetul acela pârţâit? Aşa arăta Toni acum – mai puţin sunetul. Îi ameninţam noul ei statut de personaj principal în povestea despre Jenny Kristal. Prietena ei cea mai bună şi loială. Poate că ameninţam toate acele bancnote care îi zburau prin minte – cele pe care urma să le primească pentru a apărea, în exclusivitate, pe prima pagină a unui ziar.

— Veneai la mine în dimineaţa aia, a declarat, cu tărie, Toni. Ca să ne jucăm. Urma să ne *întâlnim ca să ne jucăm.*

— Cred că mă lăsau de izbelişte şi mă trimiteau pe capul tău. Ca să nu-l mai deranjez pe Ben. Avea mâna ruptă.

— Nu te trimiteau pe capul lui Jaycee?

— Nu ştiu. Tu erai sigur cea lăsată de izbelişte.

— Ce?

— Nu contează. Zi-mi o amintire, Toni.

— O amintire… despre ce?

— Despre orice. Mă gândeam că m-ai putea ajuta să-mi recapăt unele amintiri. Aşa că, zi-mi o amintire. Despre tine şi prietena ta cea mai bună.

— Stai să mă gândesc… I s-a luminat faţa. Îmi amintesc grătarele pe care le dădeaţi de 4 Iulie. Când fratele tatălui tău dădea foc la petardele alea. Super tare.

— Da. Totuşi, acolo erau adunaţi toţi. La grătare. Nu-ţi aminteşti ceva doar cu mine şi tine? Când ne întâlneam ca să ne jucăm. Ce obişnuiam să facem? O amintire cât de mică, Toni Baloney. Doar una.

— Caii tăi, a spus ea.

— Ce-i cu ei?

— Ne… jucam cu ei.

— Minunat. Care era preferatul meu? Îţi aminteşti?

— Hă?

— Aveam un cal preferat. Care era? Cred că-mi amintesc, dar nu sunt sigură. Era Flicka?

— Exact. Mda. Era Flicka.

— De fapt, cred că era Black Beauty.

— Exact. Black Beauty. Ăsta era.

— Stai puţin. Ce proastă sunt. Goldy. Ăsta era numele lui.

Toni s-a făcut roşie la faţă.

— OK, nu-mi amintesc calul tău de jucărie preferat. Şi, în orice caz, cum mi-aş putea aminti aşa ceva?

— Corect. Dar altceva îţi aminteşti?

— Ca de exemplu?

Toni începea să nu se simtă în largul ei, ca şi cum blugii aceia pe care îi purta, cu două mărimi mai mici, o strângeau până în gât.

— Filmul meu preferat. Desenele mele animate preferate. Culoarea preferată. Erai prietena mea preferată. Deci, poate că-ţi aminteşti câteva dintre lucrurile mele preferate.

— Nu ştiu.

— Da.

— Nu reuşesc să-mi aduc aminte.

Toni începuse să se joace cu brăţara de la mână.

— Poate că mama a avut dreptate, am spus.

— Hă?

— Legat de faptul că am încetat să ne mai jucăm împreună.

Toni se uita lung la mine.

— De ce crezi asta?

— De ce cred ce? a întrebat ea.

— De ce nu ne-am mai jucat împreună?

Faţa ei căpăta aceeaşi expresie pe care o avusese în ziua în care am dat-o afară din casă. Începea să se îngrijoreze că o elimin din poveste. Că avea să fie din nou acea grăsunică cu aproape nimic pe agenda ei socială.

— Erai cam… violentă, a spus Toni.

Dintr-odată, a fost rândul meu să amuţesc. Nu ştiu de ce m-am simţit de parcă mă pălmuise. Ca şi cum ceea ce spunea era despre mine, nu despre fata care pretindeam că sunt.

Pur şi simplu aşa m-am simţit.

— Violentă? am repetat în cele din urmă. Ce vrei să spui?

— Vrei o definiţie? Violentă. Adică îmi făceai naibii rău, fizic. Şi lui Jaycee. Odată m-ai împins de pe barele de căţărat. Mi-am rupt un dinte. Hei, ai vrut o amintire, nu?

— Îţi aminteşti că ţi-am făcut asta? Că te-am lovit?

— Cam aşa ceva. Mama îşi aduce aminte sigur. Numai despre asta vorbea când ţi-ai făcut din nou apariţia. Erai un fel de copil periculos.

„Iar eu care crezusem că asta era specialitatea lui Ben”, am vrut să spun. Aproape că am spus-o.

— De asta nu ne-am mai jucat împreună? am aţâţat-o eu. De ce nu erai la petrecerile de ziua mea – de ce nu era *niciuna* dintre voi?

Toni a ridicat din umeri.

— Probabil.

— De ce te-am împins de pe barele de căţărat?

— Nu ştiu.

— Nu ne certam sau aşa ceva? Poate că ne strigam una pe cealaltă în toate felurile. Ştii, cum fac fetiţele.

— Eu stăteam acolo şi-mi vedeam de treabă. Pur şi simplu m-ai împins. Mi-am rupt un dinte. Astea erau tâmpeniile pe care ai început să le faci. Le făceai rău celorlalţi copii. Povestea e că l-ai împins chiar şi pe…

Toni a tăcut şi a început să-şi roadă o unghie.

— Povestea? Ce poveste? L-am împins chiar şi pe *cine…?*

— Uită, n-are importanţă.

— Asta-i problema. Uitarea e problema. Încerc să-mi aduc aminte, ai uitat?

— Da. Dar poate nu întâmplarea asta.

— Pe cine am împins?

— Ţi-am spus. Hai să uităm totul.

— Hai să nu uităm. Povestea a fost… hai odată – l-am împins chiar şi pe cine, Toni?

— OK, dacă tot ai întrebat. Pe Ben.

— Ben? Fratele meu? Unde l-am împins?

— Pe scări. S-a ales cu *mâna ruptă,* îţi aminteşti?

— L-am împins pe Ben pe scări şi şi-a rupt mâna? Cine spune asta?

— Toată lumea.

— Toată lumea. Care toată lumea?

— Mama şi tata. Alţi oameni.

— De ce aş fi făcut asta? De ce să-l împing pe Ben pe scări?

— Ţi-am spus. Te transformaseşi într-un fel de monstruleţ. Ca Chucky.

— Ei nu mi-au zis niciodată asta. Mama şi tata. Nici măcar Ben. Nu mi-a zis c-am făcut asta. Nimeni nu mi-a zis.

Eram pe punctul de a spune că Ben nu a scris, de asemenea, aşa ceva – nu era menţionat pe pagina lui memorial. Îmi aminteam ceva despre cum zburase pe scări, bineînţeles, dar nu-mi aminteam nimic despre cum că eu aş fi cauzat lucrul ăsta.

Toni a ridicat din umeri.

— Poate că nu vor să te supere. Adică, după toate porcăriile prin care ai trecut.

— Deci, dacă l-aş întreba pe Ben, mi-ar spune „Da, tu m-ai împins”.

— De unde să ştiu ce-ar spune Ben? Întreabă-l. Poate că nu ştie sigur. Pentru că l-ai împins cumva de la spate. Deşi era de *aşteptat* să fii tu.

— Deci, lumea a crezut că eu am făcut-o?

— Mama mea a spus că tu ai făcut-o.

— Dar mama mea?

— Mama ta? De unde să ştiu eu? Nu e ca şi cum mama ta i-a anunţat pe toţi din cartier. Sunt sigură că oamenii n-au oprit-o pe stradă ca să-i spună asta: „Hei, am auzit că fiica ta nebună l-a împins pe scări pe băiatul tău.”

Înţelegeam deja ceva. Credeam că înţeleg.

Ceva ce era scris cu nişte litere luminoase, care se aprindeau şi se stingeau, asemenea celor de pe toate clădirile din Times Square – chiar şi când am condus-o pe Toni la uşă, o Toni furioasă, care nu obţinuse, din nou, nicio poză, dar care poate avea acum o poveste de vânzare.

Un copil normal. O fetiţă de şase ani, dulce şi adorabilă.

De ce trei mame de-ale prietenelor lui Jenny ar fi dat exact acelaşi răspuns, cuvânt cu cuvânt, atunci când au fost întrebate cum era Jenny ca fetiţă? Şi de ce acele cuvinte? Acele cuvinte şi nu altele.

Un copil normal. Să luăm cuvintele astea.

O posibilă explicaţie.

Pentru că fiica prietenilor tăi tocmai a fost răpită.

Iar acei prieteni – Laurie şi Jake – o luau razna. Înnebuneau din cauza şocului şi a fricii şi a gândurilor care le trec prin minte părinţilor (nu e şi cazul părinţilor mei) ai căror copii sunt furaţi de lângă ei. Iar comunitatea îi sprijinea în întregime: o linie telefonică în direct pentru Jenny, o centrală pentru Jenny, postere cu Jenny şi expediţii de căutare a lui Jenny. Aşadar, atunci când detectivul local (şi poate şi ziarul local) vine şi te întreabă cum era Jenny ca fetiţă, ai două variante. Fie îi spui că e o nebună instabilă emoţional, cu instincte criminale, fie îi spui că e un copil normal, o fetiţă de şase ani, dulce şi adorabilă.

Probabil că au avut o mică reuniune în ziua aceea. Ca să discute problema. „Dacă ne întreabă despre Jenny, vom spune asta, asta şi asta. Cu toţii. Nu trebuie să ne contrazicem unul pe celălalt.”

Probabil că la explicaţia asta se gândise şi J. Pennebaker.

Cel care trimisese familiei Kristal transcrierea interviurilor. În care trei părinţi diferiţi spuseseră exact acelaşi lucru. Probabil că la început a fost şi el uimit de lucrul ăsta.

Până la urmă mi-am amintit de ce numele lui îmi suna atât de familiar. Îl văzusem în articolul din revista aceea, pe care o găsisem online, în timp ce

eram în căutarea noii mele identităţi – articol în care se comemorau zece ani de la dispariţia lui Jenny. Mai erau menţionaţi acolo detectivul Looper, un detectiv particular şi chiar un mediu prefăcut, pe care familia Kristal aruncase banii în încercare de a o găsi pe Jenny. Şi încă cineva.

„Un detectiv specializat în cazuri nerezolvate, pe nume Joe Pennebaker, care a analizat din nou, cu meticulozitate, fiecare dovadă existentă. Ceea ce pare mai impresionant decât în realitate, din moment ce nu exista cu adevărat nicio dovadă – cel puţin nu dovezi fizice."

J. Pennebaker era Joe Pennebaker.

Dar de ce încă îi mai suna Joe Pennebaker, doi ani mai târziu?

Cine ştie?

Însă ştiam de ce sunase ca să spună că nu va *mai* suna. La întrebarea asta era uşor de răspuns.

Pentru că mă întorsesem acasă.

Aşa că acum era rândul meu, cred.

Să fiu detectivul specializat în cazuri nerezolvate.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

— Poate de data asta putem vorbi cu Jenny între patru ochi?

— De ce? a întrebat Laurie.

Bună întrebare.

Duetul de comedie se întorsese pentru un bis. Tot inventasem scuze, precum „Chiar trebuie?" şi „Le-am spus totul prima dată" şi „Nu vreau să mă întorc acolo", dar era vorba despre *FFBI* – Fucking Federal Bureau of Investigation – aşa că nu puteai refuza întruna.

— Ar putea fi mai uşor pentru Jenny să se deschidă dacă mama ei nu ar fi tot timpul în preajmă.

„E în regulă", îmi venea să zic, *nu e mama mea.* Ceea ce ar fi fost o noutate doar pentru doi din cei patru oameni din living.

— Nu te deranjează, scumpo? a întrebat Laurie.

— Deloc, am spus eu.

Intrasem în alertă. În primul rând pentru că Hesse şi Klein semănau mai mult decât data trecută cu nişte agenţi FBI, ca şi cum voiau să-mi arunce pe cap un sac şi să-mi ofere nişte cătuşe nou-nouţe. Ca şi cum, în ziua aceea, uitaseră acasă limbajul plin de grijă şi afecţiune.

— Ştii ce e un test ADN, Jenny? m-a întrebat Hesse după ce Laurie s-a dus la bucătărie.

— Nu. N-am trăit pe planeta Pământ până acum, aşa că habar n-am.

— Poftim?

— Da, ştiu ce e. *Lars ştia şi el foarte bine ce e,* mi-am spus eu.

— Am analizat câteva fire de păr găsite în rulotă.

— Minunat.

— S-au dovedit a fi ale tale.

„Aşa e", mi-am amintit eu. La primul interviu mi-au luat o probă de salivă.

— Nicio surpriză în privinţa asta, am spus.

— Nu în privinţa asta, poate… a răspuns Kline. Am găsit în rulotă fire de păr aparţinând unui bărbat şi unei femei.

— Nici asta nu mă surprinde.

— I-am identificat pe proprietarii iniţiali ai rulotei. Firele de păr sunt ale lor.

— Minunat.

— Sunt afro-americani. Şi au peste optzeci de ani.

Mă priveau fix şi aşteptau un răspuns. *Lasă-i să aştepte,* mi-am spus.

— Înţelegi, Jenny? Aici e surpriza. Chiar aici.

— Nu înţeleg, am spus.

Kline a oftat. Aşa cum oftase mătuşa Trude când Sebastian a făcut mini-criza aceea şi i-a spart iPhone-ul surorii lui.

— Încercăm să înţelegem cum e posibil ca tu să fi locuit în rulota aia cu *răpitorii* tăi atâta vreme cât nu există nicio dovadă fizică că ei au fost vreodată acolo.

— Hă?

Făceam pe proasta.

— Proprietarii de dinainte, domnul şi doamna Washington, au părăsit rulota în urmă cu patru ani. Locul e plin de ADN-ul lor. Şi, apoi, mai e al tău. Dar nimic din ADN-ul Mamei şi al Tatălui. Cum îţi explici asta?

Simplu. Nu au fost *acolo,* bineînţeles. Rulota părăsită fusese un loc mizerabil în care poposisem după ce am locuit la familia Greer şi înainte de a sta la cei din familia Kornbluth, la mai bine de şase luni după ce ieşisem pe poarta casei Tatălui şi a Mamei. Ideea era să-i ţin pe *ei* şi pe Hesse, şi Klein cât mai la distanţă unii de ceilalţi. Înţelegeţi – ar fi apărut o mică problemă, în sensul că poveştile noastre nu s-ar fi potrivit în întregime.

„Acesta e motivul pentru care voiau să fiu singură când mă interogau în ziua aceea", mă gândisem eu. Ca Laurie să nu le mai spună să nu mai hărţuiască martorul. Care, la urma urmelor,

trecuse prin *iad.* Ca să nu-i facă să-şi strângă cartonaşele cu întrebări şi să plece acasă.

— *ADN-ul Mamei şi al Tatălui,* a repetat Hesse. De ce crezi că nu e nici urmă de el în rulotă?

— Nu sunt specialistă în ADN. N-am de unde să ştiu.

— Nu cred e nevoie să ai o diplomă în domeniu ca să înţelegi care e problema, Jenny. Vrem doar să ne ajuţi să înţelegem. Poate că te-ai înşelat în privinţa faptelor. Poate ni le poţi prezenta din nou în ordine cronologică?

— În ordine cronologică?

— Da. În ce perioadă ai locuit cu ei – *răpitorii* tăi – şi când ai plecat?

Era greu să nu observi modul în care Hesse spunea *răpitori.* Aşa cum supraveghetorii de la şcoala de corecţie – gardieni, pentru cei închişi acolo – obişnuiau să spună *doamnelor.* Un lucru în care nu credeau nici măcar o secundă.

— Poate că deja vi le-am prezentat în ordine cronologică de zece ori.

— Pur şi simplu nu se potrivesc, Jenny.

— Au fost în rulotă. Cu mine. Mi-au făcut lucruri…

Ţi-am spus să nu te mişti…

— Habar n-am de ce nu le puteţi găsi ADN-ul, am continuat eu, încercând să par indignată pe bună dreptate. Reuşeam să pretind că sunt indignată. Poate că au curăţat rulota foarte bine înainte de a pleca.

— Deci au reuşit să cureţe toate firele lor de păr, dar cumva le-au lăsat pe cele ale soţilor Washington? Are sens asta pentru tine, Jenny?

— Sigur. De ce nu?

— Pentru că e imposibil din punct de vedere ştiinţific. Nu se poate întâmpla.

— Dacă spuneţi voi asta.

— Da. Mi-e teamă că spunem asta.

Am ridicat din umeri în stilul lui Toni. Kelly. Ca şi cum aş fi spus: „Ce vreţi să fac în privinţa asta?”

Deşi ştiam, fireşte, ce voiau să fac, voiau să le spun adevărul. Îmi pare rău, nu e punctul meu forte.

— Apoi mai e lipsa totală a martorilor coroboranţi, a intervenit din nou Kline.

— Coroboranţi…?

Vorbiţi normal! îmi venea să le zic.

— Oameni care i-au văzut prin preajma rulotei. Cu siguranţă ieşeau *uneori.* Ca să scotocească prin lăzile cu donaţii despre care ai vorbit sau ca să cumpere de mâncare. De ce oare nu i-a văzut nimeni?

— Rulota se afla într-o parcare părăsită, am spus. Nu locuieşte nimeni acolo. De asta i se spune „părăsită".

— Parcarea, desigur. Dar în jurul parcării? În jurul cartierului chiar?

— Nu era niciun cartier. Nu erau *vecini.*

Mi-am amintit brusc o glumă proastă: „Ce i-a spus mânza armăsarului când acesta a încercat s-o sărute? Opreşte-te, ne văd vecinihihii."

— Dacă mergi puţin pe jos, ajungi în cartier. Case. Străzi. Oameni. Niciunul dintre acei oameni n-a văzut vreodată pe cineva care să se potrivească descrierii făcute de tine Tatălui sau Mamei. Te-au văzut doar pe tine.

— Poate că eram singura la care merita să se uite.

L-am privit cu expresia aceea pe care o preluasem de pe Instagram – am făcut ochii mici, mi-am ţuguiat buzele şi mi-am ridicat bărbia – *Nu sunteţi de acord?*

Kline a zâmbit cu superioritate. Nu corespundeam profilului FBI al victimei unei răpiri. Voiam să le spun că *victimă* era al doilea nume al meu – trebuiau să mă creadă în privinţa asta. Îmi câştigasem statutul de victimă – dacă nu mă credeau, eram bucuroasă să le arăt urmele de zgârieturi de pe vremea când eram închisă într-o cămară ce mirosea a cartofi cruzi.

— Jenny, ne-ai spus tot adevărul? m-a întrebat Hesse, mimând empatie, care, deşi nu la fel de

convingătoare ca indignarea mimată de mine, era credibilă.

— Adevărul şi numai adevărul, am spus eu.

Eram sătulă. Aveam lucruri de făcut. Trebuia să vorbesc cu oameni. Cu unul, în special, mă gândeam eu. Şi parcă mi se dăduse un fel de imunitate în faţa urmăririi penale. Deşi nu înţelesesem de ce.

M-am retras în cochilia mea. *Nu, Laurie, nu ca scoicile pe care ne-am prefăcut că le căutăm în Montauk.* Un fel de retragere care i-a făcut pe Hesse şi Kline să înceapă să mă împungă cu priviri reci ca gheaţa, mai ales Hesse, care renunţase la empatie cât ai zice peşte şi, în schimb, manifesta acum o afecţiune dură – mai ales partea dură a ei.

— Avem nevoie de răspunsuri, Jenny, şi mai devreme sau mai târziu le vom obţine, a spus ea.

Am rămas tăcută.

— Credem că sunt lucruri pe care nu ni le spui. Lucruri care nu se potrivesc cu naraţiunea ta.

„Povestea mea", aproape că am spus cu voce tare. *„Povestea* mea." Păreau mereu să aleagă cuvinte formate din cinci silabe, când trei ar fi fost de ajuns.

— Vom reveni, a spus Kline. Şi vom vorbi cu mama ta.

„N-aveţi decât."

TREIZECI

Am întâlnit-o pe Jenny într-un vis.

Stăteam pe veranda din faţa casei şi era vară. Chiar în ziua aceea, cred – ziua în care a dispărut. Era îmbrăcată aşa cum apărea descris în ziare. În pantaloni scurţi roz şi un tricou alb în dungi.

Stăteam turceşte, una în faţa alteia. Mă gândeam că ar fi trebuit să-mi fie teamă să stau singură acolo cu ea – „ca *Chucky",* mă ironizase Toni –, dar nu îmi era.

În schimb, mă simţeam calmă şi liniştită.

Jenny era doar o fetiţă de şase ani. Care s-a îndreptat spre mine şi m-a îmbrăţişat. Şi mi-a şoptit ceva la ureche.

„Salvează-mă", a spus. „Poţi. Trebuie să mă salvezi…" Când m-am trezit leoarcă de sudoare, m-am băgat sub duş şi m-am spălat din cap până-n picioare, ca şi cum voiam să mă curăţ de ea. În zadar.

Aşa că m-am dus să caut un număr.

Vă întrebaţi ce număr? Cel al lui J. Pennebaker.

Care zisese: „Spune-i doamnei Kristal că n-o să mai sun".

M-am gândit că poate ar trebui să-l sun.

Nu a fost greu să-i găsesc numărul. Pur şi simplu am verificat corespondenţa.

Cataloage de la West Elm, Target, Victoria's Secret. Ceva de la Consiliul de Alegeri. O solicitare din partea Fundaţiei pentru cercetarea diabetului la copii.

Factura telefonică.

Va supăraţi dacă arunc o privire, mamă şi tată? Nu? Minunat.

Am observat imediat acel prefix ciudat, 404, despre care Google mi-a confirmat că era din statul Georgia.

Era ceva şi mai ciudat.

Erau cel puţin treizeci de apeluri telefonice de la J. Pennebaker către soţii Kristal.

Le-am numărat.

Treizeci într-o lună, ceea ce părea extrem de mult. Doar dacă nu erai un membru al familiei, să zicem, spre deosebire de cineva care încerca să găsească un membru al familiei. Sau cel puţin încercase, cu mai mult de doi ani în urmă.

Pennebaker sunase, practic, non-stop.

Majoritatea apelurilor durau exact un minut. De ce oare? Probabil pentru că erau preluate automat de mesageria vocală. El sunase, dar soţii Kristal nu răspunseseră.

Altceva nu-mi dădea pace – încă ceva. Nu doar faptul că Pennebaker sunase ca să spună că nu o să mai sune. Erau acele *scuze* pe care şi le cerea. De ce? De ce îşi cerea scuze?

Probabil pentru că îi asaltase cu telefoane. Sigur.

Treizeci de toate, ultimul fiind exact după ce mă întorsesem acasă.

Apoi m-am gândit: Hei, dacă toate apelurile acelea au fost preluate de mesageria vocală, poate că sunt încă acolo.

Vedeţi?

Să fii detectiv specializat în cazuri nerezolvate nu era chiar atât de greu pe cât părea.

TREIZECI ŞI UNU

„Hmmm… bună ziua, doamnă Kristal. Sunt Joe Pennebaker. Aşa cum încercam să vă explic dumneavoastră şi soţului dumneavoastră la telefon. Mda, m-am pensionat în sfârşit şi m-am retras în sudul ţării. Încă încerc să mă obişnuiesc să aud oameni spunând *te rog* şi *mulţumesc.* Oricum, îmi stă în continuare pe creier cazul ăsta. Al fiicei dumneavoastră. Adevărul e că orice detectiv adevărat are un astfel de caz. Un caz care nu-i dă pace. Care nu-l lasă să doarmă. Cazul lui Jenny… Nu ştiu, poate e din cauză că şi eu mi-am pierdut fiica – a murit de cancer, ştiu, nu e acelaşi lucru, chiar dacă te macină la fel, însă ştiu ce înseamnă să-ţi pierzi un copil. Oricum, sunt câteva lucruri pe care le-am analizat şi am doar câteva…”

Zdrang.

Robotul telefonic al familiei Kristal semăna cu o relicvă din perioada în care a dispărut Jenny – aştepta mesaje de la o fiică ce nu s-a mai întors niciodată. Proclamase: „S-a scurs timpul”. Asemenea psihologului cu care m-au pus să vorbesc la şcoala de corecţie, care îţi acorda exact cincisprezece minute şi nicio fracţiune de secundă în plus. Obişnuiam să o surprind cu o mare revelaţie exact în minutul al paisprezecelea ca să văd dacă mă întrerupe la jumătatea propoziţiei. *Vom vorbi despre asta data viitoare,* obişnuia să spună cu o voce destul de plictisită.

Pentru Pennebaker data viitoare a fost doar câteva secunde mai târziu.

„Hmm… sunt tot eu, Joe. Îmi cer scuze. Ce voiam să spun e că am doar câteva întrebări pentru dumneavoastră, dacă nu vă deranjează? Dacă dumneavoastră sau soţul dumneavoastră m-aţi putea suna, numărul meu e 404-672-8579. Mulţumesc.”

Fireşte că Pennebaker nu l-a primit niciodată. Telefonul acela.

„Salutare, sunt Joe Pennebaker, din nou. Dacă dumneavoastră sau soţul dumneavoastră m-aţi putea suna înapoi, v-aş fi recunoscător. Aşa cum v-am spus, am făcut câteva investigaţii şi am descoperit nişte lucruri – lucruri pe care poate m-aţi putea ajuta să le clarific… una sau două întrebări, asta-i tot. Numărul meu e 404-672-8579. Mulţumesc."

Nu i-au răspuns nici atunci. Când a sunat din nou, Pennebaker părea puţin îngrijorat.

„Sunt Joe, din nou. Ştiu că nu mă mai ocup în mod oficial de acest caz. Cel al fiicei dumneavoastră. Dar chiar ar fi de ajutor dacă aţi putea răspunde la câteva întrebări. Sincer… am nevoie doar de câteva minute din timpul dumneavoastră. Asta-i tot. Numărul meu e… ştiţi deja care e. Vă rog să mă sunaţi oricând."

Eram jos, în living – cu o ureche eram atentă la Joe Pennebaker, cu cealaltă, la uşa pe care putea intra, în orice clipă, chiulangiul numărul unu din Long Island, întrebându-se ce făceam cu telefonul fix lipit de ureche, fără să spun nimic în receptor.

Pennebaker a aşteptat probabil câteva zile înainte să-şi încerce din nou norocul.

„Sunt Pennebaker. Am sperat că o să mă sune unul dintre dumneavoastră. Din moment ce nu pot vorbi cu niciunul la telefon. Înţeleg că sunteţi ocupaţi şi aşa mai departe, chiar înţeleg, însă e vorba despre fiica dumneavoastră."

Oscila între un ton iritat şi unul politicos şi îi era greu să se decidă pe care să-l aleagă. Era destul de amuzant – dacă nu aş fi fost pe muchie de cuţit, aş fi râs. Eram pe muchie de cuţit, privind uşa de la intrare. Şi eram pe muchia canapelei (canapeaua portocalie, în cazul în care vă interesează), aşteptând ca Pennebaker să spună, în sfârşit, ceva interesant. OK, ai descoperit ceva – spune odată!

„… doar câteva întrebări despre, nu ştiu, dinamica din familie, să o numim aşa. Vreau să spun, cum era atunci. E posibil să fi avut legătură cu ce i s-a întâmplat fiicei dumneavoastră. Aşa că, vă rog, dacă puteţi, sunaţi-mă înapoi."

Probabil că a funcţionat. În sfârşit. L-au sunat într-adevăr. Şi i-au lăsat un mesaj.

„Hmm… sunt Joe Pennebaker. Am primit mesajul dumneavoastră. Vă înţeleg frustrarea legată de stagnarea investigaţiilor din acest caz. Includ aici, bineînţeles, şi investigaţiile mele. Va respect în totalitate punctul de vedere. Înţeleg că amândoi vă gândiţi că vreţi să renunţaţi şi să spuneţi suficient, gata, nu mai vrem, însă –”

Zdrang.

„Roboţii ăştia telefonici. Spuneam că înţeleg că aţi vrea să renunţaţi şi să spuneţi *Nu vrem să mai auzim nimic,* de doisprezece ani tot vorbim cu detectivii şi la ce bun? Înţeleg asta, chiar înţeleg, însă e exact motivul –”

Zdrang.

„Doamne… nu-ţi pot lăsa roboţii ăştia mai mult timp? spuneam că e exact motivul pentru care vă sun. Nu pot renunţa la cazul ăsta. *Refuz* să renunţ. Am revenit asupra faptelor şi am privit totul cu ochi noi. În primul rând, transcrierea primelor interviuri…”

Transcrierea pe care le-o trimisese prin poştă. Cea pe care o citisem în miezul nopţii.

„E ceva acolo care sare în ochi. Ceva ce înainte mi-a scăpat complet.”

Nu zău.

M-am felicitat călduros. Poate că lui Pennebaker îi scăpase ceva prima dată când a citit transcrierea. Mie însă nu mi-a scăpat.

„În interviurile cu unii dintre prietenii dumneavoastră din cartier. I-am căutat şi le-am luat din nou interviuri. Apoi am mai cercetat puţin…”

Deci Pennebaker vorbise cu părinţii din cartier. Poate că de asta doamna Kelly vorbea întruna despre mine după ce m-am întors. Pentru că vorbise despre mine înainte de a mă întoarce. La fel şi soţii Mooney, şi soţii Shapiro. I-au spus totul lui Pennebaker. I-au spus că acea fetiţă de şase ani, dulce, adorabilă, ca toate fetiţele, fusese, de fapt, o mică scorpie afurisită.

După telefonul acela, a continuat să încerce să intre în contact cu ei. Cel puţin de încă zece ori – uneori închidea fără să lase un mesaj, alteori lăsa un mesaj lung, pe care îl încheia după ce mai suna de trei ori. Uneori era prietenos, alteori era ca un poliţist care vrea să i se răspundă imediat la întrebări, iar uneori era ambele. Când a sunat ultima oară – înainte de a vorbi cu mine la telefon, când m-a rugat să le spun că îşi cere scuze şi că nu va mai suna – a spus, în sfârşit, în legătură cu ce anume erau răspunsurile pe care le cerea.

„Trebuie să vă pun câteva întrebări despre fiul dumneavoastră", a încheiat el. *„Despre Ben."*

ZDRANG.

TREIZECI ŞI DOI

Am mers la Roosevelt Field Mall împreună cu Tabs.

Voiam de mult să ies din casă şi să merg într-un loc cu mulţi oameni în jur. Pentru că, da, casa începea să semene puţin cu şcoala de corecţie. Mai puţin mirosul de amoniac, şi mâncarea oribilă, şi o colegă de cameră pârâcioasă.

În şcoală lăsau lumina aprinsă non-stop. Nu aveai cum să scapi de lumina aceea galbenă şi bolnăvicioasă, pentru că se strecura, asemenea unei vietăţi, printre crăpături, chiar şi când uşa era închisă.

Spunea: „Sunt cu ochii pe tine”.

Mă trezisem în miezul nopţii pentru că auzisem o uşă închizându-se.

Uşa de la camera mea.

Când m-am dus să o deschid, o lumină s-a stins. Nu aş putea spune de la camera cui anume, însă i-am captat ecoul vizual, cred ca aşa se numeşte, asemenea blitzului unui aparat de fotografiat a cărui lumină îţi mai rămâne o vreme pe retină.

Cineva fusese în camera mea în timp ce dormeam.

Mă privise.

Nu am mai reuşit să adorm la loc.

„Trebuie să vă pun câteva întrebări despre fiul dumneavoastră. Despre Ben.”

De ce Pennebaker nu punea întrebări despre Jenny? Cea căreia îi plăcea să-şi împingă cele mai bune prietene de pe barele de căţărat, iar pe fratele ei, pe scări. Începeam să-mi amintesc alte lucruri de pe pagina de Facebook a lui Ben.

De exemplu, cicatricea aceea pe care încă o avea pe picior de pe vremea când sora lui îl împinsese într-un suport de metal pentru agăţat roşiile, în curtea din spatele casei. Ziua în care era în ocean şi îşi amintea că a fost tras sub apă de un val. Sau de *Jenny?* Ea e cea despre care îşi amintea că se afla

acolo când a ieşit la suprafaţă, după ce aproape că se înecase, nu? Sora lui mai mică. Şi apoi era ziua în care s-a rătăcit în aceeaşi peşteră din care Jenny ieşise cu uşurinţă. Poate că ea a avut puţin de-a face cu faptul că el s-a rătăcit. Şi mai erau acele desene în creion pe care le văzuse în camera ei după ce se certaseră –, cele în care apăreau dâre de sânge pe fruntea lui Ben. La un moment dat, alţi copii au început să fie ţinuţi departe de Jenny pentru propria lor protecţie. Nu însă şi Ben. El era acolo. În ocean. În peşteră.

În casă.

— Vrei să ne maimuţărim puţin? m-a întrebat Tabs.

Treceam pe lângă una dintre acele cabine foto în care introduci un dolar şi apoi pleci de acolo cu nişte poze stupide – probabil că au avut mare succes înainte de a se putea face exact acelaşi lucru cu iPhone-ul. Cabina probabil că fusese acolo dintotdeauna, dar nu îşi găsiseră timp să o arunce la gunoi.

Întregul mall arăta de parcă era aproape gata să fie aruncat la gunoi în ziua aceea. Era vechi şi fără culoare. Când am fost cu Laurie acolo, nu observasem toate magazinele acelea cu anunţuri „DE ÎNCHIRIAT”. Probabil că fusesem prea ocupată să-mi cumpăr blugi mulaţi şi topuri cu decolteul rotund. Era ca şi cum îţi zâmbeşte o fată drăguţă şi apoi, dintr-odată, îi vezi dinţii lipsă.

Lui Tabs şi mie nu ne lipsea niciun dinte. Ne-am strâmbat la cameră, cu feţele lipite una de cealaltă, schimbându-ne expresiile de la un instantaneu la altul. Mi-a amintit de ziua aceea, la secţia de poliţie, cu detectiva Mary.

„Te deranjează dacă îţi fac o poză, Jenny?”

După ce am ieşit din cabină, am împărţit pozele între noi – una pentru tine, una pentru mine. Lui Tabs îi plăceau mai mult pozele în care arătam ca două nebune, cu limbile scoase, cu buzele ţuguiate în nişte O-uri exagerate, cu ochii mijiţi.

„Ochii tăi… ţi se încreţea pielea din jurul lor atunci când râdeai…”

Mie personal îmi plăceau mai mult cele în care uitaserăm să ne strâmbăm, cele în care poate fuseserăm luate prin surprindere şi eram noi în starea noastră naturală. Tabs şi *Jobeth* la mall.

Aşa mă simţeam cu ea.

Simţeam că sunt Jobeth.

Cea care aş fi putut fi dacă mama nu ar fi iubit-o pe Crystal mai mult.

— Ce-o să faci acum? m-a întrebat ea, după ce am devorat două cornete de îngheţată Ben & Jerry’s şi ne îndreptam înapoi spre parcare, căutând maşina lui Tabs.

— Nu ştiu. O să trag un pui de somn.

— Ce-o să faci în continuare, cu viaţa ta, a spus Tabs.

Aromele Cherry Garcia şi Cookie Dough se transformaseră cumva într-o discuţie serioasă despre viaţă.

— O să rămân pe loc, am spus.

Vorbisem serios.

Psihologul de la şcoala de corecţie îmi spusese că încercasem încontinuu să-mi recapăt copilăria furată furând copilăriile altora. Poate. Dar ce se întâmplă când *încetezi* să mai fii copil? Ce urmează?

Urmează asta.

Jenny mă rugase în vis să o salvez. Îmi şoptise că sunt singura care o poate salva.

Bine. Încerc.

„Îi datoram asta”, mă gândeam eu. Îi datoram asta acelei Jenny din vis, îmbrăcată cu un tricou în dungi şi pantaloni scurţi roz. Cea care nu mai apucase să crească mare. Şi poate că mi-o datoram şi mie.

Când am găsit-o, m-am fixat pe fotografia acelui copil blond şi zâmbitor, care semăna mult cu mine, i-am exersat numele în faţa oglinzii crăpate din baie – nu suna prea diferit de numele meu.

Jenny… Jobeth… Jenny… Jobeth. Vedeţi?

Când am probat-o pe Jenny să văd dacă mi se potriveşte, mi se potrivea.

Eram membre ale aceluiaşi club al copilăriilor furate. Poate că încercam să-i fur copilăria înapoi. Pentru amândouă.

Mă apropiam de ceva. De un răspuns. De ceea ce i se întâmplase cu adevărat în dimineaţa aceea, în urmă cu doisprezece ani.

Rămăsesem acolo pentru mine.

Acum rămâneam pentru ea.

În ciuda nodului care mi se strângea, încetul cu încetul, în stomac. Ca şi cum eram din nou în casa aceea zăvorâtă, temându-mă de sunetul paşilor grei apropiindu-se pe scări.

TREIZECI ŞI TREI

— Am uitat să-ţi transmit un mesaj, i-am spus lui Laurie.

— Ce anume?

Luam cina – KFC în loc de mâncare gătită în casă, una dintre acele porţii uriaşe cu diferite tipuri de pui, aşa încât fiecare membru al familiei să poată avea tipul său preferat – notă către Colonel, care lucrează doar dacă fiecare are preferinţele lui. Eu şi Jake mâncam amândoi Extra Crispy, iar după o scurtă confruntare, m-am retras şi am spus: „Poţi mânca tot". Preparatele KFC sunt dintre acelea care au gust bun când le mănânci, dar apoi îţi produc greaţă. De fapt, în general, KFC îmi producea greaţă chiar înainte de a începe să mănânc – pentru că asociam gustul cu prima noapte din casa aceea zăvorâtă, când mă tot gândeam că mama urma să vină să mă ia, însă, în schimb, am primit o palmă peste faţă.

Jake a spus: „Sigur nu mai vrei, scumpo?", iar eu am răspuns: „Aş putea chiar să semnez o declaraţie sub jurământ", apoi am adăugat „Glumesc", pentru că el uitase să zâmbească. Apoi i-am spus lui Laurie despre mesajul pe care uitasem să i-l transmit.

— Un bărbat pe nume Joe Pennebaker, am spus. A sunat ca să-şi ceară scuze şi să spună că n-o să mai sune.

S-au privit scurt, genul de privire pe care, probabil, nu ai observa-o dacă noul tău hobby nu ar fi să observi lucruri. Tata s-a oprit din ronţăitul oaselor de pui. Ar fi trebuit să menţionez că Ben era din nou dispărut în misiune.

— Ah… a spus Laurie. Când a fost asta?

— Cred că săptămâna trecută. Îmi pare rău. Am uitat să-ţi spun.

— Nu-i nimic, a spus Jake.

— Cine e?

— Ce? a zis Laurie.

— Joe Pennebaker. Cine e?

— De ce?

— Sunt doar curioasă. De ce îşi cere atât de tare scuze?

Linişte.

— N-am de unde să ştiu, scumpo.

— N-ai de unde să ştii de ce îşi cere scuze? Sau n-ai de unde să ştii cine e?

— E poliţist. Asta e.

— Adică un poliţist de pe aici?

— Nu. S-a pensionat.

— Şi de ce v-a sunat?

Linişte din nou. Mama s-a mişcat pe scaun. Tata s-a şters la gură.

— A lucrat la cazul tău, a spus Laurie.

— Cazul meu?

— Era detectivul însărcinat cu cazuri nerezolvate.

— Cred că n-a făcut o treabă prea bună, am spus eu.

— Cam aşa ceva, a zis Jake.

— Avea un fel de… teorie?

— O teorie? a întrebat mama, de parcă era un cuvânt pe care nu îl cunoştea.

— Da. Ce anume credea că mi se întâmplase?

— Aşa cum ai zis şi tu, a spus Jake, n-a făcut o treabă prea bună.

Poker, m-am gândit eu.

După ce se dădea stingerea, noi, delincvenţii juvenili, obişnuiam să jucăm poker pe produse alimentare de la cantina şcolii – Twinkies, Yodels şi Suzy Q's. Mă pricepeam să nu-mi arăt nicio emoţie – aveam o grămadă de experienţă în spate – aşa că am sfârşit prin a avea propria mea cantină.

Acela era un joc de poker în care toţi ştiam ce cărţi are celălalt.

Nu aveam voie să punem cărţile pe masă. Erau regulile casei.

— Încerc să-mi amintesc, am spus. Eu şi Ben ne certam mult când eram mici?

Laurie a zgâriat farfuria cu furculiţa. Sunetul produs semănase cu cel al unor unghii care zgârie o tablă.

— Nu ştiu, a spus Laurie. Aşa cum se ceartă fraţii, cred.

— Aşa cum se ceartă fraţii? Asta-i mult?

— Din când în când.

— Cine începea?

— Ce?

— Certurile. Cine le începea? Ben sau eu?

Laurie a ridicat din umeri.

— Cine să-şi mai amintească?

Tu, mi-am spus eu.

— Cum ne certam? Ca roboţii aceia Rock 'Em Sock 'Em pe care îi avea Ben? – (mulţumesc paginii de Facebook). Ne certam aşa? Chiar începeam să ne lovim unul pe celălalt?

— Nu ştiu, Jenny. Uneori vă certaţi. Toţi fraţii şi toate surorile fac asta.

— Mă întreb doar de ce lui Ben nu-i prea place de mine.

De fapt, ştiam de ce lui Ben nu îi plăcea de mine – pentru că nu credea că sunt eu. Însă lucrul acesta era una din acele cărţi pe care nu te puteam pune pe masă. Faptul că ştiam că se dusese la ei şi mă vorbise de rău. *Ştiu că ştiţi că ştiu…* Începea să-mi duduie capul.

— Cred că Ben, pur şi simplu, se simte… înlăturat, a spus Laurie.

— Despre asta-i vorba? Asta-i tot?

— Sunt sigură c-o să-şi revină.

— Mă gândesc că poate i-am făcut ceva. În trecut, vreau să zic. Când eram mici.

— Să-i faci ceva?

— Poate că-l terorizam puţin. Poate că-şi aminteşte asta. Linişte din nou. Apoi: „Erai o soră perfect normală". *Un copil normal. O fetiţă de şase ani dulce şi adorabilă.*

— Care se certa mereu cu fratele ei. Cum şi-a rupt Ben mâna?

Care e expresia – atât de linişte încât ai putea auzi un ac căzând? Auzeam altceva căzând. Aproape căzând. Prefăcătoria – la fel de grea ca un prosop de plajă, pe care îl uiţi din greşeală afară, în ploaie.

— A căzut, scumpo, a spus, într-un târziu, Jake.

— Pur şi simplu? Pe scări, până jos?

— Credeam că nu ştii cum şi-a rupt mâna.

— Nu eram sigură.

— Aşa e. Pe scări. Nu s-a uitat pe unde merge.

Jake părea că vrea să mă întrebe ce anume urmăream. Voia să-mi spună să mă opresc la timp.

— Ce s-a întâmplat după ce… am dispărut?

— Ce vrei să spui? a întrebat Laurie.

— Ce s-a întâmplat cu Ben. Ai spus că a luat-o razna sau ceva de genul acesta. De asta e încă la liceu, nu? L-aţi trimis de-acasă.

— Ben a fost traumatizat, a spus Laurie. De dispariţia ta. Avea nevoie de ajutor.

— Sigur. Probabil c-a fost oribil pentru el. Nu la fel de oribil ca pentru mine. Dar înţeleg. Unde?

— Unde ce?

— Unde s-a dus? Unde l-aţi trimis pe Ben?

— La o şcoală.

— O şcoală? Ce *fel* de şcoală? O şcoală pentru copii traumatizaţi?

— Cam aşa ceva.

— Adică un fel de ospiciu?

— Un fel de şcoală.

— Cum se numea?

Putem, vă rog, să nu mai vorbim despre asta? E ceea ce spunea faţa lui Jake. *Putem renunţa la interogatoriul acesta în stilul lui Hesse şi Klein? Putem să nu ne mai dăm drept alte persoane? Să nu mai spunem: „tu eşti fata noastră, iar noi, părinţii tăi”? Gata cu asta! Încetaţi! Puneţi-i capăt!*

— Centrul St. Luke, a spus Laurie.

Şi-a lăsat privirea în farfurie, însă când şi-a ridicat ochii, arăta, brusc, din nou, ca Laurie, cu tot cu zâmbetul acela din reclamele la pastă de dinţi. M-a întrebat dacă aş vrea să o ajut să spele vasele. Dacă mă uit la vreun serial pe Netflix. Dacă am nevoie de o haină mai călduroasă de iarnă.

Am simţit, dintr-odată, un curent de aer rece, dar când m-am uitat la ferestrele din sufragerie, am văzut că erau închise complet.

TREIZECI ŞI PATRU

Prietenul meu de pe Facebook mi-a scris din nou. Lorem.

Exact azi dimineaţă.

Nu îmi mai scrisese de mult.

Pentru o perioadă scurtă de timp îl scosesem din lista mea de prieteni.

Apoi m-am gândit că s-ar putea să nu fie un ţicnit care se distrează pe seama mea.

Şi l-am adăugat din nou în lista de prieteni.

Apoi, câteva secunde mai târziu, l-am scos din nou din listă.

Pentru că, bineînţeles, era un ţicnit. Cine altcineva să fie?

Un prieten. Asta era.

Genul de prieten care are grijă de tine. Unul pe care nici măcar nu ştiusem că îl am. Dar un prieten.

„Bine-ai revenit”, mi-a scris.

Vai, mulţumesc.

Întreabă-i.

Pe cine să-i întreb?

Pe cine crezi? Laurie şi Jake…

Era prima dată când le spunea numele.

Ai grijă?

Absolut. Pe cuvânt de onoare.

Cu O mare.

Întreabă-i unde l-au trimis pe fiul lor.

Ce…?

În anul în care-ai dispărut. Întreabă-i unde l-au trimis pe Ben.

Aşa că asta e ceea ce am făcut.

TREIZECI ŞI CINCI

— Niciodată-n viaţa mea nu m-am masturbat la şcoală, a spus Tabs.

Mi-am ridicat paharul cu votcă şi suc de portocale. Şcoala de corecţie era o şcoală? Da şi nu. Am decis că nu şi am pus paharul jos. Eram în camera lui Tabs – o cameră frumoasă şi destul de mare, ceea ce însemna că părinţii ei *materialişti* reuşiseră să fie în rând cu lumea.

— E rândul tău, a spus Tabs.

— Niciodată-n viaţa mea n-am vomitat în timp ce făceam sex.

Tabs a luat o gură mare din cocktailul ei.

— De parcă cine n-a vomitat?

— Eu.

Dacă încerci să-ţi cunoşti prietenii, aceasta e o modalitate minunată de a începe! Ce mod mai bun de a ajunge să cunoşti pe cineva decât aflând prin ce experienţe a trecut, oricât ar fi ele de banale? Părinţii lui Tabs aveau jocul *Niciodată-n Viaţa Mea,* versiunea care îţi punea la dispoziţie toate afirmaţiile, aşa că nu trebuia să te mai gândeşti singur la vreuna. Majoritatea erau din categoria celor destul de plictisitoare – de exemplu, *Niciodată-n viaţa mea nu am avut două surse de venit* sau *Niciodată-n viaţa mea nu am dansat în ploaie.* Cea mai îndrăzneaţă era *Niciodată-n viaţa mea nu am ieşit în oraş fără lenjerie intimă.*

Ne-am hotărât să spargem tiparele şi să ne creăm propriile afirmaţii.

— E rândul tău, am spus.

— Niciodată-n viaţa mea n-am făcut pipi pe mine.

Mama se îndepărta de mine în parcarea motelului. A dat colţul şi apoi a dispărut. *La naiba, ce-ai făcut…?*

Am dat pe gât paharul.

Tabs avea pe perete un poster cu Kurt Vile. Lângă unul cu Brooklyn Nets. Şi lângă posterul acela

omniprezent cu Che Guevara. Camera ei era o mixtură ciudată – exact ca ea. Eram singure în casă – mama ei era consilier fiscal, iar tatăl ei, un *nemernic profesionist,* şi amândoi lucrau multe ore pe zi, aşa că dădusem iama în voie în dulapul cu băuturi.

— Niciodată-n viaţa mea n-am folosit un absorbant de două ori.

— Câh, a făcut Tabs. Chiar?

— *Eu* n-am folosit.

— Foloseşte cineva de două ori?

Da. O fată de la şcoala de corecţie, acolo unde era greu să faci rost de absorbante. Am tăcut.

— Niciodată-n viaţa mea n-am trimis poze nud pe Snapchat.

— Niciodată-n viaţa mea n-am fost cu doi tipi în aceeaşi zi.

— Niciodată-n viaţa mea n-am avut o partidă-n patru.

— Niciodată-n viaţa mea n-am fost cu tatăl unei prietene.

Am deviat spre chestii sexuale şi am rămas în zona aceea. Poate că era din cauza votcii.

O confesiune. Poate că am fost *sexualizată* la o vârstă fragedă, aşa cum a spus acel asistent social, dar ca majoritatea lucrurilor în cazul lui Jobeth, mă prefăcusem. Încă de pe atunci. Să pretinzi că-ţi place. Să pretinzi că te afli în altă parte – înapoi la locul de joacă, sub podul celor trei ţapi Gruff. Sau cu barca pe lacul Shanshaw. Sau în jurul planetei Pluto.

Oriunde, dar nu în casa aceea. Nu într-un dormitor cu pete maronii de umezeală pe pereţi.

Sexul era sistemul meu personal de troc. Dacă o făceam fără să încerc să fug pe uşa de la intrare sau jos, la subsol, şi acceptam în linişte să stau întinsă acolo fără ca ei să trebuiască să mă lege de pat, nu mai sfârşeam în debaraua aceea întunecoasă. Mulţumesc, Mamă şi Tată.

Dacă mă expuneam sub duş, ca să mă vadă domnul Charnow, îmi mai prelungeam puţin

şederea în casa lor. Sau mi-aş fi prelungit-o dacă soţia lui nu m-ar fi prins şi nu m-ar fi trimis imediat la şcoala de corecţie. Pe stradă, sexul mă ajuta uneori să am ce mânca, cu ce mă îmbrăca şi un loc la adăpost de ploaie. Era ceva la care apelam când era nevoie – „ÎN CAZ DE URGENŢĂ SPARGEŢI GEAMUL”.

Începea să-mi înoate creierul în alcool. Mai curând se zbătea la suprafaţă, în pericol de a se îneca. Nu fusesem niciodată o mare consumatoare de alcool sau de droguri – deşi le încercasem aproape pe toate, posibile şi imposibile. Aveam teama asta de a nu pierde controlul – poate tocmai pentru că îl pierdusem cu totul la vârsta de şase ani. Plus încă o teamă. Să nu fiu lăsată de izbelişte – era greu să rămân hipervigilentă după ce băusem votcă de 40 de grade.

Totuşi, păream să fiu în siguranţă lângă Tabs, suficient de în siguranţă încât să golim două sticle din băutura cea mai bună a părinţilor ei.

— Niciodată-n viaţa mea n-am amestecat cocaină cu ecstasy.

— Am luat o gură de băutură.

Un mesaj de la Tabs mi-a apărut dintr-odată pe iPhone – primit prin bunăvoinţa lui Laurie şi graţie abonamentului Verizon Family Plan. „Vrei să ne-ntâlnim?”

I-am trimis un emoji cu *thumbs-up.*

Mi-a făcut turul casei ca să ne distrăm, bătându-şi joc de mobilă – de exemplu, „Ai mei au văzut asta în casa Marthei Stewart, în nu ştiu ce revistă, aşa că normal că au alergat la magazin ca s-o cumpere”. Şi – arătându-mi semnul „SE ACCEPTĂ BACŞIŞURI” de deasupra dulapului cu băuturi – „Asta e ideea de umor a părinţilor mei”.

Am râs forţat, dar, de fapt, casa mi se părea cu adevărat impresionantă. Poate pentru că cele în care crescusem eu aveau canapele din piele artificială, carpete aspre şi murdare şi cămări întunecoase la uşa cărora trebuia să baţi ca să fii lăsată să ieşi de acolo.

După ce am luat cu asalt dulapul cu băuturi, am scotocit prin sertarul cu jocuri de societate – Clue, Trivial Pursuit, Boggle.

— Niciodată-n viaţa mea n-am jucat *Niciodată-n viaţa mea,* spusese Tabs.

— Cui i-a venit rândul? a întrebat Tabs, care începea să vorbească împleticit.

— Am uitat, am spus.

Tabs a chicotit.

— Niciodată-n viaţa mea n-am fost atât de îmbătată.

— Nu e corect cuvântul.

— Ce vrei să spui?

Tabs e bună la joc şi îmbătată.

— Bună şi beată.

— Cine te crezi? Alex Trebek[34]?

— Am stat mult timp prin biblioteci.

— De ce?

— Erau un loc în care puteam sta fără să mă dea nimeni afară.

Tabs stătea relaxată pe covor, în blugii ei mulaţi şi tricoul cu Alice Cooper.

— Doamne… se învârte camera cu mine. Opriţi caruselul, vreau să cobor.

— Vrei să nu mai jucăm? am întrebat-o.

— Nu. Niciodată-n viaţa mea n-am vrut să nu mai joc.

— OK. Atunci, tu spui.

— Sărăcuţa de mine?

— Da.

— Ok, să vedem. Am una. Niciodată-n viaţa mea n-am pretins că sunt altcineva.

Aproape că am apucat paharul.

— Eşti sigură? m-a întrebat Tabs. Absolut sigură în privinţa asta?

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Da.

— Adică nu ai pretins niciodată că eşti altcineva?

— Nu.

— Nici măcar când aveai şase ani? N-ai pretins niciodată că eşti Ariel sau Dora, exploratoarea? Chiar?

— Ba da. Cred.

— *Bâzzz.* Dacă eşti prins cu minciuna, trebuie să iei două înghiţituri din băutură. Când apăs pe buton, tre' să te îmbeţi şi mai tare.

— Hă?

Începea să mă enerveze jocul.

— Astea-s regulile.

— OK. Bine.

Am luat două înghiţituri – două picături ca de foc.

— Dar când nu aveai şase ani?

— Ce?

— Când ai mai crescut. N-ai pretins niciodată că eşti altcineva?

— Am spus că nu.

— Ştiu ce-ai *spus*…

— Nu mai vreau să joc. Jocul ăsta-i o tâmpenie.

— Niciodată-n viaţa mea n-am stricat o petrecere. Hai, tre' să iei o înghiţitură, pentru că strici petrecerea asta.

— Mă duc acasă.

M-am ridicat – camera se învârtea cumplit.

— Niciodată-n viaţa mea n-am pretins că sunt o fată răpită care s-a întors acasă, a spus Tabs.

Şi apoi s-a întunecat totul.

O compresă rece.

Când aveam patru sau cinci ani, când mama trecea prin una din perioadele ei din categoria „O să mă-ndrept" – care, de obicei, durau tot atât de mult cât aveau să dureze menstruaţiile mele mai târziu – m-am îmbolnăvit de gripă. „Ai fruntea aşa de fierbinte, încât aş putea prăji un ou pe ea", mi-a spus mama când şi-a pus mâna pe fruntea mea, şi simţeam mâna ei era rece ca gheaţa, ca şi cum mi-aş fi băgat capul într-o cişmea de pe terenul de joacă, în mijlocul lunii august.

Semăna cu dragostea. Oricum, cel mai apropiat lucru de dragoste. După aceea, obişnuiam să mă prefac că sunt bolnavă, sperând că ea o să-mi pună din nou mâna pe frunte.

„Ridică-te, n-ai nimic”, obişnuia să-mi spună, neavând deloc răbdare cu mine atunci când o apucau pandaliile sau când îşi pierdea cunoştinţa pe canapea, cu pipa de sticlă aproape căzându-i din mână.

Aveam o comprese rece pe frunte.

Mi-o ţinea Tabs.

Eram pe jos.

— La naiba, a spus Tabs. Îmi pare rău! Eu ţi-am făcut asta? M-ai speriat de moarte.

Am dat din cap.

— Prea multă votcă.

— Chiar? E adevărat? N-a fost din cauza a ceea ce ţi-am spus?

Am dat din cap din nou. Parcă aveam glaspapir în gât. Am aşteptat până când camera nu s-a mai învârtit cu mine.

— Cum de-ai aflat?

Tabs a oftat.

— Am căutat. Există o aplicaţie pentru recunoaşterea feţelor pe care o poţi folosi dacă ai fotografia cuiva – am folosit una din pozele pe care le-am făcut la mall. Aplicaţia găseşte poze similare. Uneori dă rateuri. Alteori… bingo.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce-ai căutat?

— Nu ştiu. Am avut o presimţire. Îmi pare rău!

— Nu-i nimic.

— Ba da, e. Îmi… place de tine. Vreau să zic, suntem prietene. Am fost o idioată.

— Ce poză a apărut?

Oare Becky pusese pe internet poza aceea – cea cu noi pe verandă? Laurie o trimisese la plimbare cu tot cu porcăria ei de poveste despre ADN, dar poate că Becky îşi dăduse seama cum stau lucrurile. Poate că s-a dus acasă şi a pus pe un site poza cu mine,

aşa cum ai lipi, pe zidul poştei, un afiş cu poza unui criminal.

Nu.

— Era o poză de acum mai bine de doi ani. La o familie numită Greer? Un site cu ştiri locale.

Familia Greer. Cei care, mai bine de zece ani, lăsaseră aprinsă lumina de la dormitorul fiicei lor, sperând că aceasta se va întoarce într-o zi. Până când s-a întors. Într-un fel.

— Erai mai tânără, a spus Tabs. Dar cu cât mă uitam mai mult la poză, cu atât îmi dădeam seama că eşti tu. Şi apoi mai erau împrejurările… vreau să zic, ar fi o coincidenţă super-colosală ca aplicaţia să găsească o altă fată care fusese răpită şi reuşise să se întoarcă acasă, nu?

Mi-am închis ochii.

— Ce-ai de gând să faci?

— Ce vrei să spui?

— Lasă-mi puţin timp, OK? O zi. Asta-i tot ce-ţi cer. O zi ca să dispar şi apoi poţi spune cui vrei.

— De ce-aş spune cuiva?

— Pentru că… pentru că… sunt o impostoare.

— Aşa, şi?

— Şi când ceilalţi oameni află despre mine, de obicei n-o ţin pentru ei.

— Eu nu sunt ceilalţi oameni.

— Deci n-o să spui nimănui?

— De ce naiba aş face-o? Ţi-am povestit că am spart site-ul NRA, nu? O să spui cuiva?

— Asta-i altceva.

— De ce?

— Nu ştiu. Pur şi simplu e. Eu pretind că sunt copilul răpit al cuiva.

— Eu pretind că sunt un cetăţean care respectă legea. Aşa că suntem chit.

M-am uitat la ea. La primul meu… confident… complice… prieten?

Aş spune prieten.

Adică, altul decât cel de pe Facebook.

„Ai grijă?”

— Nu vrei să ştii măcar cum a început totul? De câte ori am făcut asta? De ce naiba o fac?

— Bineînţeles. Ţi se pare că sunt o proastă lipsită de curiozitate? De ce? Vrei să-mi povesteşti?

— Da, am spus. Da, vreau.

TREIZECI ŞI ŞASE

— Doamne sfinte, a zis Tabs.

Aţi observat vreodată pe cineva uitându-se la un film de groază? Felul în care încearcă să se uite şi să nu se uite în acelaşi timp?

Acela nu era un film. Era viaţa mea, iar dacă ar fi fost un film, în protagonistă s-ar fi aruncat cu roşii stricate, ba nu, cartofi stricaţi, pe măsura ei, a poveştii ei şi a vieţii ei.

Am scos tot trecutul din mine, ca şi cum l-aş fi vomitat.

Nu mă puteam opri. Nu mă puteam opri ca să-mi trag respiraţia.

Ne întâlnim cu prietenul lui mami.

Defineşte *prieten,* mamă.

Defineşte a-ţi duce fetiţa de şase ani în parcarea unui motel şi a o vinde.

Dă un nume faptei tale. Spune ce ai făcut.

Ţi-i prezint pe noul meu tată şi pe noua mea mamă, Tabs. Părinţii tăi sunt nişte idioţi lipsiţi de suflet. Ai mei erau nişte pedofili lipsiţi de suflet.

Ştiu, îţi sunt buzele pecetluite. Ale mele îmi erau cusute cu aţă neagră. O împunsătură şi încă o împunsătură.

Nu te uita în altă parte, Tabs. Nu face asta. Eu sunt cea care face asta. Cea care se uită în altă parte. Cea care îngroapă totul atât de adânc încât să nu o mai poată răni. Cea care se uită în oglindă şi o vede pe Karen Greer. Alexa Kornbluth. Terri Charnow. Sarah Ludlow. Jenny Kristal. Pe oricine, mai puţin pe mine.

Tu m-ai întrebat. Tu.

— Îmi pare rău, a spus Tabs, după ce m-am descărcat.

— Pentru ce?

— Pentru toate. Pentru ce ţi s-a întâmplat. E îngrozitor.

— Unii oameni cred că eu sunt. Îngrozitoare. Când află că nu sunt copilul pe care şi l-au pierdut

cu mult timp în urmă.

— Înţeleg de ce-i poate supăra un pic asta.

— La început e diferit. Înainte să afle.

— Defineşte *diferit.*

— Ca şi cum le-am dat înapoi zeci de ani din viaţă. Ca şi cum le-am dat întreaga viaţă înapoi.

De ce plângi, Becky? E totul bine…

Da, aşa e. E totul bine, în sfârşit…

— Aşa e şi acum? Cu noii tăi părinţi – nu suspectează nimic? Cred că eşti Jenny?

Am ezitat. Odată, împreună cu o gaşcă din cartier, m-am furişat într-un parc acvatic închis pe timpul iernii. Luaserăm cu toţii ecstasy, iar eu m-am urcat pe o trambulină – genul de trambulină de pe care scufundătorii şmecheri fac salturi înapoi la Jocurile Olimpice. Piscina goală spunea *Sari, Jobeth, sari.* Mă gândisem lung şi bine la asta.

Sari, Jobeth, sari…

— Cred că vor ca eu să cred că ei cred că sunt Jenny.

— Hă? De ce să vrea ca tu să crezi că ei cred că eşti fata lor dacă *nu* cred că eşti fata lor? Doamne, Jo… Să te strig de-acum aşa? Mă doare capul numai când spun asta.

Bună întrebare.

— Cât de bună eşti, de fapt, ca hackeriţă? am întrebat-o pe Tabs.

Asta a fost mai târziu, după ce amândouă adormiserăm de la (a) cele două sticle de votcă şi (b) pură epuizare emoţională, apoi ne-am trezit cu ochii înceţoşaţi şi dezorientate – cel puţin eu m-am trezit aşa, aşa cum mă trezeam în prima dimineaţă petrecută în casa pe care se întâmpla să mi-o revendic, crezând în continuare că era casa din care tocmai fusesem evacuată.

Tabs m-a privit lung cu un ochi deschis şi mi-a spus: „Am nevoie de un câine ciobănesc”.

— Ce?

— Părul câinelui. Câinii ciobăneşti sunt cei mai păroşi.

M-am ridicat şi am mers să fac pipi. Când eram pe sfârşite, Tabs a intrat în baie, împiedicându-se, şi a umplut cu apă sticlele de votcă. Am auzit cum le-a pus la loc în dulapul cu băuturi.

— Le place să se uite la ele mai mult decât să le bea, a spus când a urcat din nou la etaj.

Atunci am rugat-o să-şi evalueze abilităţile de hackeriţă.

Iată cea de-a doua confesiune a mea pe ziua de azi – în cazul în care vă întrebaţi de ce i-am spus lui Tabs totul. Nu a fost doar pentru că îşi dăduse seama cine sunt – sau, mai exact, cine nu sunt. Sau pentru că aveam mare nevoie să mă descarc – aveam, dar nu ăsta a fost motivul.

Să ziceam că a fost o decizie tactică. Sau poate doar un imens act de credinţă.

Aveam o misiune, vă amintiţi?

Suntem prietene…

OK. Prietenul la nevoie se cunoaşte.

— Unde te situezi? Să zicem pe o scară de la unu la zece…? am întrebat-o.

— Nu ştiu să spun, a răspuns Tabs.

Che se uita lung la mine, cu bereta aceea neagră aşezată pe o parte, de parcă voia să mă racoleze pentru revoluţie.

— Încearcă. Hai… de la unu la zece?

— La naiba… opt.

— OK.

— Opt şaptezeci şi cinci.

— Perfect.

— Mai bine optzeci şi şapte. Opt optzeci şi şapte. Cunosc un tip… a spart site-ul US Central Command. Nu glumesc. El e de nouă, pe puţin.

— Opt optzeci şi şapte – e destul de bine.

— Destul de bine pentru ce?

— Ai spart vreodată site-ul unei şcoli?

— Al unei şcoli?

— Sau al unui spital?

— Ce spital?

— O şcoală-spital. Mai mult spital, cred. Ai spart vreun site dintr-ăsta?

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Al doilea nume al lui Ben era Horace. Benjamin Horace Kristal. Era bine că îmi amintisem lucrul ăsta, pentru că atunci când am căutat numele *Ben Kristal,* nu a apărut nimic. Şi nu am dat lovitura până când nu am scris *Benjamin.* Probabil erau destul de formali la Centrul St. Luke.

Ne duseserăm la biblioteca Bellmore – adăugată recent în circuitul lui Tabs. Bibliotecara părea pe jumătate surdă, dar s-a trezit la viaţă când am intrat – poate pentru că nu era obişnuită ca cineva sub optzeci de ani să frecventeze locul acela. S-a uitat lung la noi, de parcă am fi fost nişte specimene de la grădina zoologică, până când am trecut de secţiunea cu cărţi de suspans şi am ajuns la mesele cu calculatore, unde nu se afla nimeni.

— Ştii că Nancy Drew a fost prima mea pasiune pentru o fată, mi-a şoptit Tabs.

Tabs folosea un dispozitiv numit BackBox – *prietenul cel mai bun al unui hacker* – şi a introdus un stick într-un port USB.

— Ar trebui să-mi dea acces la sistemul spitalului, a spus ea. Să nu-ţi imaginezi că-şi fac griji prea mari în privinţa poveştilor de tip *cyberpunk.*

Mi-am tras scaunul în spatele ei.

Degetele lui Tabs alunecau de-a lungul tastaturii – ca şi cum ştiau în ce direcţie se îndreptau înainte ca ea să ştie. Pe ecran se adunau numere şi litere, asemenea unor insecte pe parbrizul unei maşini ce goneşte cu o viteză nebună.

— Ce înseamnă toate astea? am întrebat în şoaptă.

— Că se intră pe-aici.

Nu glumea.

În mai puţin de zece minute ne uitam la o pagină care avea scris în partea de sus „FURNIZORUL DE PORTALURI AL CENTRULUI ST. LUKE”. S-a

oprit din scris, s-a întors spre mine şi a ridicat o sprânceană care avea nevoie să fie pensată.

— Şi *acum* ce facem? a întrebat.

— Ne uităm în fişele pacienţilor, presupun. Căutăm anii 2007-2008.

A mai butonat de câteva ori pe tastatură. S-a încruntat.

— E ca şi cum ai fi într-o peşteră întunecată, a spus. Poţi merge în direcţia asta sau în cealaltă şi nu ştii sigur până ce n-o apuci pe un drum şi nu încerci. Te poţi rătăci foarte uşor.

Aşa cum se rătăcise Ben. Mi l-am imaginat pe Benjamin Horace Kristal, în vârstă de şase ani, croindu-şi drum prin peştera lui Tom Sawyer şi apoi, dintr-odată, nemaiştiind unde se află – zgâriind întunericul cu amândouă mâinile, înconjurat de urletele fantomelor. „Oare aşa s-a simţit şi sora mea?" scria Ben mai târziu pe pagina lui memorială. „Pierdută într-o gaură adâncă şi neagră, dar fără să mai fie găsită vreodată?"

I-a luat lui Tabs ceva timp ca să inspecteze pistele moarte. Bibliotecara făcea întruna runde, ca o santinelă – probabil verifica să vadă dacă nu accesam site-uri porno.

Tabs şi-a ridicat privirea şi i-a oferit bibliotecarei un zâmbet inocent, ca şi cum ar fi spus „Credeţi că sărăcuţa de mine ar face vreodată ceva chiar şi pe jumătate ilegal?"

Presupun că nu. Bibliotecara scârţâia când mergea – pantofii ei cu aspect ortopedic scoteau un scârţâit la fiecare pas, ceva ce nu se face într-o bibliotecă, dar poate că nu era cazul, din moment ce aceasta se transformase practic într-un cămin de bătrâni.

— Aşa… a şoptit Tabs. Lista de utilizatori… lista de cuvinte… subdirectorul pentru spart sistemul…

Vorbea singură. Absorbită de sarcina pe care o avea. Degetele îi dansau pe tastatură, privirea îi alerga în susul şi în josul ecranului. Ofta mult.

— E protejat prin parolă, a bolborosit.

— Ce-i asta? am întrebat-o, arătându-i cuvintele scrise direct sub *Centrul St. Luke* într-o limbă pe care nu o recunoşteam.

Sinite parvulos venire ad me et nolite eos vetare…

— Latină, a spus Tabs. Am fost suficient de proastă ca să o studiez în primul an de liceu. „Lăsaţi copiii să vină la mine… şi… şi… nu-i opriţi.” E un spital catolic, nu?

Latină, OK, sigur. Din care ştiam un cuvânt – cel tatuat pe coapsa mea stângă cu cerneală roşie şi înfloriturі. *Vidi.* Am văzut.

Şi, dintr-odată, am văzut.

Că era posibil să ştiu *două* cuvinte în latină.

Încă un cuvânt în afară de *Vidi,* care, în mod suspect, arăta şi suna foarte mult ca celelalte cuvinte de pe ecran.

— Şi dacă-i în Latină?

— Ce?

— Parola. I-am spus să încerce cuvântul acela – cel care îmi venise în minte.

— Hă?

Tabs a ridicat din umeri şi a luat din nou cu asalt tastatura. Zece minute mai târziu a chicotit zgomotos. Prea zgomotos. Bibliotecara ne-a aruncat o privire urâtă.

— Când le-am spus că vreau să învăţ latină, tata mi-a zis: „La ce naiba-ţi foloseşte? Ai de gând să ieşi în oraş cu Marcus Aurelius?”

— Aveai de gând?

Capul ei acoperea ecranul.

— Îmi plăcea mai mult de Sappho. Cred că tocmai am aflat la ce-i bună latina. Parola pentru fişele pacienţilor. Cuvântul pe care mi l-ai dat – înseamnă „terapie” în latină. Asta-i. Era aşa de simplu. OK, cum de-ai ştiut asta?

Nu i-am răspuns.

Eram prea ocupată să mă uit fix la ecran. La parola care tocmai deschisese accesul la fişele pacienţilor.

„L-O-R-E-M.”

TREIZECI ŞI OPT

OK, prietenul cu numărul 1371 de pe Facebook (nu era numele unui băiat sau al unei fete, ci, surpriză, surpriză, era o parolă).

Sunt aici.

Stomacul meu nu coopera – aveam nevoie de o pungă în care să vomit.

Simţeam că e ceva acolo ce nu voiam să văd.

Ceva ce nu trebuia să văd. Fusesem închisă de două ori pentru că intrasem prin efracţie – în inimile oamenilor, în familii a căror viaţă atârna de un fir de păr –, dar ce făceam acum era real. Ca şi cum spărsesem o fereastră şi intrasem la subsolul Centrului St. Luke – ne-am şters feţele de pânzele lipicioase de păianjen, am coborât uşor pe o podea rece de ciment, apoi am îndreptat lanterna spre un dulap ruginit cu fişiere şi am căutat în listele cu nume ordonate alfabetic până am ajuns la litera K.

Benjamin Horace Kristal.

Ai dreptate, Tabs, St. Luke era un spital catolic. Era, de asemenea, o şcoală catolică (un fel de şcoală pentru copii traumatizaţi?). Sau o şcoală catolică care era, de asemenea, un spital catolic.

Accentul cade pe *catolic* – majoritatea doctorilor şi a profesorilor aveau apelativul *Părinte* trecut în faţa numelor de familie. Păcat pentru Ben că niciunul din acei părinţi nu era Jake. În vreme ce profesorii îi hrăneau pe copilaşi cu informaţii elementare, doctorii îi hrăneau cu Depakine, Thorazine şi litiu – „Treabă serioasă”, a murmurat Tabs – dozajul era trecut chiar acolo, în fişa lui Ben. Poate că la şcoala de corecţie îmi mersese mai bine decât crezusem – mezeluri, colege de camere lesbiene (scuze, Tabs), asistenţi sociali nervoşi şi tot restul.

De ce o instituţie catolică? Familia Kristal nu mi s-a părut foarte religioasă – Laurie părea să venereze mai mult solarele decât pe Iisus.

Poate nu şi pe vremea aceea.

Când fiica ta a fost răpită, probabil că vrei să fii la adăpost. Iei nişte mătănii musulmane, îţi îndeşi pe cap o kipa, te rogi la Fecioara Maria. Orice. În biblioteca lor observasem o Biblie care părea că nu mai fusese deschisă de ani de zile, când probabil devenise clar că treaba cu rugăciunile nu funcţiona.

Pe terapeutul lui Ben îl chema Părintele Krakow.

— Preoţii pot fi psihologi? a întrebat în şoaptă Tabs. Vreau să spun dacă pot face mai multe lucruri deodată.

Krakow ţinea o evidenţă scrupuloasă a datelor din dosar, începând cu ziua în care un băieţel traumatizat, în vârstă de opt ani, a apărut în pragul uşii. Când am început să citesc – când *amândouă* am început să citim –, era ca şi cum totul dispăruse: ecranul computerului, rândurile de mese, biblioteca – anii.

SUBIECT: BENJAMIN HORACE KRISTAL.

Am început, dintr-odată, să tremur – întregul meu corp era parcă prins într-un fel de dans electric.

— Ai văzut o stafie?

— Da, am spus. A lui Jenny.

TREIZECI ŞI NOUĂ

SUBIECT: BENJAMIN HORACE KRISTAL

ISTORIC

„Interviuri realizate cu ambii părinţi. Sora mai mică a pacientului (Jenny, şase ani) a dispărut de acasă. Aparent este vorba de o răpire. Este în continuare dispărută – poliţia nu a făcut niciun progres. Laurie Kristal (mama pacientului) prezintă simptome acute de suferinţă emoţională şi vină. Afirmă că şi-a lăsat fiica să meargă singură până la o prietenă din cartier: „Dumnezeu nu mă va ierta niciodată”. Jake Kristal (tatăl pacientului) prezintă simptome de reprimare, retragere, auto-izolare. Evidentă destrămare a legăturii emoţionale dintre cei doi soţi.

Laurie Kristal relatează că pacientul a fost agresiv la şcoală. Tăcut în familie. Apatic. Frecvente izbucniri.

INCIDENT: Părinţii au găsit patul fiicei lor răvăşit, cu salteaua întoarsă şi câteva şipci de lemn rupte. Câteva perne fuseseră sfâşiate. Pacientul spune că nu el a făcut asta.

INCIDENT: Pacientul s-a acoperit cu totul în acuarelă roşie la şcoală. A fost violent cu alţi copii în curtea şcolii – consiliul şcolii ia în considerare exmatricularea. Pacientul nu a dat nicio explicaţie pentru aceste comportamente.

INCIDENT: Mama (Laurie) a descoperit că pacientul aranjase cu grijă pe patul lui hainele sorei dispărute. Mama spune că era modul în care ea obişnuia să le aranjeze pentru fiica ei, înainte ca aceasta să plece la şcoală. Mama spune că hainele aveau culori diferite, însă semănau cu cele pe care le purta Jenny în ziua în care a fost răpită. Tatăl (Jake) nu e de acord. „Pur şi simplu nişte haine pe care le-a găsit în coşul cu rufe” (Tulburare de identitate disociativă?).

Laurie afirmă că pacientul nu are nicio amintire legată de dimineaţa în care sora lui a fost răpită – de parcă amintirile lui din ziua aceea au fost „şterse”. Pacientul are un coşmar recurent: e închis într-un dulap cu şerpi veninoşi, iar dulapul e în flăcări. Pacientul e îngrozit de acest vis specific şi recurent. Refuză să adoarmă de teamă să nu trebuiască să treacă în mod repetat prin acest coşmar vădit traumatizant.

PRIMA SESIUNE

Benjamin are o atitudine vizibil defensivă. Pare să nu doarmă suficient (coşmaruri). Este foarte slab – mama (Laurie) spune că pacientul nu se alimentează bine de când sora lui a fost răpită. Menţine un contact vizual redus. Tăcut. Apatic.

A fost introdusă terapia prin joc.

Pacientul aşază cuburile unul peste altul, apoi le dărâmă în mod repetat. Mişcări automate. Răspunsuri monotone la întrebări. „Ce construieşti, Ben?” „Nimic.” Sau: „Nu ştiu.” „De ce dărâmi cuburile, Ben?” „Pentru c-aşa vreau.”

Când i se oferă figurine reprezentând animale, nu manifestă niciun interes. Aversiune evidentă faţă de caii de jucărie. Refuză chiar şi să-i atingă. (Monitorizare) „Nu-ţi plac caii, Ben?” „Nu.” „De ce nu-ţi plac caii, Ben?” (Ridică din umeri) „Sorei tale nu-i plăceau caii, Ben?” (Linişte)

Desenele sunt agresive. Rupe două creioane. (Tehnici de relaxare?) Imaginile sunt neclare – nişte vârtejuri negre. „Ce e în imaginea asta, Ben?” „Camera lui Jenny.” „De ce-ai desenat camera sorei tale?” (Ridică din umeri) „Camera surorii tale e neagră, Ben?” „Nu.” (Pacientul rupe desenul.) „De ce-ai distrus un desen atât de frumos, Ben?” (Pacientul nu răspunde.)

În timpul jocului de puzzle, pacientul a ales scena unei cine în familie. Pacientul o exclude pe soră/fiică din puzzle. „De ce-ai lăsat-o pe dinafară pe soră, Ben? Nu-i acolo.” „Unde e, Ben?” „La şcoală.” „De ce e la şcoală dacă fratele ei e

acasă?” „Înoată în lac.” „Fără familia ei?” „S-a dus să se joace.”

— La ce vă uitaţi?

Bibliotecara intrase în camera în care stăteam cu Părintele Krakow şi Ben, în vârstă de opt ani.

Ce făcea *ea* acolo?

Trăgea cu ochiul. Era ca şi cum fusesem dintr-odată trasă, printr-o poartă a timpului, din acea cameră de la Centrul St. Luke, în care un terapeut/preot se întreba ce se întâmpla cu acel copil distrus, în vârstă de opt ani – nu atât de diferit de tânărul distrus, în vârstă de douăzeci de ani, căruia îi plăcea să scrie pe Facebook propoziţii lungi de jumătate de pagină – înapoi în prezent, acolo unde un stick se profila în portalul USB al computerului din bibliotecă.

— Ne documentăm pentru şcoală, a spus Tabs, acoperind strategic stickul cu mâna.

Bibliotecara a ezitat – încerca să tragă cu ochiul, uitându-se pe deasupra capetelor noastre.

— Bine.

— Tocim pentru un test, a adăugat. Unul important.

Bibliotecara a dat aprobator din cap, ca şi cum chiar înţelegea ce înseamnă un test important, deşi la ultimul pe care îl dăduse scrisese, probabil, cu o pană.

S-a îndepărtat târşâindu-şi picioarele.

— Pfiu, a făcut Tabs, prefăcându-se că-şi şterge transpiraţia de pe frunte.

— Poate-ar trebui să închidem computerul, am spus.

Speram că o să spună: „Bună idee!”, că o să scoată stickul acela mic şi negru din portalul USB şi că o să o ştergem de acolo. Aveam din nou sentimentul acela – că urma să văd ceva ce nu trebuia să văd. Că eram rea şi că aveam să plătesc scump. Aveam să fiu închisă din nou în camera de pedeapsă, fără să mai fiu lăsată să ies vreodată de acolo.

— Nu fi aşa fricoasă, a spus Tabs. E chioară. Chiar aşa… de ce căutăm informaţii despre Ben?

Pentru că, în ultimul mesaj al lui Pennebaker, acesta spusese: „Am câteva întrebări despre fiul dumneavoastră. Despre Ben”. Pentru că, într-o casă care fusese călduroasă şi primitoare, înainte ca aerul călduros şi primitor să înceapă să devină înfricoşător, Ben fusese zona rece. Pentru că prietenul meu fără chip de pe Facebook îmi spusese să aflu unde îl trimiseseră Laurie şi Jake pe Ben cu doisprezece ani în urmă.

„Întreabă-i unde şi-au trimis fiul.”

De aia.

— Trebuie să ştiu de ce toată lumea se preface. Să înţeleg ce s-a întâmplat atunci. Cred că are legătură cu el.

— Cu Ben? Avea opt ani.

— În ziua în care-am apărut – în noaptea aia – a trecut pe lângă uşa de la camera mea şi a râs. Ca şi cum ar fi spus: „Ştiu că nu eşti cine spui că eşti. Ştiu că nu eşti Jenny”.

— Şi? Nu eşti Jenny.

— De unde ştia el asta? Vreau să zic, cum de era aşa de sigur? Asta s-a întâmplat înainte ca eu s-o dau în bară şi să uit să ies de pe pagina lui memorială. Cum de a ştiut asta din prima zi? De ce era aşa de sigur?

— Repet. *Nu* eşti sora lui. Iar ea a fost *moartă* timp de doisprezece ani. Probabil că i s-a părut imposibil ca tu să fii ea.

— Ştia.

A doua sesiune din terapia lui Ben a fost chiar şi mai neproductivă decât prima.

Pacientul a fost necomunicativ, nepăsător, necooperativ. Un mare *ne.* După cât se pare, a stat cu mâinile în poală, uitându-se pe fereastră.

„Nu-ţi place aici, Ben?”

(Niciun răspuns.)

„Vrei să te joci cu ceva?”

(Niciun răspuns.)

„Ce vrei să faci, Ben?”

(Niciun răspuns.)

Pacientul reacţiona la *deplasarea spre exterior,* conform notelor lui Krakow – un mod sofisticat de a spune că fusese aruncat într-un spital catolic pentru copii ţăcăniţi şi lăsat acolo. Sora medicală observase semne de agitaţie, suferinţă emoţională şi posibilă transpiraţie nocturnă. Îmi erau cunoscute. Eu însămi încercasem să strig în acea primă dimineaţă când m-am trezit într-un pat străin. Cicatricele de la buze puteau dovedi lucrul ăsta.

Lui Ben i-a fost mult mai uşor. Trebuia doar să stea în compania unui terapeut înţelegător, care îl ruga întruna să se joace cu nişte cuburi.

„E nevoie de promovarea unei legături empatice, terapeutice, bazate pe încredere şi interes faţă de pacient.” Pacientul nu tânjea după stabilirea de legături.

Nici atunci şi nici acum. Mi-am amintit cum stătea izolat pe canapeaua aceea portocalie, în prima mea seară petrecută acasă.

„OK, Ben, putem sta aici, fără să vorbim, dacă asta vrei. E perfect în regulă. Putem sta împreună, pur şi simplu, în linişte. Sună bine?”

Probabil că a sunat destul de bine, pentru că asta e ce a făcut Ben.

„Nu am mai vorbit nimic cu pacientul astăzi”, a notat Krakow la sfârşitul sesiunii.

Relatările ca cea de faţă erau mult mai multe.

O grămadă de sesiuni în care nu se întâmpla nimic, cu excepţia faptului că Părintele Krakow punea întrebări, iar Ben nu răspundea. Multe dintre ele erau despre visul acela al lui – în care era închis într-un dulap în flăcări, plin cu şerpi. Ben îşi continua rolul – nu vorbea deloc.

Krakow deja avansase un diagnostic – Ben suferea de tristeţe cauzată de o traumă din copilărie.

„Evită să vorbească despre persoana decedată (sau dispărută) sau să facă lucruri asociate cu acea persoană (şi anume, refuză să atingă caii de jucărie). Perturbări ale actului învăţării (şi anume, comportament inadecvat la ore – incidentul cu acuarela). Amorţeală (şi anume, lipsa comunicării şi retragere). Stare de excitabilitate crescută (şi anume, distrugerea patului, bătăile cu colegii de clasă). Coşmaruri (specifice şi recurente).”

Întocmise o listă, asemenea celei pe care mama lui Karen Greer obişnuia să o facă înainte de a ieşi cu toţii în oraş. Snackuri. Şerveţele de nas. Spray contra insectelor. Suc de fructe. Şerveţele de bucătărie. Doar că noi, cei din familia Greer, de obicei mergeam undeva ca să ne distrăm, de exemplu în Parcul de Distracţii Oky-Doky, care avea un tobogan cu apă cu zece niveluri, în timp ce, practic, Ben nu făcea decât să se comporte bizar.

„DRMO…?”

Krakow scrisese cu litere mari. Apoi îl scrisese din nou, mai jos, de data asta fără semn de întrebare.

Am căutat pe Google.

— „Desensibilizare şi reprocesare prin mişcări oculare”

— Acum e mult mai clar, a spus Tabs în şoaptă.

— „Un tratament psihoterapeutic care facilitează accesarea şi procesarea amintirilor traumatizante pentru găsirea unei soluţii adaptative. Prin intermediul terapiei DRMO, se uşurează suferinţa emoţională, credinţele negative sunt reformulate, iar starea de excitabilitatea nervoasă este redusă. În timpul terapiei DRMO, pacientul se confruntă, în doze mici, cu evenimentele emoţionale neplăcute, focalizându-se, în acelaşi timp, pe stimuli externi – cele folosite cel mai adesea fiind mişcările laterale ale ochilor ghidate de terapeut.”

— Îmi pare rău, a spus, nu vorbesc chineză.

Nu, doar latină.

— Cred că e un fel de hipnoză, am spus în şoaptă. Un fel de a-l duce pe Ben înapoi în timp.

— *Înapoi…* spre ce?

— Spre acele evenimente emoţionale neplăcute. Spre ce s-a întâmplat.

PATRUZECI

Iată cum îmi imaginam totul.

Necomunicativul Ben intra în biroul Părintelui Krakow, târându-şi picioarele, cu ochii în pământ şi cu mintea cine ştie unde, alunecând într-un scaun pentru copii. Sau poate că nu era un scaun pentru copii – era un scaun de dimensiuni normale care îl înghiţea pe subnutritul Ben. Genul de scaun din lemn masiv, pe care stăteam în biroul psihologului de la şcoala de corecţie şi mă durea fundul. Rezistam cam cincisprezece minute – şi poate că asta era şi ideea. Terapia de tip fast-food depindea de cât de repede intram şi ieşeam de acolo.

Deci, iată-l pe Ben.

Şi iată-l pe Părintele Krakow.

L-am căutat pe Google ca să văd dacă era vreo poză cu el, însă singurul Dr. Sau Părinte Krakow din New York, care avea şi o poză, era un dentist de pe Madison Avenue, specializat în implanturi. Am improvizat. I-am ataşat lui Krakow o versiune masculină a lui Becky – care, atunci când nu mă urmărea pe stradă sau nu încerca să se năpustească sus pe scări, avea o faţă dulce şi blândă.

Părintele Krakow i-a spus lui Ben: „O să jucăm un mic joc, Ben”.

— Ce fel de joc?

— Un joc de memorie.

(Niciun răspuns.)

— Ştiu că nu-ţi aminteşti mult din ce s-a întâmplat când a dispărut sora ta, Ben.

(Niciun răspuns.)

— Vrei să jucăm jocul ăsta ca să ne amintim?

(Pacientul dă din cap în semn că nu.)

— Uite, Ben, cred că motivul pentru care nu-ţi aminteşti este pentru că mintea ta încearcă din răsputeri să nu-şi amintească.

(Niciun răspuns.)

— Mintea noastră – ştiu că ar putea fi greu pentru tine să înţelegi – dar voi încerca să-ţi explic.

Mintea noastră este „prietena noastră” în cea mai mare parte din timp. Aşa că, atunci când există o amintire urâtă, ceva ce ne supără, ne întristează, mintea noastră spune „Voi bloca amintirea asta”, ca să nu ne mai facă să fim trişti, sau speriaţi, sau furioşi. Înţelegi, Ben?

(Niciun răspuns.)

— Dar iată ce se întâmplă. Uneori, când dormim, mintea noastră… nu ne mai apară aşa de tare, pentru că e greu să ţii închise în felul ăsta amintirile acelea neplăcute. E ca şi cum ai încerca să-ţi ţii respiraţia sub apă. Aşa că le lasă să iasă la suprafaţă în vise – uneori vise urâte. Ştiu că ai acelaşi vis urât de ceva vreme şi ştiu că nu ai dormit bine din cauza lui – ţi-e frică să nu ai din nou coşmarul acela. Şi ştiu că ai fost puţin trist şi puţin furios şi ai făcut unele lucruri la şcoală şi acasă prin care poate ai vrut să-i faci pe profesorii şi părinţii tăi să vadă asta. Şi poate că nu ştii cu adevărat de ce eşti atât de nefericit, şi atât de trist, şi atât de furios, şi de asta eşti aici, Ben. Să ne ajuţi să înţelegem. Ca să te ajutăm să fii mai fericit. Să fii din nou Ben. Poţi înţelege asta? Cel puţin un pic?

(Niciun răspuns.)

— De asta vreau să încerc jocul ăsta de memorie, Ben. Ca să văd dacă nu putem afla ce te supără atât de tare. Ştiu că poate asta te sperie puţin, Ben. Înţeleg lucrul ăsta. Ai fost vreodată bolnav şi a trebuit să mergi la doctor ca să-ţi facă o injecţie?

(Pacientul dă din cap în semn că da.)

— Ştiu că injecţiile sunt destul de neplăcute. Sunt înspăimântătoare, iar uneori chiar dor puţin şi cine vrea aşa ceva? Dar încearcă să-ţi aminteşti cum te-ai simţit după injecţia aia. Cum a făcut să-ţi dispară febra şi să nu te mai doară gâtul şi, cât ai clipi, te simţeai mai bine. Îţi aminteşti asta, Ben?

(Pacientul dă din cap în semn că da.)

— Bine. Cam aşa e şi cu jocul ăsta. Ca şi cum ai face o injecţie. Poate fi înfricoşător să ne uităm la lucruri la care mintea noastră nu vrea să ne uităm.

Poate fi chiar puţin dureros. Dar, după o vreme, începem să ne simţim mai bine. Nu mai suntem bolnavi. Nu e asta ceea ce vrei, Ben? Să nu mai fii bolnav? Vei uita mult din ceea ce îmi vei spune în timpul acestui joc de memorie – ştiu, e puţin cam ciudat să vorbim de uitare într-un joc de memorie dar simplul fapt că îţi vei aminti – în acest birou – te va face să te simţi mult mai bine. Promit. Sună bine?

(Pacientul dă din cap în semn că da.)

— Bine, atunci. Uite cum vom juca jocul. Se numeşte Urmăreşte-mi degetele. Îmi voi mişca degetele dintr-o parte în alta, la nivelul ochilor tăi, aşa, Ben. Iar tu – tu trebuie doar le urmăreşti cu privirea – aşa, foarte bine, exact aşa. Vezi, asta-i tot ce trebuie să faci. Continuă să-mi urmăreşti degetele. Ăsta-i tot jocul. Crezi că poţi face asta în continuare, Ben?

(Pacientul dă din cap în semn că da.)

— Perfect. Şi în timp ce-mi mişc degetele înainte şi înapoi – bine, exact, continuă să le urmăreşti – te voi ruga să-ţi aminteşti visul pe care îl ai mereu. Vom începe de aici. Bine? Iar când îţi vei aminti, Ben, vei vedea totul aşa cum vedeai în timp ce visai. Ca şi cum ai visa şi ai avea acelaşi vis la nesfârşit. Şi vei simţi exact ce simţeai atunci. De parcă s-ar întâmpla acum, da?

PATRUZECI ŞI UNU

BENJAMIN KRISTAL.
PRIMA SESIUNE DE DRMO.

E întuneric.

Ca acolo, lângă lac, când e noapte şi nu se văd luminile de pe stradă, nici de la lanternă, nici de nicăieri.

Dar nu sunt AFĂRĂ.

Pot spune asta.

Sunt undeva înăuntru.

Sunt nişte haine vechi. Le simt atingându-mi faţa – ca şi cum mă acoperă cu totul. Miroase foarte urât.

Aşa cum miroase chestia aia cu care mama mă dă pe piept când sunt răcit.

Ca… NAFTALINA.

Mă aflu în DEBARAUA de la subsol? Sunt acolo haine vechi, şi naftalină, şi tot felul de lucruri?

Tre' să ies de aici. (scâncete)

Mi-e frică.

Când încerc să deschid uşa, nu e niciun mâner. Ca şi cum nu e nimic acolo.

Nici n-o pot împinge ca s-o deschid.

Sunt încuiat acolo.

„LĂSAŢI-MĂ SĂ IES!"

Strig după cineva care să vină şi să deschidă uşa şi să mă scoată de aici, dar nu-mi iese niciun cuvânt pe gură. E ca şi cum nu pot VORBI.

Aud ceva mişcându-se.

Printre haine.

Nu văd ce e. Dar ştiu că-i acolo. ŞTIU. Aud cum se târăşte pe acolo.

„LĂSAŢIMĂ SĂ IES! VĂ ROG…" (scâncete)

Strig cât pot de tare – chiar strig – dar tot nu se aude niciun sunet. E linişte în jur. Mai puţin în haine. E CEVA acolo.

Şi apoi îl VAD.

Un ŞARPE.

Capul lui mare se iveşte de printre haine. Mă priveşte în ochi.

Ochii lui – sunt galbeni şi strălucesc. Are o limbă lungă şi neagră pe care o tot scoate la mine.

BAT CU PUTERE ÎN UŞĂ.

„VĂ ROG, MAMI. TATI. VĂ ROG. LĂSAŢI-MĂ SĂ IES. VĂ ROG…"

Şarpele – se târăşte de sub haine. E uriaş – ca cei din America de Sud, care trăiesc în râuri şi pot înghiţi o vacă. Coboară pe podeaua din debara. Începe să se târască pe mine. Îşi deschide gura… Îi văd cei doi colţi uriaşi.

„TE ROG… NU…"

Acum aud ALTE SUNETE. ŞI MAI MULŢI şerpi. Acolo în debara. Târându-se în jurul meu.

„MI-E FRICĂ… AJUTAŢIMĂ… VĂ ROG…"

Şarpele se încolăceşte în jurul meu. În jurul gâtului meu. Mă strânge. E rece şi lipicios şi are gura larg deschisă şi ştiu că o să mă-nghită. O să mă-nghită cu totul.

Mă înec. Nu pot respira.

Ceilalţi şerpi. Se târăsc de sub haine. Coboară pe podeaua din debara. Vin spre mine.

Nu pot RESPIRA… NU POT… NU…

Mai e un alt sunet. Seamănă cu…

Cineva aprinde un CHIBRIT.

Miroase afum.

OCHII şarpelui sunt în flăcări.

Debaraua – arde.

I s-a dat FOC.

„STINGEŢI-L! VĂ ROG, STINGEŢI-L…" (ţipete)

Sunt flăcări peste tot în jurul meu. Îi ard pe şerpi.

Mă ard pe MINE.

„MĂ DOARE. MĂ DOARE. AJUTOR…"

PATRUZECI ŞI DOI

Îl aud prin casă. Pe Ben.

E în dormitor, ascultând ceva pe iPhone. Un riff sinistru de orgă electrică. Unul dintre acele grupuri ciudate de muzică electronică.

După ce ne-am încheiat operaţiunea de piraterie, după ce Tabs şi-a băgat cu grijă stickul în buzunar şi am ieşit afară, trecând pe lângă bibliotecara care nu avea nicio idee despre ce făcuserăm, am respectat regulile, pentru prima oară, şi nu am spus nimic.

Afară, acolo unde frigul părea să mă lase fără aer, Tabs a spus: „Ce vis nasol”.

Mai era şi altceva nasol: dosarele păreau să se oprească acolo, imediat după acea sesiune. A trebuit să le citim pe cele plictisitoare, în care nu s-a întâmplat mare lucru, apoi, după ce Krakow îl aduce pe Ben în stare de hipnoză şi lucrurile încep să devină interesante – nimic. Un zid.

— Şi eu am coşmaruri nebuneşti, am spus încet. Ca şi cum voiam şi nu voiam ca Tabs să mă audă.

Visul lui Ben atinsese o coardă sensibilă.

Debaraua încuiată.

„Să te simţi captiv într-o debara e o manifestare simbolică a neputinţei pacientului”, scrisese Krakow. „Sora lui a dispărut, familia e disperată, iar trauma lui nu e conştientizată. Într-un fel, e captiv într-un adevărat coşmar, care se manifestă şi în timpul somnului. Focul reprezintă aproape întotdeauna o mare furie – furie în raport cu perceperea propriei neputinţe. Înainte, această furie a căutat să se exprime în bătăile cu colegii, distrugerea patului sorei lui, iar acum în acest coşmar foarte specific şi recurent.”

— De ce s-au oprit oare în felul ăsta dosarele? am întrebat. Spusese că urmau să *înceapă* cu visul lui Ben. Unde-i restul?

— Exact, la naiba – îmi vreau banii înapoi. E ca şi cum ai întrerupe la jumătate un episod de pe Netflix.

Am stat un minut suflându-ne în palme, respiraţiile noastre contopindu-se într-un singur nor şerpuitor, ca şi cum încheiam, în mod tacit, un legământ secret. Un legământ secret despre secrete.

Despre păstrarea şi descifrarea lor.

Când am deschis uşa de la subsol, m-a izbit izul de mucegai, genul de miros pe care îl asociez cu lucruri vechi.

Am coborât treptele cu încetinitorul. Lumina din capul scării era slabă şi gălbuie şi nu făcea faţă întunericului abisal din subsol.

Când am coborât ultima treaptă, m-a izbit ceva în faţă. O pânză de păianjen? Sau mai rău… o pânză cu un păianjen în ea? Dacă lui Ben îi era frică de şerpi, mie îmi era frică de păianjeni. Dacă aţi văzut vreodată un prim-plan cu ochii nebuneşti ai unui păianjen, m-aţi înţelege – e ca şi cum te-ai uita într-un caleidoscop în care o singură imagine se transformă în opt.

Intrasem într-un cablu electric – se legăna dintr-o parte în alta, asemenea unui metronom.

Am tras de el.

Subsolul era amenajat pe jumătate.

Podeaua era acoperită cu un linoleum decolorat, iar pereţii erau din beton spongios. Dacă încălzirea centrală ajungea până acolo, era greu de zis. Îmi vedeam respiraţia.

Alături de alte lucruri.

Semăna cu un talcioc fără clienţi. Şi pe bună dreptate – *cine ar cumpăra astfel de chestii?* O masă de ping-pong într-o rână. Două mingi de fotbal dezumflate, zăcând deasupra unui fileu destrămat de volei. Teancuri de cutii mucegăite, pline de tot felul de nimicuri. Mormane de haine vechi.

Un boiler ruginit scotea nişte sunete profunde şi hârâite, iar într-un colţ se afla o masă plină de unelte – şurubelniţe, ciocane şi cleşti, care păreau nefolosite de ani de zile – ca nişte exponate de muzeu: „MASA SUBURBANĂ DE LUCRU A TATĂLUI, CIRCA 2000”.

La dreapta boilerului se afla o debara.

Cea în care era încuiat Ben, în coşmarul lui.

Picioarele refuzau să meargă în direcţia aceea. *Mergeţi spre debara,* le-am ordonat, *repejor-repejor,* dar erau dintr-odată, în grevă.

Era din nou vina domnului Hammered.

Îşi neglija iar munca. Îmi ignora instrucţiunile precise şi lăsa doi psihopaţi să umble din nou în libertate.

Obişnuiau să mă facă să intru singură în debara.

Se îndopau cu pizza comandată de la Domino's. Se uitau la televizorul din bucătărie şi râdeau la un serial tâmpit de comedie.

Ştii unde să te duci…

Era de un milion de ori mai rău decât dacă mă târau ei acolo – lovituri, ţipete, plânsete, rugăminţi – *Nu, te rog, Mamă, nu* – ceea ce se întâmpla înainte de a învăţa că timpul petrecut închisă acolo era mai lung dacă îi înfuriam.

Ştii unde să te duci…

Într-o debara a cărei uşă se închidea mereu în urma mea – uneori nu imediat, nu înainte ca ei să mai zăbovească puţin, pentru a termina de mâncat o felie de pizza sau nu înainte de a fi se termina serialul. Stăteam acolo, în aşteptarea acelui sunet făcut de închiderea lacătului şi mă rugam prosteşte să nu se întâmple asta. Să nu sfârşesc captivă într-un loc atât de întunecos, încât nu îmi vedeam mâinile zgâriind uşa. Poate că din cauza asta acum nu mai pot dormi mult – pentru că a fi acoperită de întuneric înseamnă a fi închisă într-o debara din care nu pot ieşi.

Ştiţi acele fotografii din al Doilea Război Mondial care apar mereu la televizor? Poze alb-negru, neclare, în care naziştii îi obligă pe evrei să-şi sape propriile morminte – în care urmau să cadă după ce erau aliniaţi şi mitraliaţi. *Acele* fotografii îngrozitoare apar şi ele la televizor. Însă pozele care îmi provoacă rău de la stomac sunt cele făcute înainte ca toate acele corpuri să zacă acolo dezbrăcate şi ciuruite de gloanţe. Naziştii

exercitându-şi puterea totală, completă, *degajată* – poze cu ei fumând şi zâmbind, în timp ce evreii damnaţi continuau să sape.

Ştii unde să te duci…

De ce să foloseşti forţa când poţi folosi frica?

O simţeam acum – nu voia să dispară. Se îndesase în mirosul de haine vechi dintr-un subsol – iar, uneori, oricât de mult ai încerca, tot trebuie să cobori scările şi să o înfrunţi.

Debaraua părea la kilometri distanţă.

Ca şi cum trebuia să fiu un fel de alergător de marş forţat – unul dintre acei costelivi, pe care îi vezi o dată la patru ani, la Jocurile Olimpice, mişcându-se sacadat, asemenea unor marionete băgate în priză.

Apoi m-am gândit: „Asta e debaraua lui Ben şi a lui Jenny. Nu a ta."

Nu e acolo niciun sac cu cartofi mucegăiţi. Şi nicio Jobeth.

Şi, dintr-odată, m-am putut mişca.

Însă când am deschis uşa, m-am trezit căutând urmele de zgârieturi. Cele făcute de unghiile unei fetiţe. Cele pe care le numărasem – *patruzeci şi unu, patruzeci şi două, patruzeci şi trei* – înainte de a-mi lua zborul de acolo pentru totdeauna.

Erau pe uşa de la o altă debara.

Într-o altă casă. A unei alte fete.

Nu era niciuna acolo.

Lumina fluorescentă şi slabă abia dacă ajungea până acolo – am identificat nişte haine atârnate pe umeraşe, dar nu îmi dădeam seama ce fel de haine. Debaraua emana un miros de persoană în vârstă.

Am deschis lanterna de la telefon.

Nu ştiam de ce coborâsem acolo sau ce anume căutam. Imagini din vise, cred.

Şerpi veninoşi?

Un Ben în vârstă de opt ani, ghemuit lângă uşă?

Nu, Ben era sus, ascultând muzică.

Cred că doar voiam să văd cu propriii mei ochi debaraua din coşmarul lui Ben. Coşmarul lui. Şi al meu.

A fost un fel de anticlimax.

Era o debara de la subsol, plină de chestii care se găsesc de obicei într-o debara.

Genul de porcării care miros a mucegai – trenciuri vechi, bluze decolorate, o uniformă de cercetaş (a lui Ben?), care nu ar fi acceptate nici în lăzile cu donaţii de unde mă îmbrăcau Mama şi Tata – asta dacă erai dispus să o crezi pe Jenny, recent reapărută, lucru pe care Hesse şi Kline nu erau dispuşi să-l facă.

Nu mai erau dispuşi să-l facă.

„Avem nevoie de răspunsuri şi mai devreme sau mai târziu le vom obţine.”

Da, şi eu.

Pe jos era o mănuşă neagră. O eşarfă ruptă. O curea veche de piele, răsucită într-un colţ.

Asta-i tot.

Cu excepţia acelor…

Acelor… ce?

Nu ştiam. A trebuit să mă aplec – ceva ce nu prea vrei să faci într-un subsol, în orice subsol, dar în acela, în special – şi să mă uit de aproape.

La început am crezut că erau nişte umbre. Nişte pete negre, acolo unde uşa atingea podeaua.

Doar că, atunci când am mişcat uşa, au rămas pe loc.

Negreaţa s-a fărâmiţat când am răzuit cu unghiile. Genul de murdărie în privinţa căreia Lysol[35] nu poate face mai nimic. Poate curăţa petele de suc de portocale, urmele de zgârieturi, urina – genul de porcării pe care trebuia să le curăţ când eram de serviciu în bucătăria de la şcoala de corecţie.

Astea însă nu erau trecute pe eticheta sticlei de Lysol.

Particule negre de lemn, ca o crustă.

Urme de incendiu, cred că se numesc.

Ceea ce rămâne în urmă după ce se stinge un foc.

PATRUZECI ŞI TREI

— Eşti trează?

— Hă?

Răspunsul a fost: „Nu chiar”.

Avusesem o noapte grea.

Vise dubioase în care vorbeam cu prietenul meu de pe Facebook. Faţă în faţă. Care arăta cumva ca tata, ceea ce nu avea niciun sens, doar că era un vis, aşa că, de ce nu? Eram din nou pe canapea, îmbrăcată în blugii mei largi, tăiaţi scurt, şi stăteam cu picioarele desfăcute, ca atunci când tata încerca să se uite la meciul cu Knicks, dar eu voiam să se uite la mine – *te rog, tată, EU* – şi am simţit din nou acea greaţă, pentru că poate făceam totul, mai puţin să vând bilete, însă înainte să se uite în altă parte, văzuse.

Doar că nu era tata – oricum, nu în vis. Era prietenul meu de pe Facebook care mă trimisese în necunoscut. Voia să ştie despre debaraua de la subsol. Despre foc. Mă întreba dacă am grijă.

Apoi mi-a spus în şoaptă: „Ssst… Am auzit ceva”.

Şi eu am auzit.

O uşă deschizându-se.

Şi pentru că era vorba de un vis, când te poţi afla într-un loc şi apoi, dintr-odată, în altul, nu mai eram în camera mea – sau poate a lui Tabs – ci chiar în subsolul de la St. Luke. Ca şi cum intrasem prin efracţie de-adevăratelea.

Cineva deschidea o uşă, iar eu eram în panică.

Aveau să ne prindă.

M-am trezit transpirată. M-am ridicat brusc şi mi-a luat o secundă sau două ca să-mi dau seama unde mă aflu – în pat. Am avut genul acela de sentiment de uşurare care îi face pe oameni să spună „Mulţumesc, Doamne”. Care nu a durat, pentru că cineva deschisese o uşă. Chiar o deschisese. Şi ştiam că e uşa de la camera mea.

Exact ca în urmă cu câteva nopţi.

Când am intrat în hol, poticnindu-mă, am auzit o altă uşă trântindu-se.

Simţeam, sub tălpile desculţe, podeaua rece ca gheaţa sau poate că eu eram rece ca gheaţa. Ca şi cum hoinărisem prin acea zonă rece şi eram pe punctul de a declara acea casă ca fiind bântuită.

— Cine e…?

Nu mă hotărâsem dacă să strig sau să vorbesc în şoaptă, aşa că am făcut un compromis. O tăcere cu un scop real.

Nu a răspuns nimeni.

— CINE E?

În hol era întuneric – prin jaluzele din livingul de jos se strecura suficientă lumină pentru a putea vedea că uşile de la celelalte dormitoare erau închise complet.

Am aşteptat până când respiraţia mea nu a mai semănat cu gâfâitul unui câine.

Până când mi-am tras respiraţia.

M-am întors în cameră, am închis uşa şi m-am băgat înapoi în pat. Mi-am tras pătura peste cap. Cred că, în cele din urmă, am adormit.

Până când a sunat telefonul.

— Eşti trează? auzeam, ca prin vis, o voce repetând cuvintele astea la capătul celălalt al firului.

Era Tabs.

Părea agitată.

— Acum sunt. Cât e ceasul?

Era devreme. Lumina firavă care pătrundea cu greu pe fereastră avea culoarea unei ape murdare.

— Nu ştiu. Cred c-am stat trează toată noaptea.

— Bine-ai venit în club. De ce-ai stat trează?

— Am cotrobăit prin St. Luke.

— Hă?

— Am intrat din nou, Jo. Nu m-am putut abţine. Mă tot întrebam de ce dosarul lui Ben s-a oprit acolo. Părea dubios.

— Ai spart din nou sistemul?

— Fii atentă. Da. Am spart din nou sistemul.

Vorbea mai repede decât de obicei, ca atunci când ţi-e teamă că mesageria vocală căreia te adresezi

urmează să se întrerupă. Ca în cazul lui Pennebaker.

— Dosarul lui Ben nu s-a oprit acolo, a spus.

— Nu înţeleg. Nu mai era nimic acolo. Ne-am uitat.

— Crede-mă. Restul dosarului e acolo. Doar că nu chiar acolo.

Ori eram eu prea obosită ca să înţeleg cum trebuie, ori era ea prea obosită ca să vorbească cum trebuie.

Sau ambele.

— E păstrat în alt loc, Jo. *Capisce?* Dosarele pe care le-am citit era protejate prin parolă. Cinci litere. „L-O-R-E-M." Îţi aminteşti…?

Da, Tabs. Îmi amintesc – a fost sugestia mea.

— Traducere: terapie, a continuat ea. Bine, e perfect logic. Dar au pus restul dosarului în altă parte. A trebuit să explorez, da?

— De ce i-au schimbat locul?

— Pentru că locul lui nu era acolo. Pentru că… uite, fii atentă. E o întreagă secţiune cu o parolă *diferită.* Din nou în *latină,* normal. N-a fost mare filosofie – a trebuit doar să găsesc cuvântul respectiv. La urma urmei, câte cuvinte sunt în latină pentru termeni *psihiatrici,* nu? Asta-i ce am încercat prima oară – tratament, traumă, suferinţă – în fine. N-a funcţionat nimic. Aşa că am mers în cealaltă direcţie.

— Ce direcţie?

— Direcţia *catolică.* Atunci am găsit-o. Cealaltă secţiune.

— Nu înţeleg. Ce fel de secţiune?

— Cea pe care nimeni nu trebuia s-o vadă niciodată. Nici măcar nu tre' să ştii latină ca să-nţelegi parola: „C-O-N-F-E-S-S-I-O". Asta-i parola. Acolo se afla – a doua sesiune de DRMO a lui Ben. Tocmai ţi-am trimis-o pe email. Era la *Confesiuni,* Jo. Înţelegi? Înţelegi?

Vocea ei suna ca o coardă întinsă de chitară, înainte de a se rupe.

— Pleacă din casa aia cât mai repede.

PATRUZECI ŞI PATRU

Am încercat.

Chiar am încercat.

Nu am luat cu mine nicio haină. Pur şi simplu am plecat.

Era înainte de răsăritul soarelui. Toţi dormeau.

Urma să cobor scările şi să ies pe uşă, iar apoi s-o iau pe Forest Avenue. Aş fi făcut autostopul şi m-ar fi luat un şofer libidinos de camion. L-aş fi ţinut la distanţă cel puţin până în Albany. Sau Pittsburgh. Sau cine-naiba-ştie-ce-oraş.

Rămăsesem pe loc, dar acum nu mai făceam asta.

Era timpul să-mi iau adio de la familia Kristal.

Şi de la Jenny Kristal. Da, şi de la ea. Copilul care mă tot trăgea de mânecă. *Salvează-mă.* E prea târziu, scumpo.

Am văzut-o, în dimineaţa aceea, mergând pe stradă, în sens invers, intrând pe uşă, urcând scările şi intrând înapoi la ea în cameră.

Trebuia să mă salvez pe mine.

În hol era încă întuneric. Era ca şi cum casa îşi ţinea respiraţia. Un linţoliu atârna deasupra ei ca la o înmormântare.

Era moartă de ani de zile.

Amin.

Cineva pusese lanţul la încuietoarea de la uşă.

Îl mai văzusem pus doar o singură dată – în ziua în care reporterii luaseră cu asalt curtea din faţă.

Ăsta ar fi trebuit să fie un prim indiciu.

Al doilea indiciu a fost laptopul lui Jake, stând la vedere, deschis, pe masa din bucătărie.

Documentul descărcat se afla acolo, pe ecran.

Restul din dosarul lui Ben.

Tabs mă avertizase că ar trebui să creez ceva numit o gaură-în-perete – un loc secret pe computerul de la etaj, din moment ce eu nu aveam propriul meu computer (era următorul punct de pe lista de dorinţe a lui Jenny). Tabs îmi trimisese instrucţiuni cum să ascund totul în Program Files –

în interiorul unei imagini sau în fişierul unui joc. Fusesem prea panicată.

Da, era exact ca la şcoala de corecţie.

Mă urmăriseră mereu.

Când eram conectată la Internet. Şi când nu eram conectată.

— Vino, a spus Laurie.

Ea şi Jake erau îmbrăcaţi şi pregătiţi să iasă – ca şi cum eu întârziasem. Ca şi cum uitasem că trebuia să plecăm chiar în clipa aceea.

Chiar trebuia.

— Mergem la lac, a spus Jake. Trebuie să vorbim.

Vă întrebaţi de ce am mers cu ei?

De ce am intrat în maşina lor, pe scaunul din spate, aşa cum, în trecut, intram în debaraua aceea? De ce am ieşit pe uşă, de ce am mers pe aleea din faţă, pe picioarele mele? Probabil din exact acelaşi motiv – pentru că eram condiţionată. Pentru că au apelat la frica din mine.

Când eu am spus că nu merg, ei au spus că sună la poliţie.

Am spus: „Nu şi dacă sun eu mai întâi".

— Pe cine îţi imaginezi că vor crede? m-a întrebat, calm, Jake. Pe o femeie escroacă – scuze, o *fată* escroacă – care a comis o *fraudă?* Care s-a dat drept altcineva pentru a obţine beneficii *materiale* – haine noi, mobilă nouă, o viaţă nouă trăită pe spinarea altora – cineva care a fost *închis* înainte, cineva care vânează oameni distruşi de *tragedii* personale?

Versus ei.

Cei doi părinţi care fuseseră vânaţi?

Era o întrebare retorică.

Fiecare acuzaţie – fată escroacă… fraudă – cădea asupra mea ca o lovitură de ciocan. Imaginaţi-vă ciocanul pe care îl văzusem pe masa de la lucru a lui Jake. Şi pe Jake lovind din toate părţile. Până când eşti bătută măr. Eşti fracturată.

Pentru că asta eşti tu. Toate acele lucruri. Ele sunt tu.

— Uite, a spus Laurie, cu acelaşi zâmbet prea larg, pe care mi-l aminteam de pe vremea când ne plimbam de-a lungul potecilor cu amintiri – doar că acum mă înfiora, în loc să mă liniştească. Vrem doar să vorbim, bine?

M-am gândit la acea primă zi în care a adus albumul foto pe canapea.

Nu a fost ca să-şi reamintească cu duioşie alături de fiica ei regăsită.

Fusese o sesiune de iniţiere.

Ca să mă pregătească pentru întâlnirea cu toate acele rude care aveau să vină în vizită a doua zi. „Ţi-aminteşti cine sunt ei, Jenny? Şi ea? Şi el?" Iar dacă nu îmi aminteam, ea era acolo ca să mă ajute. „El e unchiul tău, Brent…" Mă pregătea şi pentru întâlnirea cu FBI-ul – s-a asigurat că opreşte acel prim interviu ca o mamă îngrijorată care nu are de gând să accepte ca fiica ei să fie hărţuită. Nu după iadul prin care trecuse.

Am păstrat tăcerea aproape tot drumul până la lac, ca şi cum atmosfera sumbră din casă se hotărâse să călătorească alături de noi.

Liniştea a fost întreruptă doar când Jake m-a întrebat dacă citisem toate lucrurile acelea de pe computerul de la etaj – ce îi spusese Ben doctorului în dimineaţa aceea din 2007.

— Da, am răspuns. Am citit pe nerăsuflate.

PATRUZECI ŞI CINCI

BENJAMIN KRISTAL.
A DOUA SESIUNE DE DRMO

Păzeşte-ţi spatele.

M-am trezit din cauza braţului – mă mănâncă îngrozitor.

Păzeşte-ţi spatele.

Mă mănâncă sub ghips, acolo unde nu mă pot scărpina. Mama spune că trebuie să-l mai port încă PATRU săptămâni. Învăţătoarea i-a pus pe toţi din clasă să scrie pe el, cu markerul, tot felul de lucruri – de exemplu, „sper să te faci bine” şi „îmi pare rău că ţi-ai rupt mâna”, iar John a scris „să nu mai cazi de pe scări, DOBITOCULE” –, dar cântăreşte cam două tone şi mâncărimea mă scoate din minţi.

Păzeşte-ţi spatele.

Tata a spus că trebuia să am mai multă GRIJĂ când am coborât scările. Că nu m-am uitat pe unde merg. La fel a spus şi mama. În timp ce Jenny se prefăcea că e DRĂGUŢĂ cu mine.

„Săracul de Ben, hai să-ţi desenez ceva ca să te simţi mai bine”, iar mama şi tata spuneau, „OOO, zi-i MULŢUMESC surorii tale, Ben”.

În desen eram EU căzând pe scări şi ghici pe cine a desenat stând în capul scărilor. Zâmbind. Stând exact în locul în care mi-am pierdut echilibrul şi am zburat pe scări, până jos. Atunci mi-am amintit. SIMŢISEM pe cineva în spatele meu.

Păzeşte-ţi spatele.

Am încercat să-i spun tatei. Că am simţit că m-a ÎMPINS cineva înainte să cad – şi că acolo nu era decât O cineva. Şi m-a întrebat ce vreau să spun – „o învinovăţeşti pe sora ta că e cu capul în nori? Pentru că nu s-a uitat pe unde mergi TU? Iar eu am spus ca m-am UITAT pe unde merg, dar că poate ar fi trebuit să mă uit ÎN SPATELE meu”.

Nu era PRIMA dată.

Vara trecută, la lac, jucam „Poteca indienilor”, iar eu conduceam echipa de cercetaşi, şi am mers până la Stânca Eagle, de unde te poţi uita peste întreaga vale ca să vezi dacă vin coloniştii, şi ne-am dus până la marginea stâncii, pentru că Jenny m-a provocat cumva. Şi m-am întors ca să mă uit în jos şi, dintr-odată, ea era acolo, exact în spatele meu – aproape ÎMPINGÂNDU-MA – şi m-am apucat de creanga unui copac mare şi uscat şi am întrebat-o „Eşti NEBUNA”, iar ea a spus că a ALUNECAT. Dar pe jos nu era ud sau aşa ceva – nu era – deci cum să ALUNECE?

Păzeşte-ţi spatele.

Fratele lui Jaycee mi-a spus că lui Jenny nu i se mai dă voie să meargă la ei acasă.

Nici la alţi copii. Jenny îi băgase pe gură lui Jaycee nişte piese de LEGO, iar Jaycee a început să se înece, şi i-a spui şi lui Toni ceva – nu ştiu ce, dar CEVA, iar când am întrebat-o pe mama despre asta, mi-a spus că fetele alea sunt pur şi simplu rele şi inventează lucruri.

Păzeşte-ţi spatele.

Într-o noapte am visat că nu puteam respira – şi m-am trezit şi ghici ce – nu PUTEAM respira pentru că era o pernă peste faţa mea, iar Jenny era acolo, deasupra mea şi ţinea perna. Când am ţipat la ea, a spus că voia să ne BATEM CU PERNE, doar că eu DORMEAM, şi nu e doar asta, e felul în care s-a UITAT la mine când, în sfârşit, am dat-o jos de pe mine, ca şi cum mă ura sau ceva de genul acesta. Ca şi cum voia să mă omoare.

Păzeşte-ţi spatele.

Aş fi murit dacă aş fi căzut de pe Stânca Eagle – e îngrozitor de înaltă – aş fi putut muri când am căzut pe scări – asta-i ce-a spus mama – că mi-aş fi putut RUPE GÂTUL.

Jenny e mai mică şi e FATĂ, aşa că nicio şansă să-i faci să creadă CEVA rău despre ea. Nu vor să creadă. Pur şi simplu nu vor. NICIODATĂ.

Păzeşte-ţi spatele.

Dar în dimineaţa asta am uitat.

PATRUZECI ŞI ŞASE
— Ben —

S-a întors de la şcoală şi a dat gata imediat ultimul rest din ţigara cu marijuana pe care o aprinsese împreună cu Zack în spatele stadionului, călcând peste prezervative folosite şi cutii de bere strivite.

Iarba îl ajuta să-şi amintească tot felul de lucruri.

Realiza un fel de experiment.

Se droga şi se întorcea la locul crimei. Mă rog, crima se petrecuse, de fapt, afară, undeva între casa lor şi ceea ce fusese cândva casa lui Toni Kelly. Se întorcea în locul în care se întâmplase ceva ce nu îşi putea aminti, indiferent despre ce era vorba.

În ultima vreme începuseră să iasă la suprafaţă tot felul de lucruri. Nimic însă care să aibă sens. Era ca atunci când, copil fiind, găsea acele piese de puzzle pe care uitase să le pună înapoi în cutie – cele care îşi făceau apariţia sub patul lui sau amestecate cu personajele de plastic din *Ice Age.* Scrat, Stu şi Diego, tigrul cu dinţi-sabie. Piesa aceea albastră era o parte din cer sau din ocean?

După ce a fost scos de la balamuc – scuze, *şcoală* – i-a luat ceva timp să se dezmeticească. Să-şi revină după ce luase namilele acelea de pastile care i-au afectat serios simţurile.

Cam aşa era acum – se ridica ceaţa, cum s-ar zice. Din clipa în care apăruse ea.

Experimentul avea să decurgă în felul următor:

Urma să-şi umple creierul cu ultimul rest de Skywalker, să intre în camera surorii lui şi să vadă dacă era ceva care să-i trezească vreo amintire.

OK, încercase asta şi înainte fără ajutorul substanţelor ilegale. *Stttttt.* Intrase pe furiş în cameră, în timp ce ea dormea, ca şi cum dacă ar fi privit-o, întinsă acolo în pat, ar fi fost ca şi cum ar fi privit-o pe Jenny. Ca şi cum lucrul ăsta i-ar fi spus ceva ce trebuia să afle neapărat.

În ziua aceea era plecată de acasă – îşi amintea vag că îi auzise pe toţi ieşind dis-de-dimineaţă – voci, uşi care se închideau şi huruitul unei maşini care se îndepărta pe alee – plecaseră cu noaptea-n cap, întrerupându-i visul din zorii zilei. Ceea ce poate că era *fortuit* – unul din cuvintele învăţate în ultima săptămână – din moment ce avea un vis ca naiba. Chiar dacă i se părea cunoscut, ca visele acelea pe care le avem cu toţii, în care mergem la şcoală în pielea goală. Visul acela nu era aşa – era în întregime al lui –, dar putea să jure că-l mai avusese cândva. Plin de şerpi. Şi de foc.

Să vedem…

Chestia e că acum camera arăta altfel decât atunci. Nu doar că lipseau televizorul cu ecran mare şi biroul dezordonat, dar şi patul era diferit şi era foarte sigur că înainte fusese în alt loc. Da, patul lui Jenny era aşezat cu faţa spre uşă – aşa încât, atunci când deschideai uşa, te privea direct în faţă însă patul cel nou era aşezat cumva în lateralul uşii. Poate că asta însemna că experimentul funcţiona – îşi amintea cum arăta camera înainte, ceea ce era un început, pregătea scena, cum s-ar zice.

Şi-a ciocănit fruntea, ca şi cum ar fi bătut la o uşă cerând să fie lăsat să intre.

A funcţionat. Într-un fel.

Şi-a amintit dintr-odată că… s-a ascuns.

Hă…?

În clipa respectivă făcea mai degrabă opusul a ceea ce ar fi însemnat să se ascundă – stătea în mijlocul camerei fetei decretate nebună, ziua în amiaza mare –, însă în amintirea pe care o avea, simţea cu claritate că se ascundea de sora lui, Jenny.

Se ascundea unde?

În spatele arţarului din curte? Un', doi, trei, dă-te jos din tei… Nu. Foloseau copacul acela ca bază de alergare, atunci când îşi dădeau sufletul alergând – de la arţar până la gardul alb –, în timp ce fiecare încerca din răsputeri să nu fie atins de celălalt[36].

Sub veranda din spatele casei? Nici gând. Ben evita chiar şi să se uite sub verandă pentru că cine ştie ce se afla acolo? Şobolani, poate.

Indiferent despre ce loc era vorba, era cufundat în beznă. Beznă nu în sensul de absenţă a amintirilor, ci în sensul de absenţă a luminii. Şi mirosea îngrozitor.

OK…

Frunze moarte?

Muşchi de turbă – porcăria cu miros de bălegar pe care tatăl lui obişnuia să o împrăştie prin curte înainte de venirea iernii?

Găinaţ?

Naftalină.

Mirosul specific de naftalină era acum pregnant, de parcă cineva o presărase acolo pe podea. Exact sub nasul lui.

Un miros asemănător, dacă nu chiar similar cu mirosul de sconcs mort – pe care îl simţeau din plin când mergeau la lac în fiecare vară şi trebuiau să tragă în sus geamurile de la maşină şi să-şi ţină respiraţia până când se îndepărtau suficient de mult.

Debaraua de la subsol.

Stai puţin. Devenea confuz. În *visul* lui apărea o debara, nu? În visul lui rămăsese blocat într-o debara.

Atunci de ce îşi amintea că s-a ascuns în debaraua de la subsol de-adevăratelea?

Pentru că se jucaseră de-a… v-aţi ascunselea. Da.

Jenny şi el.

A simţit dintr-odată un junghi ascuţit sub coaste.

De ce?

Senzaţia era mai puţin aceea de a fi ascuns undeva, cât aceea de a fi ţinut captiv.

Odată, de Halloween, purtase o cămaşă de forţă adevărată, pe care, după un timp, l-a rugat pe Zack să i-o dea naibii jos, pentru că nu putea respira. Ca şi cum cămaşa de forţă nu-i ţinea mâinile strânse la piept, ci îl strivea de-a dreptul. Ca şi cum era îngropat de viu.

Amintirea aceea despre cum s-a ascuns îi provoca aceeaşi senzaţie.

Când se droga, se gândi el, mintea lui era ca o maşină de pinball, o amintire declanşa o alta, traiectoria ei determinând traiectoria următoarei amintiri. Trebuia să aibă încredere în acest proces.

Lasă-mă să ies!

S-a auzit dintr-odată la vârsta de opt ani, ca şi cum dăduse din greşeală peste o casetă video blocată pe redare automată. *Salutare, micuţule Ben.*

Asta strigase în dimineaţa aceea.

În debara.

Auzea totul cu claritate, ca şi cum se afla dintr-odată de partea cealaltă a uşii.

Iar apoi şi-a amintit brusc.

Ce se întâmplase.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Jenny stă lângă patul meu.

Spune că nu poate să doarmă. „Trezeşte-te, somnorosule.”

„Pleacă de-aici, cap-pătrat.”

Stă în continuare acolo. Nu vrea să plece. Vrea să se joace.

Să se joace de-a ce?

De-a v-aţi ascunselea.

Sunt deja treaz din cauza mâncărimii de sub afurisitul de ghips şi mai durează ore întregi până când mama o să pregătească micul dejun – e încă întuneric. „Bine”, îi spun.

Coborâm la subsol.

Tiptil. Jenny spune că nu trebuie să-i trezim pe mama şi pe tata.

Îmi spune „Te ascunzi tu” – de obicei dăm cu banul, dar cred că vrea să fie ea cea care caută şi oricum e mai amuzant să te ascunzi.

Bine.

Jenny se întoarce cu spatele, închide ochii şi începe să numere.

Mă strecor în debara. În spatele ei, acolo unde sunt complet ascuns de nişte haine vechi.

O aud numărând: „optsprezece… nouăsprezece… douăzeci, cine nu-i gata, îl iau cu lopata.”

În debara e sinistru pentru că e întuneric beznă şi miroase a naftalină şi mă gândesc că ar fi trebuit să mă ascund în altă parte, cum ar fi în spatele boilerului, poate.

La început Jenny nu ştie unde sunt – după sunetele care se aud, pare că ar căuta peste tot, mai puţin în debara, iar eu voi rămâne închis aici pentru totdeauna.

Când o aud în spatele uşii – în sfârşit – încerc să-mi ţin respiraţia.

„Ben”, şopteşte ea, „eşti acolo, ÎNĂUNTRU, Ben?”

Stă, pur şi simplu, acolo şi mă întreabă dacă sunt ÎNĂUNTRU şi în cele din urmă află răspunsul: „DA, sunt aici!" – nu îmi mai pot ţine respiraţia. Trebuie să-i spun.

„Te-am prins", îmi spune.

„E rândul tău." Încep să escaladez hainele din spatele debaralei ca să ies afară. Aud un sunet – un fel de zgomot metalic.

Uşa nu se deschide.

Încerc din nou. TOT nu se deschide.

„Nu te mai prosti, Jenny", îi spun.

Debaraua are un zăvor vechi pentru că oamenii care au locuit în casă înaintea noastră păstrau acolo o COMOARĂ – asta e ce spunea tata.

Nu aveam voie să-l atingem niciodată.

„Foarte amuzant, Jenny. Mor de râs."

A tras zăvorul.

„Deschide uşa, cap-pătrat."

„Nu."

„Am spus să DESCHIZI uşa."

„Te-am prins."

„Vrei să-i trezesc pe mama şi pe tata? O să fii pedepsită un AN întreg."

„N-ai decât."

„AJUTOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOORRRRRRRRRR!"

Când mama ne strigă ca să venim de la subsol, iar noi nu o auzim, spune întotdeauna: „Sunteţi SURZII?

Nu. Pur şi simplu de aici nu se aude nimic.

Jenny a început să vorbească cu prietenul ei imaginar.

Aşa îl numeşte mama.

„Stttt…"

Mama a spus că a început să facă asta atunci când prietenii ei REALI nu s-au mai jucat cu ea. A inventat unul.

„E acolo…", spune ea în şoaptă. Se aud chicoteli.

„Deschide uşa, Jenny! NU glumesc…"

„E închis acolo…"

JENNY!”

„Aha”, şopteşte ea. „Vin imediat.”

Cântă ceva.

„Haideţi să ne adunăm în jurul focului de tabără şi să cântăm cântecul nostru de tabără, iar dacă nu credeţi că-l putem cânta mai repede, atunci greşiţi…”

CÂNTECUL DE TABĂRĂ.

Cel pe care îl cântăm la lac de fiecare dată când facem focul. Trebuie să-l cânţi din ce în ce mai repede, până când nu se mai înţeleg cuvintele. Asta-i ideea. Să continui să cânţi până când focul se stinge văzând cu ochii şi toată lumea chicoteşte şi nu mai înţelegi niciun cuvânt din ce cântă ceilalţi.

„Haideţisăneadunămînjurulfoculuidetabărăşisăc ântămcânteculnostrude tabără…”

„NU MAI CÂNTA, PROASTO!”

„iardacănucredeţică-lputemcântamairepedeatuncigreşiţi…”

Transpir. Izbesc în uşă.

„săneadunămînjurulfoculuidetabără…”

„Ce-i ASTA? Ce FACI?”

Se aude un alt sunet.

„săneadunămânjurulFOCULUIDETABĂRĂ…”

„Ce FACI, IDIOATO?”

Îl aud din nou.

Ştiu ce e.

Sunetul.

Ultima dată când l-am auzit a fost atunci când tata a adunat toate crengile într-o grămadă şi a pus peste ea ghemotoace de hârtie, iar apoi a scos-o din buzunar.

Cutia de chibrituri.

A scos unul şi l-a aprins de marginea cutiei.

„FOCULDETABĂRĂFOCULDETABĂRĂFOCU LDETABĂRĂ…”

„Eşti NEBUNĂ, JENNY?”

„FOCULDETABĂRĂ…”

„PUNE jos chibriturile! M-AI AUZIT, idioato?”

Chibriturile din bucătărie. Cele cu care mama obişnuieşte să aprindă aragazul. Probabil că le-a

şterpelit.

„înjurulfoculuidetabără…”

„Te rog, deschide uşa, Jenny… TE ROG… te rog frumos…” Ceva alunecă pe sub uşa de la debara.

Un chibrit aprins. Îmi arde vârful degetului mare de la picior înainte de a se stinge.

„săcântămcânteculnostrudetabără…”

„EŞTI NEBUNĂ?”

Un alt chibrit alunecă pe sub uşă.

JENNY, ÎNCETEAZĂ! TE ROG LASĂ-MĂ SĂ IES… ACUM!”

„dacănucredeţică-lputemcântamairepedeatuncigreşiţi.”

Chibritul a atins o bucată dintr-un pulover sau un palton sau ceva de genul acesta. Iese fum.

„O SĂ TE OMOR CÂND IES DE AICI. O SĂ TE UCID. JUR…”

Încă un chibrit.

„AI PORNIT UN INCENDIU! DESCHIDE UŞA!” O aud cum se îndepărtează.

Se îndepărtează şi mă lasă aici.

„UNDE TE DUCI? VINO ÎNAPOI!”

Urcă scările. Încet. Câte o treaptă. Ca atunci când o strigă mama din curtea din spate, iar ea îşi târăşte picioarele – o face de-adevăratelea, îşi mişcă un picior, apoi pe celălalt, cu încetinitorul, ca o jucărie cu cheiţă.

Aud cum se închide uşa din vârful scărilor.

„TE ROG! JENNY… JENNY, TE ROG… N-O SĂ-I SPUN MAMEI… ÎNTOARCE-TE! TE ROG!”

Tuşesc. Din cauza fumului.

Îmi lipesc capul de crăpătura de sub uşă. Am nevoie de aer.

Îl trag în piept cât pot de repede. Inspir adânc şi încep să izbesc din nou în uşă.

Apoi trag iar aer în piept.

Continuu să fac asta. Sus, jos. Izbesc şi respir.

Lovesc în uşă cu mâna sănătoasă. Cea care nu e ruptă.

Cea care nu e în ghips.

Un ghips GREU.

Greu ca un drug.

Când lovesc în uşă cu mâna aceea, durerea mă săgetează până în cap. Aproape de o mie de ori mai rău decât atunci când mi-am rupt-o.

Nu pot s-o fac. Nu pot.

Mâna – mor de durere.

Nu. Altceva mă omoară. Cu adevărat. Focul. Când încerc să trag din nou aer în piept pe sub uşă, nu mai ESTE deloc. Nu pot respira.

Trebuie s-o faci…

Trebuie.

Încep să plâng înainte chiar de a lovi din nou în uşă cu ghipsul.

Mă aud ţipând de durere. Ca şi cum altcineva ţipă. Simt că mi-am rupt din nou mâna.

Trebuie…

Lovesc din nou în uşă.

Şi din nou. Şi din nou. Şi din nou. Şi din nou. Şi din nou.

Ţip de fiecare dată. Nu doar din cauza durerii. Văd chipul lui Jenny acolo. În faţa mea. Ca şi cum l-aş strivi. „O să te ucid", ţip la ea. „Ai să vezi."

Se aude dintr-odată un sunet de aşchii rupte.

Am făcut o gaură mică în uşă. Suficient cât să-mi pun gura acolo şi să trag puţin aer în piept.

Lovesc din nou. Din nou şi din nou, şi din nou, şi din nou. Strivesc ghipsul de faţa lui Jenny. Din nou şi din nou, şi din nou…

După o vreme, îmi amorţeşte mâna.

Lovesc în continuare.

Lovesc PRIN. Prin uşă. Acum e o gaură suficient de mare ca să IES prin ea.

Însă încă văd înaintea ochilor faţa idioată a lui Jenny şi vreau să o STRIVESC în continuare, pur şi simplu să o STRIVESC, şi…

Păzeşte-ţi spatele!

Mă gândesc că dacă le spun mamei şi tatei că Jenny m-a ÎNCHIS în debara şi a încercat să-i dea foc, vor spune „nu mai INVENTA lucruri, Ben".

Păzeşte-ţi spatele!

„Fii bun cu sora ta, Ben."

N-o să i se întâmple nimic niciodată. NIMIC.

Va ÎNCERCA în continuare.

Ca atunci pe scări.

Şi în curtea din spate, când m-a împins în suportul pentru agăţat roşiile şi a fost nevoie să mi se pună cam TREIZECI de copci.

Şi ştiu că nu un VAL m-a tras sub apă în ziua aceea, la plajă. Ştiu asta.

Simţeam că cineva mă ţinea sub apă, nu mă lăsa să ies la suprafaţă, oricât de tare încercam. Pentru că asta e ceea ce FĂCEA cineva.

Cineva în spatele meu pe SCĂRI.

Şi pe Stânca Eagle.

Păzeşte-ţi spatele!

În timp ce urc scările din subsol nu-mi simt picioarele. Ca şi cum plutesc. Ca atunci când joc Zombie Apocalypse *şi totul depinde de o împuşcătură. Eu sau ei.*

Sunt în faţa uşii lui Jenny.

O deschid cu forţă.

PATRUZECI ŞI OPT
— Ben —

Auzise de anumite tipuri de marijuana care pot cauza halucinaţii.

Amestecate cu acid lisergic sau cu ciuperci mexicane, sau alte porcării halucinogene.

Aşa încât vedeai lucruri care nu erau reale. Totuşi, păreau reale, dar erau un fel de produs al imaginaţiei tale. Şi al marijuanei. Erau doar lucruri pe care le inventa mintea ta.

Te rog…

S-a văzut urcând scările. În pijamalele lui cu *Star Wars*.

Îi ardeau ochii. Îl dureau plămânii.

S-a văzut stând în faţa uşii de la camera surorii lui. Exact acolo. Uşa e închisă. Pe ea e o poză cu Goldy, lipită cu scotch.

Sfâşie poza.

Izbeşte uşa de perete.

Jenny ţipă.

„Nu, Ben! IEŞI AFARĂ!”

Dar Ben nu iese afară. Nu.

Pur şi simplu nu iese afară.

„TE ROG, Ben…”

„Te rog, NU.”

„TE ROG…”

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Mai întâi m-au dus în poiană.

Se afla exact în mijlocul unei păduri dese – copacii erau acum lipsiţi de frunze, iar viţele-de-vie uscate atârnau asemenea unor perdele de frânghii maro în jurul unei mici zone acoperite de iarbă galbenă. Ar fi fost greu să-l găseşti din întâmplare. Dacă nu ştiai că e acolo.

Nu puseseră nicio piatră funerară. Nu au îndrăznit s-o facă.

În cazul în care Ben s-ar fi hotărât să hoinărească pe acolo în drum spre Stânca Eagle. Sau altcineva ar fi umblat pe unde nu trebuia. Poiana era o parte din proprietatea lor, spuneau ei, dar nu se ştie niciodată. Cineva s-ar fi putut plimba, rătăci sau ajunge din greşeală pe acolo.

În mijlocul poienii se afla o piatră cenuşie, dar putea foarte bine să fie acolo de o veşnicie, ca parte din peisaj. Nu ţi-ar fi atras atenţia, nu i-ai fi dat nicio semnificaţie specială.

O piatră şi-atât.

Doar dacă ştiai ce se află sub ea.

„Venim aici uneori”, a spus Laurie. Doar ca să spunem o rugăciune.

Cele două uşi de pe culoarul şcolii de corecţie aveau încuietori automate.

Asta însemna că imediat ce uşile acelea se închideau, rămâneai captiv înăuntru. Gardienii aveau nişte chei speciale pe care le ţineau într-o cutie gri închisă şi ea. Cheile de la cutie erau la ei. Prinse de curelele lor, amestecate printre cheile de acasă şi de la maşină sau, în cazul lui Otis, căruia îi plăcea să tragă câte un pui de somn în scaunul lui aşezat exact în dreapta uşii de la intrarea dinspre sud, prinse doar de degetele lui. Cred că să învârtă cheia aceea în mână, înainte şi înapoi, îl ajuta să adoarmă.

Aceea era cheia de care aveam nevoie pentru a ieşi de acolo.

Cheia lui Otis.

M-am furişat desculţă de-a lungul culoarului, cu tenişii în mână, în timp ce sforăitul asurzitor al lui Otis reuşea de minune să acopere zgomote neintenţionate, ca cel produs de căruciorul cu rotile de care m-am izbit şi pe care cineva uitase să-l pună la locul lui. Apoi am luat cu grijă cheia din mâna maronie a lui Otis.

Era ca şi cum Otis mi-o oferea: „Uite, Jobeth, nu mai sta, ia-o".

Stăteam în casa de lângă lac şi mă gândeam la asta. La uşi închise. Ne întorsesem din poiană. Nu ştiam dacă Jake închisese uşa de la intrare sau nu. Auzisem un clic.

„Aveam de ales", a spus Laurie.

Stăteam toţi trei în jurul livingului – Jake şi Laurie, pe canapea, iar eu, în faţa lor, pe un scaun Adirondack tare. Tonul se schimbase de când Jake mă jignise înainte de a veni aici. Ca şi cum eram din nou familia Kristal reunită şi fericită şi poate că urma să jucăm *Jocul Vieţii.* Sau să răsfoim albumul de familie. Sau să vorbim despre o crimă.

„Ne-am fi putut pierde ambii copii", a spus ea. „Sau doar unul. Aveam de ales. Nu mă aştept să înţelegi. Ceea ce am făcut. Logica din spate."

Avea dreptate în privinţa asta.

„I-am găsit în dimineaţa aceea", a spus Jake. O sufocase – *cu ghipsul* de la mână. Cred că asta e ce s-a întâmplat. Nu era în toate minţile. Era în stare de şoc – pur şi simplu împietrit. Ea nu respira – am încercat să o resuscitez. Era moartă."

Cuvântul acela a rămas plutind în aer. *Moartă.* Ca şi cum avea nevoie de propriul lui moment de linişte.

„Ben nu şi-a amintit niciodată", a spus Laurie încet. „Ce i-a făcut. Trauma poate să facă asta – să şteargă totul din memorie. Probabil e o binecuvântare – îmi place să cred că e. Am inventat o poveste pentru el. Pentru toată lumea. În dimineaţa aceea am trimis-o pe Jenny să se joace

acasă la o prietenă din cartier. Nu a mai ajuns acolo."

„Aproape că l-a omorât. Pe Ben. Acolo, în debara. Era… bolnavă…"

„Nu mereu", a spus Laurie. „Au început pe la patru ani. Problemele ei. Era o fetiţă perfect normală – o fetiţă cu adevărat minunată, copilaşul nostru – şi într-o bună zi nu a mai fost aşa. Dintr-odată."

Un copil normal. O fetiţă de şase ani, dulce şi adorabilă.

„Pur şi simplu s-a schimbat", a spus Laurie.

„De ce nu aţi… dus-o la Spitalul St. Luke? Sau în altă parte. Atunci când a început să facă rău altor copii."

Jake a oftat, şi-a pocnit degetele. „Negare intenţionată, cred – ştii ce înseamnă? Nu vrei să crezi ceea ce nu vrei să crezi. Poate că prietenii ei inventau lucruri. Poate că Ben inventa. Erau copii. Ea era un copil. Refuzi să crezi că fiica ta e… instabilă psihic, chiar periculoasă…"

„Ce s-ar fi întâmplat dacă aţi fi spus adevărul?"

Sigur, era destul de amuzant ca tocmai eu să cer cuiva să spună adevărul. Era amuzant chiar şi pentru mine.

„După ce s-a întâmplat, vreau să zic. A fost aproape un fel de *autoapărare* ce a făcut Ben, nu?"

„Am văzut debaraua apoi. Am văzut daunele făcute de foc. Ne-am dat seama ce se întâmplase. Jenny a dus cutia de chibrituri la ea în cameră. Probabil că el a spart uşa cu ghipsul – era făcută dintr-un placaj. Nu mai conta. Aveam două opţiuni groaznice. Să recunoaştem în faţa celorlalţi că unul dintre copiii noştri e nebun, iar celălalt, criminal. Să-l trimitem pe Ben la un ospiciu până la vârsta de 18 ani. Ca să ştie mereu ce făcuse. Că-şi omorâse propria soră. Să-l lăsăm să trăiască toată viaţa cu asta. Sau să inventăm o poveste. Pentru el. Pentru ceilalţi. Ca să-l salvăm. Ca să ne salvăm şi pe noi, cred. De oamenii care ne-ar fi arătat cu degetul de fiecare dată când am fi ieşit în oraş ca să bem o

cafea – părinţii a doi monştri. Am ales varianta mai puţin groaznică. Am trăit cu alegerea făcută."

„Dar l-aţi trimis totuşi pe Ben departe. Timp de un an…"

„Se purta urât", a spus Laurie. „Violent. Voiau să-l exmatriculeze. A fost o prostie din partea noastră să credem că va fi bine – că va uita ce se întâmplase în dimineaţa aceea şi că asta va fi tot. Că va fi foarte bine. Joacă *Little League,* du-te la şcoală, fii copil. Trebuia să facem ceva. Nu puteam să-l lăsăm pur şi simplu acasă. Trebuia să-l vindecăm."

„Aţi ales un ospiciu catolic", am spus eu. „Cu preoţi pe post de doctori. În caz că… aşa e…?"

Jake a mijit ochii la mine – poate că era surprins că-mi dădusem seama.

Ce îmi spusese Tabs la telefon?

„C-O-N-F-E-S-S-I-O"

Probabil că îşi închipuiau că dacă Ben spunea ceva – dacă îşi amintea ceva în timpul acelor sesiuni de DRMO – nimeni nu s-ar fi dus la poliţie. Ar fi fost ţinut secret. Ce se vorbeşte în confesional rămâne în confesional, nu? Preoţii nu pot spune mai departe. În plus, clericii se pricepeau destul de bine să ţină secrete – aveau suficientă experienţă. Puteţi citi pe pagina voastră preferată de ştiri online ultimele lor scuze jalnice.

„E vorba de un copil de opt ani", a spus Jake. „Turmentat din cauza Clorpromazinei. Ben a spus unele lucruri sub stare de hipnoză. Doctorii lui se întâlneau ca să discute – era adevărat sau nu? Diagnosticul lor? Îndeplinire delirantă a dorinţelor. Copilul *îşi doreşte* ca cineva să moară – părinţii lui, sora lui – pentru că tata nu i-a luat jocul acela Xbox nou sau pentru că sora lui a primit o îngheţată mai mare. Apoi se întâmplă ceva – tatăl moare într-un accident de maşină, sora se îneacă în piscină. Iar el crede că el a făcut-o. Chiar crede asta. Jenny încercase să-i facă rău lui Ben. Mai rău. El a vrut să se răzbune. Apoi, într-o zi, ea a dispărut. A inventat povestea asta în capul lui. În schimb, ei l-au convins să creadă povestea noastră. Li se părea mai logică.

După ce a ieşit de acolo, nu-i mai bătea pe colegii de şcoală. Şi nici nu mai distrugea camera lui Jenny. S-a transformat într-un nesuferit care se droghează. Scenariul era credibil."

„Până când a apărut Pennebaker."

Linişte.

„Cum ai aflat de el…? Că era…?"

Laurie nu a apucat să termine.

A făcut-o Jake.

„Da, OK. Pennebaker", a repetat Jake, pronunţându-i numele aşa cum încerci să scuipi o bucată de mâncare ce ţi s-a oprit în gât. „După cum ai spus, n-a făcut o treabă prea bună. La început. Acum doi ani ne-a spus că perspectiva rezolvării cazului era la fel de îndepărtată precum Alaska. Au fost cuvintele lui. Apoi s-a retras în Georgia, iar perspectiva a devenit mai apropiată. Rapid. Pur şi simplu nu voia să renunţe. A interogat din nou diverse persoane. A trecut din nou prin toate dosarele sau, mă rog, a făcut ce fac detectivii specializaţi în cazuri nerezolvate. Presupun că nu era prea ocupat, din moment ce se pensionase. Îmi imaginez că nu e pasionat de golf. Poate că a trimis chiar pe cineva la St. Luke ca să vorbească cu Ben – poate că a găsit dosarele pe care le-ai găsit tu. Nu ştiu. Nu voia să renunţe. Suna încontinuu. Uneori de trei ori pe zi. Voia să afle ce face Ben. Doar Ben – îşi concentra toată atenţia asupra lui Ben. Ne simţeam hăituiţi, înţelegi? Ameninţaţi. Povestea era ameninţată."

„Apoi am apărut eu."

„Apoi ai apărut tu", a spus Jake.

Eu. Cea pe care o aduseseră la lac. Acolo unde probabil au dus corpul lui Jenny în dimineaţa aceea. Înainte de a se grăbi să ajungă acasă ca să înceapă să ţească minciuna.

„Ai fost un fel de dar de la Dumnezeu. Fără îndoială. Trebuia să scăpăm de Pennebaker. Ai apărut. Jenny e acasă. S-a întors. A fost un miracol. Pentru noi. Şi pentru Ben. Pennebaker n-a mai

sunat. Ameninţarea luase sfârşit. Uneori, pur şi simplu, ai noroc – aţi *auzit* şi voi?”

Era un sunet care semăna cu o adiere de vânt printre crengile copacilor. Jake s-a dus la fereastră. S-a uitat o vreme pe geam, a ridicat din umeri. Apoi s-a întors şi s-a aşezat din nou lângă Laurie.

„Informaţiile alea din computerul de la etaj”, a spus el. „De la St. Luke. De unde le ai?”

„Am spart baza lor de date.”

După ce descărcasem fişierul, ştersesem email-ul lui Tabs.

„Deci doar tu le-ai citit?”

„Da.”

Jake s-a uitat la Laurie. Apoi din nou la mine.

„OK.”

Le pusesem deja o mulţime de întrebări. Mai aveam una. Singura care conta.

„Şi ce urmează acum? De ce m-aţi adus aici?”

„Ben e *acasă”,* a spus Laurie. „Aveam nevoie de un loc în care să vorbim lucizi despre asta. Fără Ben în camera de alături.”

„Se pare că e bine pentru toţi să nu spunem nimănui despre toate astea”, a zis Jake. „Nimeni nu trebuie să afle despre Ben… despre ce i-a făcut surorii lui. Nu acum. Nimeni nu trebuie să afle că ai comis o altă fraudă. Nu mai eşti un copil. Ai putea face închisoare pentru asta. Aşa că…”

„Aşa că…?”

„Nu merge. Vreau să spun, ai stat departe de noi atâţia ani şi ai trecut prin atâtea. Şi nu putem să reîncepem, pur şi simplu, de unde am rămas şi să devenim din nou o familie. Ai încercat. Am încercat. A fost prea greu. Nu mai eşti Jenny de la vârsta de patru ani. Nu mai suntem acum doisprezece ani. Ai crescut. Te-ai hotărât să pleci. Poate pe Coasta de Vest. Nu ştii sigur. Vei încerca să menţii legătura cu noi. E trist, dar cel puţin acum ştim că eşti în viaţă. Poate că într-o bună zi vom fi din nou o familie. Poate că nu.”

OK, uşa era închisă. Dar nu pentru totdeauna. Exista o ieşire.

„Agenţii ăia de la FBI. Aproape că m-au făcut mincinoasă.”

Jake a ridicat din umeri. „N-o să mai conteze după ce-o să pleci, nu-i aşa? Să nu-ţi închipui că vor pune peste tot un afiş cu poza ta. De ce-ar face-o? Pentru că ai fost puţin ambiguă în privinţa detaliilor? Pentru că ai ridicat nişte suspiciuni?”

„Cred că Ben ştie.”

Jake a pufnit. „Nu-ţi face griji în privinţa lui Ben.”

„OK”, am spus eu. „Sigur, voi pleca.”

„Şi-o să-ţi ţii gura închisă. Îmi pare rău! Vreau ca lucrurile să fie clare. *Quid pro quo,* da?”

Simţeam fiecare cicatrice lăsată de acul de cusut al Mamei. Mă ardeau.

„Sigur.”

Vedeţi? Gura e închisă.

CINCIZECI

Eram la etaj pierzând vremea.

„Am câteva lucruri de făcut pe-aici”, a spus Jake.

„Găseşte-ţi ceva de făcut. O să te ducem cu maşina înapoi acasă mai târziu. Apoi o să-ţi împachetăm lucrurile şi o să te ducem la aeroport.”

Perfect.

În mansarda de la etaj era un computer.

Am jucat *Candy Crush* – am ajuns până la nivelul trei înainte de a-mi pierde toate cele cinci vieţi. Deşi îmi pierdusem *deja* cinci vieţi. Karen Green, Alexa Kornbluth, Terry Charnow, Sarah Ludlow.

Jenny Kristal.

M-am simţit tentată să fac ce făceam de obicei pe computere când urma să fiu alungată. Simţeam chemarea ca pe un drog. Aşa cum, probabil, se simţea mama ori de câte ori se plictisea să fie trează.

„Nu mai eşti un copil. Ai putea face închisoare pentru asta.”

Da, nu mai eram un copil. Stătusem deja suficient timp în închisoarea de la şcoala de corecţie, mulţumesc foarte mult.

Îmi pare rău, mamă! E timpul să rup tradiţia familiei. Nu mai vreau alte copilării. Nu mai vreau să pretind că sunt alte fete. E timpul să alertez presa.

Sau nu.

M-am gândit la Ben. La ceea ce făcuse. La ceea ce făcuseră ei pentru el. Era un monstru? Erau ei nişte monştri? Ben fusese un copil în pericol care se simţise complet singur. Îl înţelegeam. Fusese vorba despre nişte părinţi ieşiţi din minţi, confruntaţi cu o alegere îngrozitoare.

Să-şi piardă un copil. Sau pe amândoi.

OK. Sigur.

Că veni vorba despre ameninţări. Sau despre a face închisoare.

M-am gândit că poate ar trebui să păstrez dosarul lui Ben. De ce nu? Ca măsură de siguranţă. Pentru

orice eventualitate.

Urma să creez acea gaură-în-perete, aşa cum îmi spusese Tabs.

Aveam să îngrop dosarul acolo. În computerul din casa de lângă lac. Aproape de locul în care altceva fusese îngropat. Dacă urma să am vreodată nevoie de el, ştiam unde să-l găsesc. Într-un fişier nou, ascuns într-un director aleatoriu. Cu propria lui parolă. Ceva simplu ce nu aveam să uit.

Să vedem… cum ar fi „J-E-N-N-Y P-E-N-N-Y”?

Normal.

Computerul nu accepta parola.

Vi s-a întâmplat vreodată să vă jucaţi de-a v-aţi ascunselea şi să daţi peste alt copil exact în locul în care voiaţi să vă ascundeţi, copil care v-a spus să plecaţi de acolo? Îmi pare rău, nu mai e loc.

În computer exista deja o gaură-în-perete.

Parola aceea era deja luată.

„J-E-N-N-Y P-E-N-N-Y”.

OK. Am mers în locul în care m-a condus. *Pe aici.* Când am dat click pe fişierul acela, a apărut fotografia ei. A lui Jenny. Cea de pe afişul pe care îl lipiseră pe stâlpul de telegraf din faţa pizzeriei aceleia – fotografia ei din clasa a I-a.

De ce ar fi ascuns-o Jake? Presupuneam că fusese Jake – Jenny Penny fusese porecla *lui* pentru ea.

Pentru că nu suporta să se uite la ea. De asta.

Pentru că, deşi trecuse atât de mult timp, era în continuare prea dureros.

Peste albumul foto pe care Laurie îl scosese în seara aceea se aşternuse praful. Poate că Jake urca uneori în mansardă ca să se uite singur la fotografie. Ca să plângă în voie după fiica lui moartă. Singur. Fără să-l vadă Laurie.

Speram să fie vorba despre asta. Mă făcea să-mi placă puţin mai mult de el. Făcea ca momentele în care mă strigase Jenny Penny să pară mai puţin teatrale şi mai mult nostalgice.

Am dat click pe fotografie ca să o măresc.

Au apărut dintr-odată alte fotografii.

Sute.

Chiar şi când încercam să opresc voma să nu-mi ţâşnească din gât, chiar şi atunci, mi-am amintit că Tabs îmi spusese că poţi ascunde diverse chestii şi în interiorul fotografiilor.

S-a deschis uşa.

„Mai am două lucruri de făcut”, a spus Jake. „Apoi plecăm.”

Am dat din cap – ca să mi-l mişc aveam nevoie de fiecare fărâmă din puterea care îmi mai rămăsese, pentru că o folosisem aproape pe toată ca să mă controlez să nu ţip.

„Eşti la computer?” a întrebat Jake.

Am dat din cap.

Biroul era aşezat cu faţa spre uşă, aşa că ecranul computerului era întors cu spatele. Cu spatele la Jake. A ezitat, ca şi cum voia să vină să vadă la ce mă uitam. Ca şi cum credea că trebuie să facă asta neapărat.

„Îmi verificam contul de Twitter”, am spus eu.

A rămas în pragul uşii.

„OK. Poate încă o oră şi asta e tot.”

Am aşteptat până când l-am auzit coborând scările şi a ajuns în partea cealaltă a casei.

Am vomitat. Pe computer. Pe covor.

M-am clătinat pe scaun.

Am ieşit pe uşa pe care tocmai ieşise el.

Am coborât scările.

Văzusem fotografiile.

Acele fotografii.

Făcute de *Jake.*

Am ieşit pe uşa din faţă şi am fugit în pădure.

Computerul acoperit de vomă. Nu mă deranjasem să-l închid.

CINCIZECI ŞI UNU
— Ben —

Nu îşi dădea seama că, de fapt, se afla la volan.

Întrezărea porţiuni de şosea, zidurile antifonice, de un alb decolorat, care se întindeau de-a lungul autostrăzii New York State Thruway, câte o cabină de taxare.

Mai vedea ceva.

De câteva ori aproape că a pornit ştergătoarele ca să cureţe stropii de ploaie. Nu ploua.

„Avem puţină treabă la casa de lângă lac", îi scrisese mama într-un mesaj. „Ne vedem diseară."

Când se urcase în maşină, nu ştia că acela era locul spre care se îndrepta. Fugea de acasă. Asta era tot. I-a luat ceva timp până să-şi dea seama că se îndrepta spre o altă casă.

Văzuse un film pe Netflix în care protagoniştii trebuiau să stea legaţi la ochi ca să nu vadă monstrul şi să sfârşească prin a se sinucide. Simpla vedere a monstrului te împingea să te sinucizi.

Aşa se întâmpla cu Ben. Încerca să nu vadă monstrul, încerca să nu se sinucidă.

De câteva ori s-a gândit să intre cu maşina direct în zidul antifonic.

Două secunde şi totul ar fi luat sfârşit.

A continuat să ţină drumul drept. Încerca să se concentreze pe indicatoarele rutiere.

ALBANY – 180 Km

OVERLOOK MOTEL – 10 KM

ROCKING HORSE RANCH – La următoarea curbă

În poza de pe uşa lui Jenny, Goldy mânca un morcov albastru. Scrisese numele lui Goldy cu un G inversat.

A trecut pe lângă o maşină de poliţie care pândea pe marginea autostrăzii asemenea unui păianjen în aşteptarea muştelor. Nemişcată până când era gata de atac.

Hei, domnilor poliţişti, pot vorbi ceva cu dumneavoastră?

Jenny vorbea din nou cu prietenul ei imaginar.

Sunt drăguţă? Chiar sunt?

Îşi imagina linia întreruptă a autostrăzii ca pe un gard – datoria lui era să ţină drumul drept. De o parte a gardului era el. De cealaltă parte, zidul antifonic. Care, poate, avea să estompeze sunetul ciocnirii frontale a maşinii lui Ben. Poliţiştii aveau să se uite prin parbriz şi să vadă o vâlvătaie tăcută.

Fumul era încă acolo, în plămânii lui. În ochii lui. Focul era acum în el.

Număra kilometrii. Trebuia să-şi omoare cumva timpul. Indicatorul kilometrajului se mişca într-un ritm chinuitor de greoi.

Optzeci şi patru de kilometri şi o sută de metri… şi trei sute de metri… şi patru…

Kilometri de parcurs înainte să adormi. O poezie pe care o citiseră la ora de engleză. Trebuia să parcurgă kilometri întregi înainte de a putea închide ochii. Aşa încât, în cele din urmă, să reuşească să nu mai vadă. Te rog!

A deschis cu forţă uşa de la camera ei.

NU, BEN!

A deschis cu forţă uşa de la camera ei şi a văzut-o pe Jenny.

TE ROG, Ben! NU!

A deschis cu forţă uşa de la camera ei şi i-a văzut pe Jenny şi pe tata.

IEŞI AFARĂ!

Jenny şi tata.

În pat. Dezbrăcaţi.

Tata îi făcea rău. Îi făcea rău lui Jenny. Încerca să o facă pe Jenny să nu mai ţipe. Îşi ţinea mâna peste gura ei. În jurul gâtului ei. O strângea.

NU, TATĂ… TE ROG…

Şi-a ridicat braţul – cel în ghips. Ca să blocheze acea imagine pentru totdeauna. Ca să-l împiedice să o rănească.

Lumea a devenit întunecată.

Întunecată precum somnul. Întunecată precum nimicul. Întunecată precum moartea.

Gata.

CINCIZECI ŞI DOI

Nu ştiam încotro alergam.

Nu conta.

Prin pădure. Cât de repede puteam.

Crengile îmi biciuiau faţa. Spinii îmi rupeau pantalonii. M-am împiedicat de o rădăcină de copac şi am căzut la pământ.

Făceam mai multe lucruri în acelaşi timp. Alergam şi gândeam. Gândeam şi alergam.

Mă gândeam la seara în care se uitase la mine cum stau pe canapea. La greaţa aceea sufocantă care mă cuprinsese din senin.

Era privirea Tatei.

Pe atunci obişnuiau să ia camera video şi să mă filmeze.

Desfă-ţi picioarele puţin mai mult… ce fată cuminte… aşa…

În seara aceea Jake încercase să se uite la meciul cu Knicks. Când mi-am desfăcut picioarele, m-a privit. Aceeaşi privire morbidă şi înfierbântată din cauza căreia aproape că am vomitat.

Fotografiile acelea erau la fel de morbide. Vomitasem.

M-am trezit în poiana cu iarbă galbenă. M-am împiedicat de piatra cenuşie.

Am spus în şoaptă o rugăciune. „Îmi pare rău, Jenny… îmi pare rău… Dumnezeu să te binecuvânteze…”

Eram în doliu.

După ea. După mine. Nu mai era nicio diferenţă acum.

Am continuat să alerg.

Alergam clătinându-mă printre copacii deşi. Inima îmi bubuia în piept.

„Au început pe la patru ani. Problemele ei. Era o fetiţă perfect normală. Apoi, într-o bună zi, nu a mai fost aşa. Pur şi simplu s-a schimbat.”

Avea patru ani. Când altceva s-a schimbat. Când probabil Jake nu i-a mai citit lui Jenny poveşti

înainte de culcare, ci a început să inventeze propriile lui poveşti. Când a început să meargă la ea în cameră în zorii zilei, în timp ce Laurie şi Ben dormeau liniştiţi.

Fusese la ea în cameră în acea ultimă dimineaţă – după ce ea, ascultătoare, îşi închisese fratele în debaraua de la subsol în timpul unui joc de-a v-aţi ascunselea.

„E închis acolo”, îi şoptise ea, în dimineaţa aceea, prietenului imaginar. „Vin imediat…”

Apoi încercase să-i dea foc lui Ben.

„Parcă voia să mă omoare”, a spus Ben în dimineaţa aceea în care se trezise cu o pernă pe faţă.

Te înţeleg, Jenny. Te înţeleg. Te înţeleg.

Nu *Ben* a fost cel abuzat sexual în fiecare noapte.

A fost scutit de asta ca prin minune.

Prietenele acelea ale ei au fost şi ele scutite. Tony şi Jaycee. Puteau merge seara la culcare fără să trebuiască să se întrebe dacă vor primi o vizită de la Zâna Măseluţă.

Jenny nu putea să se năpustească asupra torţionarului ei. Asupra lui Jake. Asta nu e permis – o inimă dată peste cap nu permite aşa ceva. Ceilalţi din jur trebuiau s-o facă. Oricine din apropierea ei.

Ce spusese Toni? „Erai violentă. Adică ne făceai naibii rău, fizic, mie şi lui Jaycee.”

Copacii erau mai deşi acolo. Erau îngrămădiţi unul în altul, în zigzag. Am simţit o înţepătură într-o parte. Acul intră şi iese…

Şerpii.

Singurul fragment din visul lui Ben pe care Krakow nu se obosise să-l explice. Poate că semnificaţia lui simbolică nu e înţeleasă de preoţi – cel puţin de preoţii care nu abuzează sexual băieţii de altar.

Şarpele echivalează cu penisul. Visul 101.

Până în clipa aceea nu îmi dădusem seama că plângeam. Plânsesem tot timpul acela în care îmi dădusem sufletul alergând prin pădure. Suspinam. Eram un dezastru făcut din muci, lacrimi şi zgârieturi.

Atunci l-am auzit.

Pe unde treceam eu ramurile şi rădăcinile copacilor pocneau, trosneau şi pârâiau.

Aşa că mai era cineva.

Mai întâi se auzeau sunetele produse de mine, apoi, câteva secunde mai târziu, alte sunete. Ca un ecou.

Nu eram în peştera lui Tom Sawyer.

Venea după mine.

Am căzut din nou. Mi-am scrântit o gleznă. Când m-am ridicat, durerea mi-a săgetat piciorul ca un curent electric.

Trebuia să mă mişc mai repede. Mai repede şi mai repede, şi mai repede. Încetineam.

Am văzut un petic de lumină printre copaci.

M-am îndreptat spre el.

Când am ieşit din pădure, gâfâind şi abia ţinându-mă pe picioare, mi-a apărut în faţă cerul. Ca şi cum alergasem înspre rai.

Aşa şi era.

Mă aflam pe o stâncă. Stânca Eagle.

Jake a apărut brusc din pădure şi stătea acolo blocând singura cale de întoarcere.

„Nemernic bolnav ce eşti!”

De data asta ştiam că rostisem cuvintele cu voce tare. Zbierasem.

„Violator de fiice! Violatorul lui Jenny!”

A ţâşnit din mine – un şuvoi de furie. Ştiam că nu ţipam doar la el. La Jake. Mama şi Tata erau şi ei acolo. Îi *vezi?* Îi făceam să înţeleagă ce făcuseră. Ce-i făcuseră acelei fetiţe pe care o cumpăraseră în schimbul unei pungi cu metamfetamină. Fata din debara. Fata cu gura de Raggedy Ann. Fata pe care o legaseră de pat. Fata care crescuse şi voia să fie oricine, mai puţin Jobeth.

„N-aveai niciun drept… ai distrus-o… ai omorât-o… tu, da, tu…”

„N-am vrut. A fost un accident”, a spus Jake calm.

„Hă? *Ce?”*

Îi spusesem, urlând, că omorâse copilul din ea. Sufletul ei plăpând şi inocent.

El omorâse copilul.

Jake o omorâse.

„I-ai spus lui Laurie că Ben a făcut-o. Toţi anii ăştia. Ai dat vina pe el.”

Jake nu s-a obosit să răspundă. Ochii lui scrutau împrejurimile – copacii deşi… suprafaţa plană a stâncii… panta abruptă.

Şi atunci, ceea ce poate că fusese evident în momentul în care m-am întors şi am văzut că singura mea cale de scăpare era blocată, a devenit dintr-odată clar ca lumina zilei. Furia mea s-a preschimbat în altceva. În frică. Sângele înfierbântat se transformase într-un tremur rece.

„Păcat…”, a spus Jake.

Cât de departe eram de marginea stâncii? Cinci paşi, poate mai puţini.

„Păcat că te-ai uitat în computerul ăla. Că ai văzut. Am iubit-o. M-a iubit. Aveam o relaţie specială.”

Aproape că mi s-a făcut greaţă.

„Aşa numeşti tu asta?”

„N-ai cum să-nţelegi.”

„Înţeleg foarte bine. Am avut şi eu o relaţie specială. Părinţii mei au fost nişte animale perverse. Iar eu, victima lor.”

„Jenny m-a iubit.”

„N-a avut de ales. Avea şase ani. Tu puteai alege.”

Jake a dat din cap.

„La naiba. N-ar fi trebuit să te uiţi în computerul ăla. La dracu, la dracu, la dracu!” Ca şi cum se lupta cu ceea ce eu îl forţam să facă. Una e să *ai* un accident. Alta e să faci pe *cineva* să aibă unul.

Stânca Eagle e îngrozitor de înaltă…

„O să-mi ţin gura închisă. Exact cum ai spus.”

Jake a pufnit. „Sigur o să ţi-o ţii.”

„E bine pentru toţi. Ai dreptate. Nu vreau să merg la închisoare.”

Ce lucru ciudat e să cerşeşti să fii lăsat în viaţă. Cerşisem o mulţime de lucruri – mâncare, bani, un loc în care să dorm, să nu trebuiască să merg într-o debara întunecată sau să fiu legată de pat sau să las să intre la mine în cameră un străin îmbrăcat în trening. De data asta era pentru totdeauna.

„Îmi pare rău! Nici eu nu vreau să merg la închisoare.” Era roşu la faţă. Nu doar pentru că fugise după mine prin pădure, ci şi din cauza a ceea ce urma să facă.

„Te rog…”

„Sttt…” Se îndrepta spre mine. Roşu la faţă, încruntat, cu braţele deschise, de parcă ar fi aşteptat o îmbrăţişare.

Când am ajuns prima oară în noua mea casă, încercam să-i evit, mă strecuram pe lângă braţele lor deschise şi coboram la subsol, acolo unde mă ascundeam, tremurând speriată. Am făcut asta de câteva ori. De obicei reuşeau să mă înşface – de gât, de gulerul de la cămaşa de noapte –, după care eram târâtă înapoi în pat. Legată. Violată.

Simţeam că mor. De fiecare dată. Acum se apropia moartea. Cu adevărat.

Aproape că m-am strecurat pe lângă el.

Aproape.

M-a agăţat de curea – cea pe care mi-o cumpărase Laurie, în ziua aceea, de la Roosevelt Field Mall. Şi-a fixat bine degetele acolo şi m-a tras înapoi cu forţă. M-am lovit cu ceafa de piatra dură. Am simţit şocul loviturii de-a lungul coloanei. A început să mă tragă spre marginea stâncii.

Am opus rezistenţă.

Cât de tare am putut.

Aşa cum făcusem la marginea chiuvetei în dimineaţa aceea când mi-au tras capul pe spate ca să-mi poată coase gura. Aşa cum făcusem de atâtea ori în subsol, când mă trăgeau cu forţa de după cutiile de carton mucegăite, pline de reviste cu benzi desenate cu Superman – nu eram Fata Superinvizibilă – şi mi-l imaginam pe Superman zburând dintre filele acelor reviste de benzi

desenate ca să mă salveze, aşa cum o salvase pe fata din casa incendiată.

Nu a făcut-o niciodată.

Nici măcar o dată.

Aveam optsprezece ani şi trecusem de mult de vârsta la care crezi în eroii din revistele de benzi desenate, însă ultimul meu gând pe pământ a fost: Superman venind spre mine ca să mă adăpostească în braţele lui superputernice în timp ce plonjam în gol.

Pentru că puteam jura – jura cu adevărat – că era acolo, zburând spre mine – în timp ce mă prăbuşeam, mă prăbuşeam către propria-mi moarte.

DUPĂ

Thelma şi Louise.

Am tot adus vorba despre asta în timpul călătoriei nesfârşite către Minnesota.

„Eu care sunt?" a întrebat Tabs. „Nu s-au aruncat de pe-o stâncă pân' la urmă?"

„Bingo."

Eram pe la jumătatea drumului spre Ohio. Nu ştiam sigur dacă Mustangul de un albastru decolorat al lui Tabs avea să reziste până la Duluth. Îi dădeam cincizeci la sută şanse. Maşina scotea un huruit constant şi tremura din toate încheieturile, ceea o făcea să fie probabil într-o stare puţin mai bună decât a mea.

Bilanţul final: patru coaste rupte. O claviculă fracturată. Câteva alte oase dislocate în mod grotesc. Aveam patru tije în mine – de acum încolo trebuia să-i informez pe paznicii de la aeroport despre ele, altfel riscam să fiu percheziţionată până la piele de vreun agent de securitate cu mănuşi din latex.

„Hei, Thelma", i-am spus, considerând că eu mă asemănam mai mult cu viteaza Louise. „Mulţumesc din nou!" Îi mulţumeam lui Tabs pentru călătorie. Îi mulţumisem deja de multe ori pentru că mă luase acasă la ea şi mă ajutase să mă vindec pentru a redeveni o copie rezonabilă a unei fiinţe umane funcţionale. Le mulţumisem şi părinţilor ei. Cred că reputaţia mea mă transformase într-un fel de noutate – chiar şi pentru doi tâmpiţi lipsiţi de suflet – deşi, ca să fiu sinceră, mi s-au părut destul de în regulă. Cred că atunci când încerci să fii în rând cu lumea, să ai aşa ceva în casa ta era ceva ce lumea nu putea egala. Tatăl ei chiar a ajuns la ştirile de seară: „Jobeth e bine, dar preferă să vorbească mai târziu cu reporterii".

Ar fi putut adăuga: *Sau niciodată. Sunt prea multe de explicat.*

Fusesem deja obligată să discut cu Hesse şi Kline, de data asta ca să le ofer informaţii despre *adevăraţii* Tata şi Mama, dar avusesem grijă să le servesc suficiente jumătăţi de minciună ca să-i trimit pe o pistă greşită.

„N-ai pentru ce, Louise”, a spus Tabs, privind încruntată prin parbrizul scăldat în lumina orbitoare a soarelui de după-amiază.

„La naiba, spune-mi Jo”, am zis eu.

Acum, că ieşisem din faza adoptă-o-familie, îmi plăcea să-mi aud numele adevărat rostit cu voce tare. Îmi petrecusem viaţa făcând tot posibilul ca să *nu* fiu Jobeth, dar dădusem cumva la pace cu ea. Nu a fost uşor. Etern precaute una cu cealaltă, dar dispuse să facem un efort ca să evităm altă vărsare de sânge.

Fusese vărsat suficient.

Aş fi fost şi eu adăugată pe listă dacă nu era rădăcina aceea de copac uscat. Poate exact acelaşi copac de a cărui creangă se ţinuse Ben, în urmă cu treisprezece ani, ca să nu cadă de pe Stânca Eagle. Îl puteţi numi Copacul Familiei Kristal – din care chiar şi membrii falşi ai familiei ajung să pretindă o bucată.

M-am agăţat de ea poate timp de zece secunde – suficient cât să-mi poată încetini căderea şi să mă ajute să aterizez pe un fel de colţ de stâncă. Când m-am uitat apoi la poze – pozele de la ştirile care împânzeau internetul – semăna mai mult cu o adâncitură în stâncă. Poate din cauza perspectivei – colţul de stâncă era mai jos cu cel puţin şaizeci de metri faţă de rădăcina aceea noduroasă. Aşa se explică de ce am patru tije în mine şi de ce Tabs a trebuit, timp de trei săptămâni, să mă ajute să merg la baie.

Ce se întâmplase pe stâncă a fost pus cap la cap de acele articole de ştiri, de Tabs şi de subsemnata – după ce mi-au scos din braţ perfuzia cu metadonă. Am ţipat la ei să mi-o scoată imediat ce mi-am dat seama că era în mine. Am ţipat la ei să o înlocuiască

cu altceva – orice nu începe cu *meta,* mulţumesc. Înţelegeţi.

Jake mă aruncase de pe Stânca Eagle.

Jobeth – subsemnata – descoperise 384 de poze cu Jake Kristal violându-şi fiica. Jobeth (alias Jenny, însă asta e altă poveste) a fugit din casă. Jake a urmărit-o. A încolţit-o. A împins-o în gol.

Apoi s-a aruncat de pe Stânca Eagle.

S-a sinucis.

Nu a putut trăi cu ceea ce făcuse. Cu ceea ce îi făcuse fiicei lui, Jenny. Cu ceea ce îi făcuse fetei care *pretindea* că e Jenny. Bla, bla, bla…

Silueta aceea pe care o văzusem zburând către mine – vă amintiţi? Nu era Superman. Era Jake. Plonjând în gol.

Şi asta a fost tot.

Cu o singură excepţie.

Ceva nu era adevărat.

Partea legată de sinuciderea lui Jake.

OK. Asta rămâne între mine şi voi. Da? Între mine, voi şi Ben.

Imediat ce m-am putut mişca fără să icnesc de durere, Tabs m-a dus cu maşina acasă la familia Kristal ca să-mi iau lucrurile. Laurie i-a spus că toate hainele acelea pe care mi le cumpărase erau în continuare ale mele. Puteam să le păstrez. Tabs îmi dăduse să port hainele ei, dar mă săturasem de tricouri cu Alice Cooper, maiouri cu Metallica şi pantaloni evazaţi pe care erau imprimate margarete galbene.

Am aşteptat-o pe Tabs în maşină, profitând la maximum de convalescenţa mea. În plus, nu voiam să intru. Între timp îşi făcuse apariţia şi altcineva. Ben ieşise pe verandă, uitându-se la mine prin geamul maşinii. Din ce îmi aminteam, era aproape prima oară când expresia de pe faţa lui nu sugera deloc acel *du-te naibii.*

Spun aproape prima oară pentru că îi mai văzusem faţa aşa o singură dată, pe Stânca Eagle.

Sigur, era cu susul în jos, aşa că poate mă înşelasem, dar în timp ce aterizam pe colţul de

stâncă, pot jura că îl văzusem pe Ben stând exact în spatele tatălui său, uitându-se la mine cu o privire care părea, ei bine, aproape empatică.

Asta era la câteva secunde înainte ca Jake să se prăbuşească în gol după mine.

Ben avea acum aceeaşi privire.

Ca şi cum spunea: „Îmi dau seama". Ca şi cum spunea: „Înţeleg".

Aşa că l-am privit la fel.

Îmi dau seama, Ben. Ştiu. Înţeleg.

Chiar înţeleg.

Din Long Island până în Minnesota sunt 1927,3 kilometri. Conform Google Maps. Optsprezece ore şi jumătate, dacă nu faci nicio oprire.

Nu voiam să mă opresc nicăieri. Pentru că îmi era teamă că m-aş fi întors din drum cu prima ocazie. Epuizarea însă şi-a spus cuvântul – ne-am oprit la un Motel 6, unde ne-am uitat la *Thelma şi Louise,* pe Netflix, molfăind floricelele pe care le cumpărasem de la un automat.

Am plâns când, la sfârşitul filmului, au plutit deasupra stâncii.

Fata cu inimă de piatră o întâlneşte pe fata bună ca pâinea caldă.

La un moment dat, în timpul călătoriei, Tabs m-a întrebat ce vreau să mă fac când voi creşte mare.

Ştiam amândouă că deja crescusem mare. În mare viteză. Oricum, mă gândisem la asta destul de mult – e uimitor la ce lucruri te poţi gândi când nu îţi petreci fiecare secundă din viaţă gândindu-te doar la ceea ce vei face a doua zi. Poţi începe să priveşti spre anul următor. Şi spre anul care va urma după el. Şi poate te vezi făcând ceva valoros cu acest lucru numit restul vieţii tale.

„Nu ştiu, poate ceva legat de desen, terapie prin artă sau ceva de genul ăsta. Pentru copii care au trecut prin traume."

„Ar fi super, Jo", a spus Tabs. „Serios."

„Da", m-am gândit eu. „Ar fi."

Dar mai întâi asta.

Când mai erau cam doi kilometri până la ea acasă, am spus: „Vreau să mă-ntorc, Tabs”.

„Dar am ajuns”, a spus ea.

„Da. Tocmai asta e. Am ajuns şi nu cred că pot să fac asta.”

„Ba poţi.”

Îl sunasem pe J. Pennebaker.

L-am sunat după ce se petrecuse totul – salvarea mea de pe colţul de stâncă, după ce Laurie plecase în căutarea lui Jake, apariţia poliţiei şi a ambulanţei, cele cincisprezece minute care au urmat, pline de ştiri senzaţionale – şi i-am spus că a avut dreptate. Pe jumătate, oricum. Jenny nu fusese răpită în dimineaţa aceea, în drumul ei spre casa lui Toni Kelly. Fusese omorâtă. Dar nu Ben era criminalul.

Se înşelase în privinţa asta.

Şi i-am mai spus ceva.

„Tu erai prietenul meu de pe Facebook. Lorem.”

„Vinovat, onorată instanţă.”

„De ce?”

„De ce? Vrei răspunsul scurt sau pe cel lung?”

„Sunt toată în ghips. Am timp.”

„OK. Să spunem că mă apropiam de descifrarea cazului – până când ai apărut tu, desigur. Aşa că am bătut în retragere. Te-am sunat – cred că ai fost singura care a răspuns la telefon – şi te-am rugat să le spui că-mi cer scuze, că nu-i voi mai suna. Dar apoi am început să mă gândesc. Defect profesional. Parcă părea un pic cam prea perfect totul. Pentru ei, vreau să zic. Sincronizarea şi toate celelalte. Aşa că am început să caut informaţii despre tine. N-a fost aşa de greu. Să descopăr că, probabil, nu erai cine spuneai că eşti.”

„Şi de ce n-ai spus nimic?”

„Nu eram sută la sută sigur. În plus, ai apărut pe coperta revistei *People.* Sunt un detectiv pensionat pe cale să înceapă să-şi încaseze pensia. Când am bătut în retragere, nu prea mai aveam cu ce să mă bat – sunt destul de lipsit de forţă în prezent. În schimb, m-am gândit să mă asigur că eşti în

siguranţă. Cel puţin să te avertizez. Să încerc s-o fac. Să te avertizez că nu erai singura care minţea în casa aia. Mai minţea cineva, deşi nu eram complet sigur cine anume. Cred că am cam dat-o în bară la partea să-te-ştiu-în-siguranţă."

„Eram o nenorocită de impostoare."

„În viaţă totul e relativ, scumpo. Dacă înveţi ceva ca detectiv, atunci asta e. Erai o impostoare – de acord. Şi, apropo, cred că reuşim să te iertăm puţin pentru asta, nu? Ei au fost mai răi. În orice caz, *el* a fost. Mult mai rău, după cum s-a dovedit."

Să vezi şi să nu crezi. Un prieten de pe Facebook care chiar îmi era prieten.

„Oricum, mulţumesc că m-ai sunat şi mi-ai spus", a adăugat Pennebaker. „Mi-am petrecut mult timp căutându-te. În fine… nu pe tine. Pe tiza ta, să zicem aşa. Să te faci bine… da?"

Înainte însă de a-i răspunde, i-am cerut o favoare.

Era adevăratul motiv pentru care îl sunasem.

„Probabil că poţi da de urma oricui, nu? Adică, din moment ce eşti un detectiv aşa de dat naibii."

A râs. „Să zicem că pot. Despre cine e vorba?"

I-am dat un nume.

Nu i-a luat foarte mult timp. Mai puţin de o săptămână.

Au mai trecut apoi încă două săptămâni, timp în care m-am tot gândit dacă să o contactez sau nu.

Da. Nu. Da.

Când am primit răspunsul ei, nu l-am citit o zi şi jumătate. Mă uitam la el ca şi cum era vorba despre rezultatul unor analize medicale. Ca şi cum, dacă îl citeam, eram terminată.

Am dat click pe el.

„Eşti chiar tu?" scrisese ea. „Te-am căutat. ANI DE ZILE."

Am izbucnit în lacrimi – chiar acolo, în faţa computerului. Am tremurat, am suspinat şi am plâns ca un copil.

I-am răspuns. Ezitant.

Mi-a răspuns imediat.

Am continuat să vorbim.

O conversaţie care s-a transformat într-un dialog, iar apoi într-un plan.

Nu mai luase droguri de aproape şase ani. Absolut deloc, fără recidive, pe cuvânt de onoare. Muncea undeva, consiliind alţi dependenţi de droguri. Locuia într-o casă frumoasă. Mai mult decât atât, locuia cu un bărbat de treabă, care părea să fie un om pe care, poate, chiar mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

Ceea ce-i lipsea era liniştea sufletească.

Nu se împăcase cu lucrul de neiertat pe care îl făcuse cu mult timp în urmă, lângă un motel de duzină.

Dar poate că asta era exact ceea ce trebuia să fac atunci.

Să iert.

Când Hesse şi Kline m-au sunat din nou, ştiam că dacă le voi spune întregul adevăr despre Tata şi Mama, până la urmă acest lucru avea să-i conducă la *ea.*

Nu voiam asta atunci.

Pentru că la ea mergeam eu.

„Acolo e", a spus Tabs. „Weatherly 95, nu?" A oprit maşina vizavi de o casă cu şindrile gri şi tufe de trandafiri care se întindeau de-a lungul aleii până în faţa uşii de la intrare. De unde mă aflam nu se vedea nici măcar un spin – doar o masă compactă de un roz strălucitor şi primitor.

Am aşteptat.

„Deci, ai de gând să faci asta?"

Am dat din cap.

„Vrei să vin cu tine?" Îşi desfăcea centura de siguranţă.

„Nu. Nu cred că mai am nevoie de ajutor la mers."

Am coborât din maşină, am traversat strada. Am trecut şchiopătând pe lângă trandafiri până am ajuns în faţa uşii, am înghiţit în sec.

Cioc-cioc.

A deschis uşa o femeie pe care abia dacă am recunoscut-o. Avea ochii umezi şi primitori. Îşi

întindea deja braţele ca să mă cuprindă. Fiica ei.

Acasă, în siguranţă.

În sfârşit, în siguranţă.

S.K. Barnett este pseudonimul romancierului american James Barnett Siegel (n. 1954). Este absolvent al NY University şi a lucrat ca director executiv şi vicepreşedinte al BBDO, o cunoscută reţea de agenţii de publicitate cu sediul la New York. În 2006 a părăsit publicitatea comercială, dedicându-se reclamelor politice. A făcut parte din stafful lui Eliot Spitzer (guvernatorul New Yorkului 2007-2008) şi a candidatei la preşedinţia USA, Hillary Clinton (în 2008). Este autorul romanelor *Storyteller* (2011), *Deceit* (2006), *Detour* (2005), *Derailed* (2003) şi *Epitaph* (2001). *Derailed* a stat la baza filmului cu acelaşi nume realizat în 2005, care i-a avut ca actori principali pe Jennifer Aniston şi Clive Owen.

S.K. Barnett

LA SIGURANȚĂ

„Șapte ani mai târziu, când afișul inițial abia dacă se mai vedea, fiind aproape complet decolorat – cea mai limpede imagine fantomatică ce zăcea acolo –, când ploaia și zăpada, și noroiul, și timpul aproape că mă estompaseră, atunci m-am întors, în sfârșit, acasă."

S.K. Barnett

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house
www.blackswanpublishing.ro

ISBN: 978-606-9682-37-1
9 786069 682371

TITLU DISPONIBIL ȘI ÎN FORMAT ELECTRONIC

{1} Este vorba de fotbalul american (n. t.).

{2} Politician american (n. t.).

{3} Politician american (n. t.).

{4} Serie de păpuşi produse de MGA (Micro-Games America Entertainment), cu ochi migdalaţi, pleoape fardate şi buze pline şi lucioase (n. t.).

{5} Personaj din Păpuşile Muppets (n. t.).

{6} Rasă de cai de culoare aurie (n. t.).

{7} Pictură aparţinând pictorului american Grant Wood (1891-1942) (n. t.).

{8} Lanţ de gelaterii înfiinţat în California, în 1953, de Burt Baskin şi Irvine Robbins (n. t.).

{9} *The Runaway Bunny,* carte de poveşti aparţinând scriitoarei americane Margaret Wise Brown (1910-1952) (n. t.).

{10} Joc de cuvinte. În engleză *hammered* înseamnă beat, cherchelit (n. t.).

{11} Parc tematic din cadrul Walt Disney World Resort din Bay Lake, Florida (n. t.).

{12} Canapea cu două locuri dispuse în formă de S (n. t.).

{13} Film de animaţie (1998) produs de Walt Disney Feature Animation (n. t.).

{14} *Bed Bath & Beyond,* magazin american care comercializează produse de uz casnic (n. t.).

{15} Lanţ de magazine de haine din SUA, care, în general, vinde produsele la un preţ mai mic decât celelalte magazine de aceeaşi factură (n. t.).

{16} Concurs de televiziune în care artişti tatuatori trec prin diferite provocări în urma cărora le sunt evaluate abilităţile în arta tatuajului (n. t.).

{17} Emisiune de televiziune în care sunt oferite sfaturi specializate şi echipamente noi proprietarilor de baruri pe cale de a da faliment (n. t.).

{18} Lanţ american de magazine alimentare cu sediul în Monrovia, California (n. t.).

{19} Psiholog american, realizatorul şi gazda emisiunii *Dr. Phil* (n. t.).

{20} Serial de televiziune american nominalizat la Premiile Emmy. Pe timp de noapte, personajul central, Miley Stewart, o adolescentă care

nu iese cu nimic în evidenţă, îşi asumă o nouă identitate, devenind Hannah Montana, un star pop renumit (n. t.).

{21} Este vorba de personajele din povestea scandinavă *Cei trei ţapi Gruff* (n. t.).

{22} În engleză cuvântul folosit de autor este *scratch,* care, pe lângă sensul său de bază – mâncărime –, mai are, printre altele, şi sensul de bani (n. t.).

{23} Joc de cuvinte construit plecând de la numele oraşului Le Mars şi planeta Marte *(Mars,* în limba engleză) (n. t.).

{24} Joc în care participanţii dansează, pe muzică, în jurul unor scaune (acestea sunt cu unul mai puţine decât numărul de participanţi), iar când muzica se opreşte, fiecare participant trebuie să se aşeze pe un scaun. Participantul care rămâne fără loc este eliminat (n. t.).

{25} Personaj creat de scriitorul american Johnny Gruelle (1880-1938), întruchipând o păpuşă de cârpă (n. t.).

{26} Joc video online lansat în 2017 (n. t.).

{27} Este vorba de pseudonimul lui Felix Arvid Ulf Kjellberg, youtuber şi comedian suedez (n. t.).

{28} Revistă americană de benzi desenate care şi-a luat numele de la poemul *Little Orphant Annie* aparţinând scriitorului american James Withcomb Riley (1849-1916).

{29} În spaniolă, „gata”, „suficient” (n. t.).

{30} National Rifle Association (Asociaţia Naţională a Armelor) (n. t.).

{31} Bancă de investiţii din New York (n. t.).

{32} *Adevăr sau consecinţe* (n. t.).

{33} În 1949 oraşul Hot Springs din New Mexico, SUA, a fost de acord să găzduiască un episod din programul radio *Truth or Consequences* în schimbul schimbării numelui din Hot Springs în Truth or Consequences (n. t.).

{34} Om de televiziune canadiano-american (n. t.).

{35} Marcă de produse de curăţenie (n. t.).

{36} Aluzie la regulile baseballului (n. t.).

CUPRINS

PROLOG
UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
ȘASE - Laurie -
ȘAPTE
OPT
NOUĂ
ZECE - Ben -
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
ȘAISPREZECE
ȘAPTESPREZECE
OPTSPREZECE - Jake -
NOUĂSPREZECE
DOUĂZECI
DOUĂZECI ȘI UNU
DOUĂZECI ȘI DOI
DOUĂZECI ȘI TREI
DOUĂZECI ȘI PATRU
DOUĂZECI ȘI CINCI
DOUĂZECI ȘI ȘASE
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE - Ben -
DOUĂZECI ȘI OPT
DOUĂZECI ȘI NOUĂ
TREIZECI
TREIZECI ȘI UNU
TREIZECI ȘI DOI
TREIZECI ȘI TREI
TREIZECI ȘI PATRU
TREIZECI ȘI CINCI
TREIZECI ȘI ȘASE

TREIZECI ŞI ŞAPTE
TREIZECI ŞI OPT
TREIZECI ŞI NOUĂ
PATRUZECI
PATRUZECI ŞI UNU
PATRUZECI ŞI DOI
PATRUZECI ŞI TREI
PATRUZECI ŞI PATRU
PATRUZECI ŞI CINCI
PATRUZECI ŞI ŞASE - Ben -
PATRUZECI ŞI ŞAPTE
PATRUZECI ŞI OPT - Ben -
PATRUZECI ŞI NOUĂ
CINCIZECI
CINCIZECI ŞI UNU - Ben -
CINCIZECI ŞI DOI
DUPĂ

Table of Contents

PROLOG 3
UNU 10
DOI 15
TREI 23
PATRU 28
CINCI 30
ŞASE - Laurie - 37
ŞAPTE 42
OPT 52
NOUĂ 61
ZECE - Ben - 71
UNSPREZECE 79
DOISPREZECE 84
TREISPREZECE 91
PAISPREZECE 101
CINCISPREZECE 106
ŞAISPREZECE 118
ŞAPTESPREZECE 119
OPTSPREZECE - Jake - 126
NOUĂSPREZECE 131
DOUĂZECI 136
DOUĂZECI ŞI UNU 143
DOUĂZECI ŞI DOI 148
DOUĂZECI ŞI TREI 150
DOUĂZECI ŞI PATRU 153
DOUĂZECI ŞI CINCI 156
DOUĂZECI ŞI ŞASE 165

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE - Ben - 174
DOUĂZECI ŞI OPT 185
DOUĂZECI ŞI NOUĂ 195
TREIZECI 200
TREIZECI ŞI UNU 202
TREIZECI ŞI DOI 206
TREIZECI ŞI TREI 210
TREIZECI ŞI PATRU 214
TREIZECI ŞI CINCI 215
TREIZECI ŞI ŞASE 223
TREIZECI ŞI ŞAPTE 226
TREIZECI ŞI OPT 229
TREIZECI ŞI NOUĂ 231
PATRUZECI 238
PATRUZECI ŞI UNU 241
PATRUZECI ŞI DOI 243
PATRUZECI ŞI TREI 248
PATRUZECI ŞI PATRU 251
PATRUZECI ŞI CINCI 254
PATRUZECI ŞI ŞASE - Ben - 256
PATRUZECI ŞI ŞAPTE 260
PATRUZECI ŞI OPT - Ben - 266
PATRUZECI ŞI NOUĂ 267
CINCIZECI 274
CINCIZECI ŞI UNU - Ben - 277
CINCIZECI ŞI DOI 280
DUPĂ 286